

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ 457

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΚΡΕΠ—ΜΑΡΟΚΑΙΝ. ΚΡΕΠ—ΡΩΜΑΙΝ. ΚΡΕΠ ΑΤ-
ΤΙΚΟΝ. ΚΡΕΠ—ΣΑΡΜΑΝ. ΚΡΕΠ—ΜΟΓΓΟΛ.
ΜΑΡΟΚΑΙΝ—ΓΚΟΦΡΑΙ
ΚΡΕΠ—ΝΤΙΑΓΩΝΑΛ. ΕΜΠΡΙΜΕ. ΣΕΜΙΖΙΕ.
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μεδέρνο παράγεται από την Έλλη-
νικήν Βιομηχανίαν, λανσάρεται κατά πρώτον εις την
ἀποθήκην τών Έλληνικών Μεταξωτών

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΕ 3

Καθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βια-
σθῇ νά ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἀς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

Δ^{ΛΟΣ} ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὕρῃ δλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς σαιζὸν με χάρι. Παριζιάνι-
κο γούστο και τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελιαὶ και ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο.

ΟΙΚΙΑ διώροφος ἐν Γλυφάδι
με δλα τὰ χρειώδη, με κήπον και
ἀφθονον νερὸ ἀνταλλάσσεται
με ἀνάλογον ἐν Ἀθῆναις
διαμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον 600 πε-
ρίπου πῆχων ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΟΥ», Δέκα 7.

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ

Ίατρος Παθολόγος

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λω-
ζάννης, τέως ἐσωτερικὸς βοηθὸς
Νεοεκαμείου Πανεπιστημίου Λω-
ζάννης. Δέχεται Δέκα 7 (πάρδος
Βουλῆς) 10—12 π.μ. και 4—7 μ.
μ. Τηλέφ. 23078.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-60

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 414000 μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

4 Δεκεμβρίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1609

Ἡ Ἦρως ἐτοιμάζον τὰ ἄλογα τοῦ ἀρματος τῆς Ἦρας και τῆς Ἀθηνᾶς. (Ἔργον τοῦ Φλάμαν).

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΩΟΥ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου και τέλος)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ σκηνή εἶνε ἀδεια. Νύχτα. Φυσάει ἕνας ἄνεμος δαιμονισμέ-
νος. Ἀγὰ, κρατώντας ἕνα κλεφτοφάντο, μπαίνει ὁ πλοίαρχος
και βλέπει πὺς δὲν βραϊκεται κανεὶς στὴν καμπίνα τοῦ πληρώμα-
τος. Κρεμὰ τὸ φανάρι, ξαναβγαίνει ἔξω και ξαναγυρίζει, σὲ λίγο,
ἀφροντας μαζὺ του ἕνα σῶμα. Σαρνικά σκιστὰ ἀκούγοντας τὸν θό-
ρυβον ποὺ κάνει ὁ δευτερός πλοίαρχος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ γέ-
φυρα).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Ποὺς εἶνε;
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (πνίγοντας τὴ φωνή του).—Εἶμαι
ἐγὼ, καπετάνιε.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (χαμηλόφωνα).—Ἄ! εἰσαι σὺ, Βερνάρδε; Ἐλα,
κάνε γρήγορα... Ἐχάσας λοιπὸν τὴν ὥρα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Συγγνώμην, καπετάνιε, δὲν κατάρρεα νάθω γρη-
γορώτερα. Μὲ χρειάζοντοσαν ἐκεῖ ἔπάνω... Ἡ ἀπουσία μου μποροῦ-
σε νὰ δώσει ὑπόνοιες στοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Πὺς τὰ πάνε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Εἶνε νευρικοί κι' ἀνησυχοί. Ὅσο νοιῶθουν τὰ φεί-
δια στὸ ἀμπάρι, δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθῶν... Τρεῖς μέρες τώρα δὲν
ἐκίπουν μάτι... Δὲν ἀντέχουν πιά... Καὶ ποὺ νᾶξουν...

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (ζωηρά).—Ἀκριδὸς! Δὲν πρέπει νὰ μάθουν.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς κοιμήσουμε τὴν ἐξαφά-
νισι τοῦ Πατρίκι. Ὁ ἀναγκαστοῦμε νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι δαγκώθηκε
κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα φεῖδι, κι' ὅχι στὸ ἀμπάρι, ὅπως ὁ Μίλλερ ὁ θεομα-
στῆς, ἀλλὰ στὴ γέφυρα, ἐνὸς κρατοῦσε τὸ τιμόνι... Ὁ κίνδυνος εἶνε
τώρα παντοῦ.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. Σάπια και βοήθησέ με νὰ ρίξουμε τὸν Πατρίκ στὴ
θάλασσα.

(Ἀνοίγουν μιά θυρίδα τῆς πλευρᾶς τοῦ καραβιοῦ, ἀπ' ὅπου
ἐξέρχεται ὁ ἄνεμος, μ' ἕνα φοβερὸ βοῦισμα. Μάλις φαίνεται ἡ προ-
σπένταση τῆς θάλασσας).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. (σηκώνοντας τὸ πτώμα τοῦ Πατρίκι).—Τί βαρὺς
ποὺ εἶνε!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Ἐβαλα ἀπὸ μιά σιδερένια μπάλα σὲ καθε-
τὸν πόδι.

(Τὸν πιάνουν και
τὸν ρίχνουν ἀπὸ τὴ θυ-
ρίδα στὸ μαῦρο πέλα-
γος. Ἀκούγεται ὁ κρό-
τος τῆς πτώσεως).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. (βγά-
ζοντας τὸ καπέλλο
του).—Τὸν κακόμοι-
ο! Ἦταν ἕνας θαυμά-
σιος θαλασινός. Αἰώ-
νια του ἡ μνήμη!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Αἰ-
ωνία του ἡ μνήμη!

(Κλείνουν τὴ θυρίδα).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Πὺς ἐξηγεῖς, καπετάνιε, τὸ δάγκωμα αὐτοῦ
Πατρίκι;

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Ἀναάλυψα μιά σχισμάδα στὴν καμπίνα τοῦ πλη-
ρώματος, κοντὰ στὸ μεγάλο κατάρτι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Ἐξέω, τὴν εἶδα κι' ἐγώ... Ὅστόσο, τὴν εἶχα
στοιμπώσει με μαλλὶ και πίσσα... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Πὺς ἄ-
νοξε ὁσὸτόσο;... Εἶνε ἀνεξήγητο!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Καλά, καλά, ἂς ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ και ἂς ἔ-
χουμε τὸ νοῦ μας στὰ χρήματα και στὰ δῶλα ποὺ βραϊκονται στὴν κα-
μπίνα μου. Οἱ κτηνάνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν τὸ μυστικὸ και εἶνε ἄξιοι
γιὰ δῶλα. Πρέπει ν' ἀμπαρώσω καλὰ τὴν πόρτα μου. Ὑστερα ἐρχομαι
στὴ γέφυρα και σὲ βοῶ. Τώρα, ἀνέβα ἐπὶ τὴ γέφυρα.

(Ὁ δευτερός πλοίαρχος ἀνεβαίνει στὴ γέφυρα. Ἀκούγονται
σφυρηματίες και πατήματα βιαστικά. Ὁ πλοίαρχος ἀνοίγει τὴν
καμπίνα του, εἶχνει μιά ματιά μέσα και ὑστερα τὴν κλείδώνει. Γί-
νεται ἀκριβοὺς σιγή. Ἐξαφὰ ἐμφανίζεται στὴ σκάλα ἕνας ναύ-
της τοῦ πληρώματος. Κατεβαίνει ἀερά, κρατώντας στὸ χεῖρ ἕνα
φανάρι και ἐξετάζοντας προσεκτικὰ τοὺς τοίχους. Ἀκολουθοῦν πί-
σω του τρεῖς ἄλλοι ναῦτες).

ΜΑΤΙΕ. (χτυπώντας ἀπὸν ὀμὸν τὸν Φραντς).—Τί κάνεις; Τρελ-
λάθηκες;

ΦΡΑΝΤΣ. (σὰν ὑποδότης, κατεχόμενος ἀπὸ μιά ἐμμονή ἰδέα).
—Καὶ ἄλλη σφισμάδα!... Νά, ἐκεῖ!... Γρήγορα, δώστε μου μαλλὶ
και πίσσα!... Πρέπει νὰ κλείσουμε ὅλες τίς πόρτες. (Σὰν νὰ παρα-
ληρή). Δὲν μοῦ ἔξ. Ματιέ, εἶνε πολὺ φοβερός ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ δά-
γκωμα τῆς κοίτης!

ΜΑΤΙΕ.—Ὁ, νά!... Σὲ πάντων τοιοῦτοι σπασμοὶ και χάνεις
τὴν ἀντινοὶ σου σάπιας νὰ σ' ἐστραγγάλισαν...

ΦΡΑΝΤΣ. (ἐντρομος).—Κοιμήστε με... Σπνήστε με... Νοιώθω πὺς
θ' ἀποκοιμηθῶ... (Βάζοντας ὅλα τὰ δυνατὰ του και σηκώνοντας).

Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ, δὲν θέλω... (Γιαντζώνεται ἀπὸ τὸν Ματιέ).
Τ' ἀκούς; Νυστάζω φορητά, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ...

ΜΑΤΙΕ.—Μήπως εἶσαι ἄρρωστος και σὺ σὰν τὸν Πατρίκ; Παρ-
σοῦ, κακοποίηση μου, γιατί θὰ σὲ πῶς ὁ καπετάνιος στὴν καμπίνα του
γιὰ νὰ σὲ περαιοτηθῇ. Λέει γιὰ τὸν Πατρίκ πὺς τὸν ἔπασαν πυρετοὶ
και πὺς θέλει περαιο-
ποίησι...

ΟΥ-ΤΑ-ΙΑ-Μ.—
Καὶ ποῦς τὸν πι-
στέυει; (Χαμηλόφω-
να).—Βγά, σὺς λέω
πὺς χάθηκε ὁ Πατρίκ
ναί, χάθηκε, ὅπως ὁ
Μίλλερ.

ΦΡΑΝΤΣ.—Εἶνε νεκρός,
μέσα στὸ ἀμπάρι και
ζοῦμε πάνω ἀπ' τὸν
τάφο του. Δὲν θὰ μᾶς
ἐβγῇ αὐτό σὲ καλὸ.

Είδατε τους καρχαρίες που τριγύρισαν το καράβι; Κακό σημάδι... Είπε προμήνυμα καταποντισμού, θανάτου...

ΜΑΤΙΕ.—Δεν θέλω ν' άκουω άνοησίες. Αυτά που λές, τα πιστεύουν μονάχα η γοητούδες...

ΙΒ.—Καλά, καλά, άμποτε ο Θεός να με βγάλει ψεύτη! Μά εδώ μέσα γίνονται περίεργα πράγματα. Δεν άκούσατε τίποτε χτες τη νύχτα;

ΜΑΤΙΕ.—Όχι.

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Ούτε εγώ.

ΙΒ.—Ε, λοιπόν, καθώς ήμουν ξαπλωμένος εκεί δά στη γωνία, μου φάνηκε έξαφνα πως άκουσα βογγητά... Έρχόντουσαν από τ' άμπάρι... Άφουγκράστηκα καλύτερα και άκουσα κάτι ξερούς χτύπους, σάμπως να ήταν ο Μίλλερ και να χτυπούσε...

ΜΑΤΙΕ.—Έβλεπες όνειρο, ή ήσουν πιωμένος...

(Όλοι σωπαίνουν. Άκούγεται ξαφνικά ένα τρομερό σφύριγμα του άνέμου και ύστερα, μονομιάς, κάτι ξεροί χτύποι στα τοιχώματα της καμπίνας).

ΙΒ.—Δεν είδα όνειρο... Άκούτε. Είπε ο Μίλλερ και ξαναχτύπη. ΜΑΤΙΕ, (που κώλλησε τ' αυτί του στον τοίχο για ν' άκούσει καλύτερα).—Βλάκα! Είπε τα φειδία. Προσπαθούν να βρουν μία διέξοδο και χτυπούν με τα κεφάλια τους τα σανίδια των μεσοτοιχών.

ΦΡΑΝΤΣ, (άκούει κι αυτός κι ύστερα λέει τρομαγμένος).—Ναι, ναι, ζητούν μία διέξοδο, μα δεν βρίσκουν. Όλες η τρύπες είναι κλεισμένες. (Κραδαίνοντας το τσεκούρι που κρατά). Άν φανει κανένα, θα του λυώσω το κεφάλι. (Έξαφνα βγάζει μία κραυγή τρομερή, δείχνοντας κάτι σε μία γωνία). Ο! νά... νά ένα φειδί! Κι τότε, έτοιμάζεται να όρμήσει επάνω μου... Με κιντάει μέσα στα μάτια...

ΜΑΤΙΕ.—Θέλει να με μαγνητίσει... Άφήστε με να φύγω...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΜΑΤΙΕ.—Μά όχι, δεν εινε κανένα φειδί, σου λέω, ήσυχασε, παραμυλιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (σκαρφαλώνει στη σκάλα που βγάζει στη γέφυρα, εξακολουθώντας να κιντάει με τρόμο το πράγμα που του φάνηκε για φειδί).—Όχι, το βλέπω, εινε φειδί, το βλέπω, μα θα του ξεφύγω, ναι...

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, (έκπληκτος τον δεύτερο πλοίαρχο).—Βοή, σε με, Βεργάνδε, βοήθησε με!

ΜΑΤΙΕ, (χτυπώντας τον πλοίαρχο στο κεφάλι μ' ένα μπαλόνι).—Νά, κτήνος!...

(Ο πλοίαρχος σωριάζεται καταγής νεκρός, δίχως να βγάλει ούτε μια κραυγή. Σ' αυτό το μεταξύ, ο Μπανκρός γλιστρά κρυφά σε εκεί που εινε κρεμασμένο το κλεφτοφανάρο και το αναποδογυρίζει. Σκοτάδια πλημμυρίζουν την καμπίνα του πληρώματος που δεν τη φωτίζει πια, παρά μία όληχη άχτινα του φεγγαριού που έρχεται απ' τη γέφυρα).

ΜΑΤΙΕ.—Πού εδουσε το φως;

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Δεν ξέρω. Ίσως τούβισε ο άερας.

ΜΠΑΝΚΡΟΣ, (από τ' άπάνω σκαλοπάτια).—Όχι, τούβισε γω, ο Μπανκρός... Δεν έχετε ανάγκη από φως...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Θά μās το πληρώσεις αυτό!

ΜΠΑΝΚΡΟΣ, (ξεσπώντας σ' ένα σαρδάνιο γέλιο).—Α, ή μιζατε πως δεν ήταν επικίνδυνος ο Μπανκρός, πως μπορούσατε να τον βασανίζετε, να τον σκοτώνετε στο έυλο, να τα βάζετε δια μασί του...

Ε, λοιπόν, ο Μπανκρός εκδικήθηκε.

(Όλοι οι ναύτες σηκώνουν το κεφάλι τους και τον κυττάζουν).

ΜΑΤΙΕ.—Εκδικήθηκε;

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Τι θέλεις να πής;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Εγώ άνοιξα τις κάσες... Έγώ άφησα έλαιο στα φειδία...

ΜΑΤΙΕ.—Τίθωνες αυτό;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Ναι, και χτες τη νύχτα έκανα τρύπες στο πάτωμα για να περάσουν τα φειδία... Τώρα έλκετε: "Η τα φειδία ή η καρχαρίες!

(Άνεβαίνει γρήγορα τα σκαλοπάτια και κατεβαίνει το σκάπασμα της σκάλας. Τώρα η καμπίνα δεν φωτίζεται πια, παρά μόνον από τις ανταύξεις της δάλασας που εισδύνουν μέσα από τους φεγγίτες).

ΜΑΤΙΕ.—"Α! κακούργε!

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Κάθαμα!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Άνοιξε το σκάπασμα, Μανέ!

ΜΑΤΙΕ.—Δεν μπορώ. Έβαλε επάνω τις διατάξεις (Χτυπώντας μ' όλη τη δύναμή του το σκάπασμα). Είμαστε κλεισμένοι εδώ μέσα, σαν σε φέρετρο!

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Πού εινε ο μπαλόνι; Βάλετε να τον βρείτε...

ΙΒ.—Είπε, μου φαίνεται, επάνω στα σχοινιά...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Γρήγορα βρες τον, για να σώσουμε τη μπουκαπόρτα.

ΙΒ, (που ψάχνει άναμεσα στα σχοινιά για να βρει τον μπαλόνι, βγάζει έξαφνα μία φωνή φρίκης και πόνου).—Α!...

ΜΑΤΙΕ.—Τι έπαδες;

ΙΒ.—Δαγκώθηκα!... Σίγουρα δαγκώθηκα στο χέρι...

(Την ίδια στιγμή άκούγεται το σφύριγμα των θυμωμένων φειδών και μικρές φωσφορίζουσες λάμψεις μετακινούνται μέσα στα σκοτάδι. Είπε τα μάτια των τρομερών έρεπιδών. Τότε όλοι, τραλιά απ' τον πανικό, δρομούν στη σκάλα και καθένας προσπαθεί να περάσει πρώτος).

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, (οδηγώντας).—Άνοιξε!... Μπανκρός, βνοήσε!...

ΜΑΤΙΕ.—Λυτήσου μας, μη μās αφήσεις να πεθάνουμε!

ΙΒ.—Συνώρεσε μας για ό,τι σοδ κάναμε!...

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Πεθαίνω!... Βοήθεια!... Άφήστε με να περάσω πρώτος...

(Χτυπά τους άλλους για να περάσει).

ΙΒ.—Μη με τραβάς έτσι!

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ, (μυαγόμενος).—Άφησε με να περάσω! (Οδηγώντας). Βοήθεια!...

ΜΑΤΙΕ.—Έλεος!...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Λυτήσου μας, Μπανκρός!...

ΟΥΙ-ΛΑΙΑΜ.—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

(Όλοι μαζί τώρα, με οδηγίσματα και κλάματα, συνωστίζονται και χτυπιούνται για ν' φτάσουν στην κορυφή της σκάλας και ν' ένοίξουν τη μπουκαπόρτα, ενώ η ατμία κατεβαίνει άγρια-άγρια).

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Όπως στο φυτικό βασίλειο, τα πρώτα τρομερά βλαστάρια δείχνουν τι καρπούς θα βγάλουν, έτσι και η πρώτη έλκεση των νέων δείχνει την κλίση τους για την άρετή ή την κακία.

Πυθαγόρας.

Κύτταξε στον καθ' ύλην σου κι αν φαίνεται άμορφη, κάνε έργα άρετής της άρετής σου. Άν όμως φαίνεται άσχημη, τότε πρόσχε να έξωραφείς το κακόν σου αυτό, με καλές και σεμνές πράξεις.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Πλούταρχος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΠΙΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Β

Παραδημούσα έλκετη Έλληνίς, ή όποια παραμένει στην Ίταλία, τύπος Ραφαηλικής κατατοχής και σπανίας όμορφης. Η καρδιά της, έμμενισμένη σ' έλκετες κομικές συγκινησεις, έλκεσε την προσοχήν και το ενδιαφέρον. Την περιέβαλαν Τριτην εις την διέλεξιν της Ίταλικής Σχολής, ή παρουσία της ή εορταστικόν έλλει. Θαύμασο μαργαριταρένιο χρώμα και μάτια όραδίστα, σιλουέτα έκτάκτως συμμετρική και χαριτωμένη. Το ντύσιμό της άπλοόστατο, διακρίνεται από μία νότα έθνομισμού, ίδιος εις τα φορέματα σάφω.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το παρελθόν Σάββατον μουσική προσερχείς παρά τω Έπιτετραμένω Αδελφώ και τή κ. Βάλτερ, εις τήν εστιαίαν της άριζέας τού σχημασμένου πιανίστα κ. Βιγγενστάιν, ό όποιος ένθουσιασε κυριολεκτικώς τούς παρευρεθέντας με το δαμόνιο ταλέντο του. Ο έξαιρετικός αυτός καλλιτέχνης παίζει με το ένα χέρι και μ' όλα τα άλλα εις στιγμές που άποδίδει έντιμους όργηστρας το παλίσμι του. Οι ομοδοκαστάς έδελχοντο με παρομοιώδη άβρότητα και προθυμούν. Το σπτι, έκτάκτως καλλιτεχνικά δεινότητων. Η παρουσία κομικών κυριών, προσέδιδε περισσότερον ενδιαφέρον στην έλκετη θέσιον.

Έθναμίσθησαν Παρυσίανες ευγενείας και σόφολα, τα όπλα ηεζονόντο από μία άπλότητα άληθινά άξιοθαύμαστη. Έκ τού Διπλωματικού Σώματος παρευρεθήσαν Προσβευής Γαλλίας και ή κ. Κλεμύν Σμιόν, Προσβευτής Γερμανίας και ή κ. Ανζέλο, Προσβευτής Τσεχοσλοβακίας και ή κ. Μπαροτσί, Προσβευτής Ρωσίας και ή κ. Νταρτιάν, Έπιτετρο. Έλκετός και ή κ. Ζενά, Έπιτετραμένη Βελγίου και Ίταλίας.

Επίσης παρευρεθήσαν Ύπουργός Έξωτερικών κ. Ράλλης, ή κ. Π. Τσαλδάρη, ή κ. Θεοτόκη Ναυτικός Ακαδολικός Ίταλίας και ή Μαργαρίτα Τριάμνη, ή κ. Π. Κουντουριώτη, ή κ. Μαυρουδής, Στρατηγός και ή κ. Τροκίτη, ή κ. Βουρλοήμη, ή κ. Καφαντάρη, κ. και κ. Γεωργ. Μαντζαβίνου, κ. και κ. Αραβοαντινού, ή κ. Α. Ρούφου, ή κ. Αλ. Άλεξανδρή, κ. και κ. Οδ. Μαντζίνη.

Ώσπετος παρευρεθήσαν Ναύαρχος και ή κ. Λορέστη, Κόμισσα Καποδίστρια, ό κ. Βάροδορ, ό κ. και ή δις Παταλεξοπούλου, ό κ. και ή δες Φραντζή, όραία έμφάνισις ή κ. Σακελλαροπούλου με πρόσημη ζώνη τουαλέττα.

Είμωρη ή κ. Πλάττ, σίγγιτος τού Προέξοντος της Άμερικης. Έσπερις-μορτίτς την παρελθούσαν Τετάρτην παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

Η ομοδοκαστία έφερε κομμοκράτη τουαλέττα από κλοκέ σε χρύμα βαλέ, συνδυασμένο με σελισμέν.

Υάτερ ποτε είμωρη ή δις Νικολαΐδη φέρουσα θαυμασία τουαλέττα από όδς βελούδο με μινία εμπουνιόνες.

Σ' ένα πλάσιον θαυμαστικής καλαισθησίας έφιλοξενούντο μπιρ-ζιστάι και μπιρζιστοί, μεταξύ των όποιων κ. και κ. Μελά τουαλέττα από βελούδο γαρί, ή κ. Τσιπακοπούλου τουαλέττα από μπλε βελούδο, κ. και κ. Ντεριμλιδά τουαλέττα μπλε κατενάνι, δις Ντερο-καλά έξωσια κομμοκράτης, με τουαλέττα ιδιόρρυθμη από βελούδο σι-νέ μπλε και άπασο σε γραμμή έξωσια, ή δες Έμπερλίκου έκτάκτως χαριτωμένη.

Θαυμασία σε χάριν και θελκτικότητα ή κ. Άλεξ Ρόστοβιτς με τουαλέττα από βελούδο μαύρο.

Στο χορευτικό «Τερραίν» μεγάλη έμωρη, νεολαία κομμοκράτης, ή δες Άγγουροπούλου, Γεωργιάδη, Φορέστη, Ρόστοβιτς και Μινζέτ Ζαρεροπούλου έκτάκτως χαριτωμένες.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπόλυτος ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Μπουκέτο», Δέκα 7, Άθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Τ' είν η κ. Ένταθα.—Δεν έχω καμιά ιδέα, άγαπητή μου φίλη, για τη λασάν που με ρωτάτε, άγνοω έντελώς τα συστατικά της και κατά συνέπειαν, δεν τολμώ να σάς την συστήσω.

Τα τι άνα ν. Ένταθα.—Τα σπειρά να τ' άλείφετε με πυκνή σαπούνια από μαύρο σαπούνι με πίσσα, το όποιο θα βοήθε στα φακία. Για τα μαύρα στίγματα να μεταχειρισθίτε την έξης λασάν: Decoction de racines de saponaire 250 gr.

Eau de Cologne 50 »

Ammoniaque 30 »

Θ' άρχισετε με πολύ μικρές δόσεις και θα τις αύξησετε ως δτου αισθανθίτε κάποια θερμότητα. Σίς λοιπές έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.

Το άνα ν. Ένταθα.—Για το σπόρ παλτό, να διαλέξετε ένα λαινάς φανταζί και να το κάνετε σταυρωτό εμπρός, με τσέτες, με ρεδέρ λαινάς και με γιανιά που να καταλήγη σε δόρπα.

Όσο για το άδυνάτισμα, εινε επικίνδυνο να προσπαθήσετε ν' άδυνατίσετε τόσο πολύ, σ' ένα τόσο μικρό διάστημα.

Το άπασο φόρεμα εινε όραίο, καθώς μου το περιγράφετε. Σας συμβουλεύω όμως, άφού θα το φορέσετε μία τόσο χαρούμενη ήμέρα, να άφού έλθετε τόσο νέα, να μην το γαρνίρετε με τίποτε μαύρο. Άντι της μαύνης άρμεφρας, να προτιμήσετε μία κόκκινη ή ένα κόκκινο λουλούδι. Επίσης, αντί για μαύρο ταξιδι, προτιμήστε εινε να έχουν τα λαινά σας γοβάκια κόκκινα.

Το έλλ η ν. Πεταλουδίσσα ν.—Για την άνάπτυξη τού στήθους σάς συνιστώ τοπική ψυχρολουσία και την ειδική γυμναστική των χειρών, για την όποια έχω γράψει άλλοτε. Για το άλλο ζήτημα, χρειάζεται ειδικό μασάζ από έμπειρη μασόεσσα.

Π. Π. Δ., Δερβένιον.—Για να ήμερύνουν και να μαλακώσουν τα μαλλιά σας, σάς συνιστώ την έξης μυρμιλλανίνη, ή όποια εινε όρηλήμη και κατά της άλωπεκίας:

Huile de ricin 6 gr.

Glycérine 6 »

Teinture de benjoin 10 »

Alcool à 60° 200 »

Essence de Portugal 3 »

Επίσης, για να σγουρώνουν τα μαλλιά σας, να τ' άλείφετε, άφού τα λούσετε, με την έξης «φριζαντίνη»:

Eau de Cologne 200 gr.

Glycérine 50 »

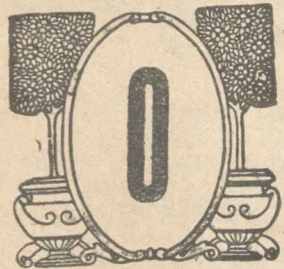
Teinture de panama 50 »

Άνα ν. Ρ. Ρ. Ρ. Ρ. Ρ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Βουαροζέ σηκώθηκε έπάνω, πήρε την καρμπίνα του κι' ετοιμάστηκε να φύγει. — Πού πάς; τόν ρώτησε ο Πέτες. — Πάω να ρίξω μια ματιά γύρω στο δάσος. Βλέπω καλά, όπως ξέρεις, και στο σκοτάδι και θέλω να ιδώ ποιος διάβολος τριγυρίζει τόσο κοντά στη φωτιά μας. 'Αν ήταν φίλος, θα παρουσιαζότανε. 'Ωστόσο, έχει τα μάτια σου τέσσερα όσο λείπω. Δεν θ' άργήσω και πολύ.

Μόλις απομακρύνθηκε ο Βουαροζέ, ο Τιδούρκιος ξύπνησε. 'Ανοιξε τα μάτια του, είδε τη φωτιά, τη φιλική μορφή του Πέτε και ήσυχασε.

— Κοιμήθηκες καλά, νέο μου; τόν ρώτησε ο Πέτες. — Ναι, πολύ καλά, απάντησε ο Τιδούρκιος. 'Ο ύπνος αυτός μου κανε μεγάλο καλό και σ' ευχαριστώ γιατί με δεχτήκατε κοντά σας. — Κάθισε πιο κοντά στη φωτιά να ζεσταθείς. 'Η ύγρασία είναι τσουιτρερή τη νύχτα.

— Κι' ο γενναίος σύντροφός σας πού είνε; ρώτησε ο Τιδούρκιος, κοιτάζοντας γύρω του. — Δεν θ' άργήσω να γυρίσω. Πήγε να κάνει ένα γύρο στο δάσος. Σε λίγο θα είν' έδω.

Πραγματικώς, έπειτ' από λίγα δευτερόλεπτα ο Βουαροζέ ξαναγύρισε.

— Δεν είδα κανένα, ελτε. Τό δάσος είν' ήσυχο. 'Ωστόσο, τ' αϊτί μου δεν γελιέται ποτέ. 'Ας έχουμε το νού μας.

Γύρισε κατόπιν στον Τιδούρκιο, του έφερε ένα βλέμμα συμπάθειας και συνέχισε: — Ξύπνησες, παιδί μου; 'Ορα! Τώρα θα πεινάς βέβαια. Σού φάλαξα έδω, πάνω σ' ένα στρούμιο οίγανης, λίγο ψηλά. Γέμισε το στομάχι σου, πιές απ' τ' παγούρι μου και το σχετικό ρεκά και θα νιώσεις τόν έαυτό σου μια χαρά.

Ο Τιδούρκιος δεν περίμενε να του τόν ξαναπούν. Πήρε το κρέας που του είχε φυλάξει ο κυνηγός κι' άρχισε να τρώει.

Ο Βουαροζέ κάθισε πλάι του. Ο Πέτες ξαπλώθηκε κοντά στη φωτιά και ελτε, τεντώνοντας τεμπέλικά τα πόδια του:

— Θα κοιμηθώ λίγο. Κουράστηκα όσο να πάσω αυτό το άγριόλογο...

Και πραγματικώς, δεν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κι' ο σύντροφός του Βουαροζέ είχε αποκοιμηθεί.

Ένω ο Τιδούρκιος έτρωγε, ο Βουαροζέ είχε καρφωμένα τα μάτια του έπάνω του. Χίλιες-δύο ερωτήσεις έφταναν ως τα χείλη του, αλλά δίσταζε να μιλήσει.

Μια τρομερή πάλι γινόταν στην ψυχή του.

— 'Επί τέλους δεν συγκρατήθηκε. — Πές μου, παιδί μου, ρώτησε τόν Τιδούρκιο, τί γύρευες μαζί με τούς ανθρώπους, τούς οποίους φιλοξενεί στην έπαυλή του ο δόν Αδγουστίνος; Είσαι απ' τη συντροφιά τους;

— 'Οχι, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τυχαιώς συναντήθηκα μ' αυτούς. Κι' έπειδή έχω μόνον κι' εγώ στην έπαυλη, ακολουθήσα τη συνοδεία τους. Μά δεν άργησα να καταλάβω πως μεταξύ των ανθρώπων αυτών υπάρχουν άπονοδοι έχθροι μου. Μου έλεφαν ένα σπουδαίο μυστικό. Μου πήραν τη γυναίκα που αγαπούσα...

— Για ποιά μυστικό μιλάς, νέο; — Θα σάς τό πω άμέσως, γιατί με δεχτήκατε κοντά σας με τόσο καλοσύνη, γιατί καταλαβαίνω πως μιλά μ' ανθρώπους τιμίους και γενναίους και γιατί έχω άκριβώς ανάγκη απ' τη βοήθειά σας, για να σώσω τό θησαυρό μου.

— Τό θησαυρό σου; — Μάλιστα. Κατέχω τό μυστικό ενός θησαυρού, που βρίσκεται στα βάθη των δασών αυτών, στο κέντρον μιας μικρής κοιλάδας. 'Υπάρχει εκεί άφθονο χρυσάρι. Κι' αν με βοηθήσετε να φτάσω ως θησαυρό αυτών μαζί σας. Γιατί μόνον σέ μένα άνήκει. Πρόκειται περί μυστικού οικογενειακού, τό οποίο μου έλειψαν. Δέχστε, δεν είν' έτσι;

— 'Οχι, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τυχαιώς συναντήθηκα μ' αυτούς. Κι' έπειδή έχω μόνον κι' εγώ στην έπαυλη, ακολουθήσα τη συνοδεία τους. Μά δεν άργησα να καταλάβω πως μεταξύ των ανθρώπων αυτών υπάρχουν άπονοδοι έχθροι μου. Μου έλεφαν ένα σπουδαίο μυστικό. Μου πήραν τη γυναίκα που αγαπούσα...

— Για ποιά μυστικό μιλάς, νέο; — Θα σάς τό πω άμέσως, γιατί με δεχτήκατε κοντά σας με τόσο καλοσύνη, γιατί καταλαβαίνω πως μιλά μ' ανθρώπους τιμίους και γενναίους και γιατί έχω άκριβώς ανάγκη απ' τη βοήθειά σας, για να σώσω τό θησαυρό μου.

— Τό θησαυρό σου; — Μάλιστα. Κατέχω τό μυστικό ενός θησαυρού, που βρίσκεται στα βάθη των δασών αυτών, στο κέντρον μιας μικρής κοιλάδας. 'Υπάρχει εκεί άφθονο χρυσάρι. Κι' αν με βοηθήσετε να φτάσω ως θησαυρό αυτών μαζί σας. Γιατί μόνον σέ μένα άνήκει. Πρόκειται περί μυστικού οικογενειακού, τό οποίο μου έλειψαν. Δέχστε, δεν είν' έτσι;

— 'Οχι, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τυχαιώς συναντήθηκα μ' αυτούς. Κι' έπειδή έχω μόνον κι' εγώ στην έπαυλη, ακολουθήσα τη συνοδεία τους. Μά δεν άργησα να καταλάβω πως μεταξύ των ανθρώπων αυτών υπάρχουν άπονοδοι έχθροι μου. Μου έλεφαν ένα σπουδαίο μυστικό. Μου πήραν τη γυναίκα που αγαπούσα...

— Για ποιά μυστικό μιλάς, νέο; — Θα σάς τό πω άμέσως, γιατί με δεχτήκατε κοντά σας με τόσο καλοσύνη, γιατί καταλαβαίνω πως μιλά μ' ανθρώπους τιμίους και γενναίους και γιατί έχω άκριβώς ανάγκη απ' τη βοήθειά σας, για να σώσω τό θησαυρό μου.

— Τό θησαυρό σου; — Μάλιστα. Κατέχω τό μυστικό ενός θησαυρού, που βρίσκεται στα βάθη των δασών αυτών, στο κέντρον μιας μικρής κοιλάδας. 'Υπάρχει εκεί άφθονο χρυσάρι. Κι' αν με βοηθήσετε να φτάσω ως θησαυρό αυτών μαζί σας. Γιατί μόνον σέ μένα άνήκει. Πρόκειται περί μυστικού οικογενειακού, τό οποίο μου έλειψαν. Δέχστε, δεν είν' έτσι;

— 'Οχι, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τυχαιώς συναντήθηκα μ' αυτούς. Κι' έπειδή έχω μόνον κι' εγώ στην έπαυλη, ακολουθήσα τη συνοδεία τους. Μά δεν άργησα να καταλάβω πως μεταξύ των ανθρώπων αυτών υπάρχουν άπονοδοι έχθροι μου. Μου έλεφαν ένα σπουδαίο μυστικό. Μου πήραν τη γυναίκα που αγαπούσα...

— Για ποιά μυστικό μιλάς, νέο; — Θα σάς τό πω άμέσως, γιατί με δεχτήκατε κοντά σας με τόσο καλοσύνη, γιατί καταλαβαίνω πως μιλά μ' ανθρώπους τιμίους και γενναίους και γιατί έχω άκριβώς ανάγκη απ' τη βοήθειά σας, για να σώσω τό θησαυρό μου.

— Τό θησαυρό σου; — Μάλιστα. Κατέχω τό μυστικό ενός θησαυρού, που βρίσκεται στα βάθη των δασών αυτών, στο κέντρον μιας μικρής κοιλάδας. 'Υπάρχει εκεί άφθονο χρυσάρι. Κι' αν με βοηθήσετε να φτάσω ως θησαυρό αυτών μαζί σας. Γιατί μόνον σέ μένα άνήκει. Πρόκειται περί μυστικού οικογενειακού, τό οποίο μου έλειψαν. Δέχστε, δεν είν' έτσι;

Ο Βουαροζέ χαμογέλασε με καλοσύνη κι' απάντησε:

— 'Ακουσε, παιδί μου, τί θα σου πω. 'Όσο θα είσαι κοντά μας, κανένας δεν θα τολμήσει ούτε να σ' άγγίξει. Οι έχθροι σου θα είνε κι' έχθροι μας. Μη μιλάς όμως στο γέρο κυνηγό για χρυσάρι. Τι νά τό κάνω εγώ, παιδί μου, τό χρυσάρι; Μου είνε έντελώς άμωστο τό καταραμένο αυτό μέταλλο. 'Ο μόνος πόνθος που έχω, είνε να πεθάνω μέσα στα δάση αυτά, στα οποία πέρασα τις φρικτωτές μερες της ζωής μου. Τίποτε, απολύτως τίποτε δεν θα μ' άναγκάσει ν' άφήσω τη ζούγκλα. Έδω θα σβύσω μια μέρα, έδω θ' αναπαύω κάτω από κανένα γέρινο δέντρο...

Ο Τιδούρκιος νόμιζε πως ο Βουαροζέ θάδειχνε ένδιαφέρον, ά κοιτώντας να του μιλήσει για χρυσάρι, για πλούτη. Μήπως δεν ήταν λάμψης; Τόν έλύτρησε συνεπώς πολύ ή άδυστορία του ηρωικού κυνηγού.

Μά ο Βουαροζέ τόν έβγαλε γρήγορα απ' τις άβλεπές του σκέψεις.

— Για να μου εμπιστευθείς ένα τέτοιο μυστικό, του ελτε, και για να ζητάς τη βοήθειά μας, σημαίνει πως είσαι μόνος στον κόσμο. Είν' αλήθεια αυτό;

— Ναι, άποκρίθηκε στεναζώντας ο Τιδούρκιος, είμαι έρημος στον κόσμο. Οι γονείς μου πέθαναν. Δεν έχω κανένα που να ενδιαφέρεται για μένα.

— Οι γονείς σου πέθαναν ελτες; ρώτησε ο κυνηγός. Και ποιά ήσαν οι γονείς σου, νέο;

Ο Βουαροζέ περίμενε την απάντηση του νέου μ' άγνοια.

— Πατέρας μου, ελτε ο Τιδούρκιος, ήταν ο Μάρκος 'Αρελλάνος. Τόν έδοξαρήσαν στα δάση αυτά κι' άποκρίθηκε πάλι: — Τό κρεβάτι της μητέρας μου, όταν φηγοραγούσε, να εκδιζομην σκληρά τό δολοφόνο του.

Η απάντησις του νέου άπογοήτευσε τό Βουαροζέ.

— Δεν είνε ο Φάβιος, ψιθύρισε. Κι' όμως τού μιλάς τόσο... — Για ποιά Φάβιο μιλάς; ρώτησε ο Τιδούρκιος.

— Μή μ' ερωτάς, παιδί μου. Και μή με παρεξηγείς. Με παρέστησαν ή άναμνήσεις μου...

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

— Έγινε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο Βουαροζέ κι' ο Τιδούρκιος βυθίστηκαν σέ σκέψεις.

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΑΣΤΕΡΙ

Ποιός ξέρει πότε θάρω να σέ βρω
στ' άστέρια τά τετράρηλα, τά αλώνια,
αστέρι μου, άσπασίλευτο, λαμπρό
κι' άγέρσιμο απ' τά πόδια κι' απ' τά
χρόνια.

Ποιός ξέρει πότε θάρω να σέ βρω
μέ σένα, φώς οδράνιο, να ζήσω,
τ' άδωρητα σιμά σου να θωρώ
τ' άγνώριστα σιμά σου να γνωρίσω.

Ποιός ξέρει πότε θάρω να σέ βρω
το πέλαγο τοδ κόσμου
τ' άπέραστο, τό μαύρο, τό πικρό
πού χάνεται στα βάθη του τό φώς μου.

Ποιός ξέρει πότε θάρω να σέ βρω,
μά τρέμω πάλι μήπως και σέ χάσω,
μήν τύχει και για κόσμο άστροφτερό
τό τίποτε, τό άνυπαρκτό ά-
(γκάλισμα).

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

τινάχτηκε δοξικός, άρταζε απ' τη φωτιά ένα κούτσουρο, τό πάλαι ποτε τό πρόσωπο του νέου κι' άρχισε να τόν κυττάζει έπίμονα.

Τό χέρι του που κρατούσε τό άναμένο κούτσουρο, έτρεμε.

Ο τρομερός, ο άδάμιατος γίγαντας κατέχετο από έξουσιοσύνη.

Ο Τιδούρκιος ήταν κατάπληκτος. Γιατί τόν εξέπληξε έτσι ο ηρωικός κυνηγός; Γιατί ήταν τόσο συγκινημένος;

Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής και άγωνίας έπέρασαν.

Η καρδιά του Βουαροζέ χτυπούσε μέσα στο αδρενικό στήθος του, σάν να εκπέμπει τάση. 'Ελπιζε πως ο Τιδούρκιος ήταν ο Φάβιος Μεδιάνης, τόν οποίο είχε σώσει άλλοτε απ' τη μανία των κυμάτων και είχε άγαθήσει σάν παιδί του, για να τόν ξαναφέρει σέ λίγο, σέ μια φρικτή ναυμαχία με πειρατές, έλπιζε κι' άπελευθέρωνται συγχρόνως.

— 'Επί τέλους έσκυψε κοντά στον Τιδούρκιο και του ελτε: — Πές μου, παιδί μου, δεν θυμάσαι τίποτε απ' τά περασμένα; 'Απολύτως τίποτε;

— Σχεδόν τίποτε, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τά χρόνια που πέρασαν, σκότισαν τις άναμνήσεις μου. Και δεν ξέρω απ' ό,τι θυμάμαι...

— Σχεδόν τίποτε, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τά χρόνια που πέρασαν, σκότισαν τις άναμνήσεις μου. Και δεν ξέρω απ' ό,τι θυμάμαι...

— Σχεδόν τίποτε, απάντησε ο Τιδούρκιος. Τά χρόνια που πέρασαν, σκότισαν τις άναμνήσεις μου. Και δεν ξέρω απ' ό,τι θυμάμαι...

ή είνε φαντασία και τί πραγματικότης;

— Δηλήσουν... Δηλήσουν τί θυμάσαι;

Ο Τιδούρκιος έκλεισε τα μάτια του, συγκέντρωσε τις σκέψεις του και απάντησε:

— Θυμάμαι ένα δωμάτιο, πλούσια έπαυλομένο. Είνε νύχτα... Δυνατός άνεμος μπαίνει απ' τ' άνοιχτά παράθυρα... 'Ακούω μια γλυκύα, παραπονεμένη φωνή γυναίκας που θρηνεί και βυθίζεται... 'Ακούω ακόμα μια σκληρή άνδρική φωνή που διατάζει και άπειλεί...

Ο Βουαροζέ χτύπησε άνυπόμονα με την τρομερή γροθιά του τό έδαφος.

— 'Οχι, ελτε, ή άναμνήσεις σου αυτές δεν θυμίζουν σέ μένα τίποτε, δεν μου λένε τίποτε. 'Αλλά προσάτησε. Θυμήσου ακόμα. Δεν θυμάσαι να σου συνέβη τίποτε στη θάλασσα;

— Στη θάλασσα; — 'Οχι. — Δεν είνε δυνατόν, θυμήσου καλύτερα. Θυμήσου τό πρόσωπο που σ' άγάπησαν όταν ήσουν πολύ μικρός. Θυμήσου...

Ο Τιδούρκιος έσφιξε με τό χέρι του τό πρόσωπό του και κρατώντας πάντα τα μάτια του κλειστά, ελτε: — Θυμάμαι κάτι... Μά ίσως να είνε κάποιο παλιό παιδικό μου άντρο... Θυμάμαι ένα πρόσωπο ήλιοφάνη, τροχό, μά πολύ ά-γαθό... Σκιάει έπάνω μου και με κυττάει με τρυφερότητα...

— Και τ' όνομα, παιδί μου, ήταν τ' όνομα του προσώπου αυτού; ρώτησε ο Βουαροζέ.

— Δεν θυμάμαι, δυστυχώς, απάντησε ο Τιδούρκιος. Ο κυνηγός άναστήναξε κι' έσκυψε άπελευθέρωντας τό κεφάλι του.

— 'Οχι, ο νέος αυτός δεν ήταν έκείνος που ή- τοίσε, δεν ήταν ο Φάβιος Μεδιάνης. 'Η φωνή πλάη τους τρεμάσθηκε...

Στόν οδρανό, πρὸς τό μέρος της άνατο- λης, θαυμάζεγγε ή αήνη.

Ο Βουαροζέ δεν μιλούσε. Μία τρομερή αλή γινόταν μέσα του. Είχε να κάνει μια ά- κείνη έρώτηση στον Τιδούρκιο, την τελευταία, μά δεν τολμούσε να την εκστομίσει. Γιατί τώρα έλπιζε ακόμα πως ο νέος που καθόταν πλάι του, ήταν ίσως ο Φάβιος. Ένω, αν ο Τιδούρκιος άπαντούσε άρνητικά και στην τελευταία αυτή έρώτησή του, κάθε έλπίδα χα- νότανε πάλι για πάντα.

Πέρασαν έτσι άκριβτά λεπτά. 'Εξαίρνα, ο Βουαροζέ σήκωσε τό κεφάλι του, κατάρξε τόν Τιδούρκιο και παίρνοντας τό χέρι, του ελτε:

— Παιδί μου, άκουσε και την τελευταία έρώτησή μου να σου κάμω. 'Ακούσε με και σέφυρο πολύ πριν άπαντήσεις.

— Σ' άκούω, ελτε ο Τιδούρκιος. — Μου ελτες πως θυμάσαι, σάν σέ δνει- ρο, πως όταν ήσουν μικρός, σ' αγαπούσε σάν παιδί τόν ένας άνθρωπος με τροχό κι' ήλιοκαμένο πρόσωπο, αλλά αγαθός και καλοκάριος...

— Ναι, τό ελτε. — Πές μου τώρα... Θυμάσαι πως και γιατί χώρισες απ' τόν άνθρωπο αυτόν; Τι συνέβη ώστε ν' αποχωρισθήτε ο ένας απ' τόν άλλο.

Σφίγγοντας τούς κροτάφους του με τά δυο του χέρια, ο Τιδού- ριος τέλει στον κυνηγό και του ελτε:

— Ναι, ναι, άρχίζω να θυμάμαι. Πολλά άμυδρά, σάν σ' όνειρο αμυρνώ, μά θυμάμαι... 'Ηταν μια νύχτα κολάσεως... Μία νύχτα άμυρνώ, μία νύχτα φωτιάς... 'Ημουν κλειμένος σέ μια καμπίνα... Φοβόμουν... Έτρεμα... Έξαίρνα...

— Έξαίρνα... Θυμήσου, παιδί μου... Θυμήσου... Έξαίρνα άνοιξε ή πόρτα. Ο ήλιοκαμένος γίγαντας, που μ' ά- γαπούσε και με προστάτευε σάν νόμιμο παιδί του, μπήκε μέσα, έσκυ- νε κοντά μου άνασταταμένος και μου ελτε: «Μικρό μου, αγαπή- μένο μου μικρό, γονάτισε... γονάτισε και...».

Ο Τιδούρκιος σταμάτησε. 'Η μνήμη του δεν τόν βοηθούσε πάλι. Μά ήταν άκριβό αυτό. Ο Βουαροζέ άρρησε ένα τρομερό ξεφονητό χαράκι και θριάμβου και συμπήλρωσε:

«... γονάτισε και προσεκύνησε για τη μητέρα σου, που την έδοξαρήσαν άναμνός!».

— Ναι, ναι, έτσι μου ελτε, τώρα τό θυμάμαι καλά, φώναξε κι' ο Τιδούρκιος. Και σπρώχνοντας τά μάτια του στο Βουαροζέ, τόν ρώτησε:

— Σ' έξορκίζω στ' όνομα του Θεού, πές μου ποιος είσαι σ' και πως γνωρίζεις τό πράγμα αυτό;

— Με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνηση, ο Βουαροζέ απάντησε:

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Φάβιε, παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί, δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Έγώ εμ' ο άνθρω- πος έκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τό Θεό να σέ ξαναβρω και να πού ο Κύριος άκουσε τις δέσεις μου κι' οδήγησε τά βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, μέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Πατέρα μου! ψιθύρισε κατασπινθημένος ο Τιδούρκιος κι' έ- πσε στην άγκαλιά του γίγαντος κυνηγού.

Τη στιγμή αυτή άκριβώς, ένας πυροβολισμός άντήχησε, μά σφαίρα σφύριξε πάνω απ' τό κεφάλι του Τιδούρκιου και σφηνώθηκε στη γή.

— 'Αν ο νέος δεν έκανε ένα άπότομο κίνημα για να ριχτεί στην ά- γκαλιά του κυνηγού, θα ήταν πλέον νεκρός!

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Όταν ο δόν Έστεβάν κι' ο Κουζίλλος άπομακρύνθηκαν απ' τό μέρος της συμπλοκής με τόν Τιδούρκιο, κατόπιν της θεομής παρα- κλήσεως της δόνας Ροζαρίτας, ο Ίσπανός εύπατρίδης γύρισε και ελτε περιφρονητικά στον κακούργο τυχοδιώκτη:

— 'Αν δεν επενέβαινα, ο Τιδούρκιος θα σ' έσκότωνε. Και θα σου άξιζε, γιατί εξ αιτίας σου έχουμε τώρα έναν τρομερό άντίπαλο, ο οποίος γνωρίζει επά πλέον τό μυστικό της Κοιλιάς του Χρυσού κι' ο οποίος θα φροντίσει για μιά άρρώστη τήσ θησαυρού, πρὶν έμεις φτάσουμε στο μέρος που βρίσκεται. Γι' αυτό δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή. Την αλήθ φεύγουμε για τά βάθη της ζούγκλας. Στο μεταξύ όμως, θέλω να βγάλεις απ' τη μέση τόν Τιδούρκιο. Ο νέος αυτός πρέπει να πεθάνει.

— Και θα πεθάνει! έμοτύγησε ο Κουζίλλος.

— Τρέξε στην έπαυλη λοιπόν, πάρε μαζί σου τόν Βαράγιο και τόν Όρόκη, συρτήτε σιγά ως τό μέρος που άρπάσαμε τό νέο με τη δόνα Ροζαρίτα, κι' όταν κάμει να φύγει και ξεμακρύνει λίγο, μαχαίρωσε τον.

Ο Κουζίλλος πούδραζε απ' τη λύσσα του, δεν περίμενε ν' άκούσει περισσότερα. Άπο

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τί φοβερή νύχτα ήταν εκείνη! Νύχτα ηλεκτρική... Ο ουρανός εφλέγετο, ή μια αστραπή διαδεχόταν την άλλη κι' ο ένας κεραυνός έπεφτε ύστερα από τον άλλο, με βρόντο και συγχο- νισμό.

Βοούσε, αντηχούσε κι' έτρεμε ό τόπος από τὰ μπουμπουνιήτά. Κι' έ- μεις ετρέχαμε, μ' ένα αυτοκίνητο παλιό, που τρέχαν οι άρμιοί του, μέσα στον λασιωμένο κάμιο των Γιαννιτσών, έρχόμενοι από τη Θεσσαλο- νίκη και πηγαίνοντας στα Βοδενά.

Ο παγκόσμιος πόλεμος βρισκόταν στην άκμή του. Η Μακεδονία ήταν υπό ξένη κατοχή, τó διαμέρισμα αυτό μά- λιστα υπό την Γαλλικήν. «Λεσσο-πασσές», «σου- ρετέ», «ρεκίζισιόν», «ζώνες», «τοιμείς», «Σελιόν», «Κοιμνάν-ντ'έτι», έτ σετερά, έτ σετερά, εί- χαν καταλάβει τους πάντας.

Η κυκλοφορία μετά τις 6 άνηγορεύτου, αλλά έπειδή τó αυτοκίνητο ήταν γαλλικό και τó διηύ- θυνε Γάλλος αξιωματικός, έμεις μπορούσαμε νά κυλίωμαστε τó μεσάνυχτα επάνω στις λάσπες, φριτίζόμενοι από τις συνεχιστές και άκατάπαυ- στες άστραπές...

Μαζύ μας ήσαν και δύο κορίτσια.

Φιλικές οικογένειες από τη Θεσσαλονίκη, που τὰ έμπιστευθήκαν νά τὰ πάω στα Βοδενά, γιατί τὰ μετάδασίς των με τις δυσκολίες των «Λεσσο- πασσές» ήταν όχι μονάχα δύσκολη, αλλά και άδυ- νατη. Έκτός τούτου, και τó τραίνο τού Μοναστη- ρίου είχε καταληφθεί από τους συμμάχους στρα- τιστικούς και θέσις για επιβάτες δεν ήπρχε, πο- λύ δε περισσότερο και άσφάλεια για ήθελικά...

Η μιά κοπέλλα ήταν λεπτή, λυγρή, εύστοχη και πανεύνοτάτη. Την άποκαλούσα «Γάτα» για τó λαστιχένο σώμα της. Και ή άλλη μελαχροινή, μελιτόχρους, μελένια, σάν ζεστός σπιτικός χαλ- δας, μελανόφθαλμος, γλυκίφθαλμος και θαλ- περή.

Όταν κινήσαμε, νύχτα πάντα, από τη Θεσα- λονίκη, δεν είχε άρχισει ακόμα αυτός ό χαλασμός. Η καταιγίς και τó βαθύ σκοτάδι μάς έπιασαν σάν πλησίαζαμε τόν «Αΐσι, μάς κατέλυσε στα Γιαννιτσά, και άπειλούσε νά μάς πνίξει και νά μάς κατακραυανώ- σι στην Κοράμζα. Έβρεχε σάν νά τώριχε, πού λένε, με τ' άσκι! Χειμώνας, ύγρασία, νύχτα και βροχή, εινε πάντα κρύα πράγματα. Αλλά τώρα, κοντά στ' άλλα, άρχισε νά κατεβάζη και της Καρατζό- βασ τó μπουγάς. Τά κορίτσια, θεριά κορίτσια της Έλλάδος, μηδέ- ποτε σκεφθέντα για ένδύματα βαρειά, άρχισαν νά τουρτουρίζουν.

— Στάσου, βοέ Πιέρ, φωνάξω στον Γάλλο αξιωματικό, πού διηύ- θυνε τó αυτοκίνητο, μη διακρίνουμε εδώ κίνα χωριά νά καταφύγουμε σ' αυτό...

Τά χωριά ήσαν πολύ πέρα από τόν δρόμο. Τουρκοχώρια άθλια, χωμένα στη λάσπη, στην αθλιότητα και στο σκοτάδι. Αλλά πάντα ή έλπίδα μιάς ζεστής, χονσόφλογης και καλό- φλογης γωνιάς, ήταν προτιμότερη τού βασά- νου και τού κινδύνου τού αυτοκινήτου.

— Δεν πρέπει νά σταματήσουμε, μου λέει ό Γάλλος, γιατί θά μάς κλέψουν οι κεραυνοί.

— Πιό πολύ, μου φαίνεται, πώς κινδυνεύου- με στο αυτοκίνητο, πού έχει και μαγνήτη.

Τότε άρχισε νά μου άναπτύσσει μιά θεωρία,

Τουρκοχώρια άθλια, χωμένα στην έλεεινότητα και στη λάσπη.

ότι ό κεραυνός δεν προσβάλλει ποτέ τó αυτοκίνητο πού τρέχει, γιατί φεύγοντας τó αυτοκίνητο, σχηματίζει κάποιο ρεύμα από πίσω του, τó οποίον κτλ. έμποδίζει τόν κεραυνό νά τó χτυπήσι.

— Καλά, τού λέω, αλλά τὰ κορίτσια κινούν, πάχυναν!

— Και πού θά βρής χωριό, μέσα σέ τούτο τó σκοτάδι;

— Έβγαλα τó σακκάκι, τó πανοφόρι, τó γιλέκο μου και τὰ έδωσα τών κοριτσιών, για νά ντυθούν και νά σκεπαστούν.

Έτσι προχωρήσαμε και περάσαμε τόν ποταμό Λουδιάν (Κοινοί), όπως τόν έλεγαν οι Τούρκοι, διατηρήσαντες παρεμφαμένο τó άρχαιο όνομα), όταν ένας φοβερός κρύος, ξηρός, μάς άπολίσωσε, και μιά λάμψη — καταφύ- κτης, θά νόμιζε κανείς, πυρός και βρόχιν — μάς έτόλρωσε.

Ο Γάλλος σάτισσε και παρέλκυε για μιά στιγμή. Τά χέρια του έπιασαν άπ' τó τιμάν και τó αυτοκίνητο, έτσι καθώς έμεινε άκίνητο, έταλατευθήκε, ετρέχισε από δω κι' από κει, σάν μεθυμένο, κι' έπειτα γύρισε και διεκέν- ταν μόνο του μέσα στα χωράφια.

Αυτό θά βράσταζε ως ένα, τó πολύ, λεπτό της ώρας. Ο Γάλλος γρήγορα συνήλθε, άρπάζε- πάλι τó τιμάν στα χέρια του και κατάφθοσε, έχκαίρως, νά βγάλη τó άμάς από τά χωράφια, όπου, άν προχωρούσε λίγο ακόμα, σίγουρα θά βουτάζε στα λασιώνερα.

Τά κορίτσια τώρα είχαν παγώσει κι' από τó κρύο κι' από τó φόβο τους.

— Στάσου, λέω στο Γάλλο, νά τρυπώσω κάτω από κανένα γερφύρι.

— Λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα, μου άπαντί- εινε μιά γαλλική έγχατάστισ και θά σωθώ και εκεί.

— Μά τὰ κορίτσια χροστάλλισαν.

Έβγαλε τότε, με τή σειρά του κι' αυτός τή μανδύα του και τó άμπελινό του και τούς τὰ δόσαμε νά σκεπαστούν.

Ένα δαμονισμένο τρέξιμο έπακολούθησε και διακρίναμε μέσα στις άστραπές, σ' ένα χαμηλό λοφίσκο, τó σπιτάκι της γαλλικής έρπε- ταστάσεως.

Βρισκόταν λίγο παραπάνω από τó χωριό Τρέπολις, στη διασταύ- ρωση των δρόμων πού ό ένας πάει, ό μεγάλος, ή Έγνατία οδός, στην Έδεσσα, κι' ό άλλος πρós τó Βερτεκόπ. Σήμερα τó σπιτί αυτό είνε σχολείο, άν δεν άπατώμα, ένός νέου προσφυγικού συναισματος, πού χρίστηκε εκεί κοντά και πού άποκαλείται Τριτόλις, είνε δέν κίνα πιά λάθος.

Τότε ήταν ένα πέτρινο και γερό σπιτάκι μά- σα στην όρημά, τó όποιο κατέλαβαν οι Γάλλοι και τó χρησιμοποιούσαν για τηλεφωνικό κέντρο.

Όταν τόν είς άπόστασι χιλιόμετρων γαλλικοί έγκαταστάσεων. Ο Γάλλος χτύπησε τήν πύλη.

— Κι' έλά; άκούστηκε από μέσα.

— Ορισίσε Φρανσάζ.

Άνοιξαν τρέχοντας τήν πόρτα και είδαν κάτι μορφές όχορξ και ξαγρυπνούντες Γάλλοι στρατιωτών και ύπαξιωματικών.

Έκείνοι πάλιν, καθώς μάς είδαν νά βγαίνου- με, μέσα σέ τέτοιο κρύο, γιμνοί, χωρίς παλ- κια, μονάχα με τὰ πουκάμισα, μέσα από τó σπ-

ΜΙΑ ΣΚΟΤΕΣΕΣΙΚΗ ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

— Πού πάζ, κοπέλλα μου, και γιατί κλάς;

— Πηγαίνο στη βρύσι τού Μεγάλου Δάσους, όπου ό Βάλτερ μου άρπάστηκε πός θά μ' άγατά αιώνα... Έκεί μου έλες για πρώτη φο- ρά πός μ' άγατά.

— Τζέννυ, μου έλες, θά πεθάνω άπ' τόν καυμό μου άν δέν μ' ά- γατήσις και σ' ή λίγα... Άντήσου με, Τζέννυ!

Τόν λυπήθηκα λοιπόν και τόν άγάτησα... Μά ό Βάλτερ λησιμό- ησε τούς δρόμους του... Θά θυμάται άραγε τώρα τήν Τζέννυ πού τήν έβρασε τόσο όμορφη άλλοτε, πού ή όμορφιά της μαράθηκε από τόν πόνο τού χωρισμού;... Άλλοίμονο! ή μόνη ετυχία πού μου έ- μανε τώρα εινε τά δάκρυα... Άφήστε με νά κλάω!

Τό άρδόν άγατά τὰ σύσκια δάση. Τά λουλούδια άγατούν τήν κρύνη θροιά... Τά ψάρια άγατούν τὰ νερά της λίμνης. Κι' εγώ ά- γατώ τόν Βάλτερ και τή βρύσι τού Μεγάλου Δάσους. Τό ψυθιρητό της μου φαίνεται σάν άπάντησι στο παράπονό μου...

Παύσας, εγώ έκανα πλεξίδες τὰ ξανθά μαλλιά μου και τις έ- βρα με χάρη. Κοίμασα από τó λαμό μου αυτόν τόν άγατημένο σταυ- ρό κι' έβγαλα στον κόρφο μου αυτό τó τραντάφυλλο... Στοιλήθηκα έ- κτηδες για τόν Βάλτερ... Και πηγαίνο στη βρύσι τού Μεγάλου Δά- σους, με τήν έλπίδα ότι ίσως νάρθη εκεί ό καλός μου...

— Στρέ στο καλό, κοπέλλα μου! άποκρίθηκε ό ξένος, άπομακρινό- μένος, και σού εύχομαι νά εισακούσθ ό Θεός τις ελπίς σου...

— Από πού έρχεσαι, κοπέλλα μου, και γιατί

έτσι έτσι γελαστή και χαρούμενη;

— Έρχομαι από τή βρύσι τού Μεγάλου Δά-

σους, όπου ξαναείδα τόν Βάλτερ, ύστερ' από τό-

σον καιρό πού ζούσαμε χωρισμένοι. Μ' άρπαξε

στην άγκυλιά του και μου έλες πός δέν με λη-

σώνησε διόλου όσον καιρό έλειπες και πός με

βρίσκες τώρα όρρωότερη από κάθε άλλη σορά...

— Άν αυτό είμαι γελαστή και χαρούμενη... Τρέχω

τώρα σπιτί μου νά έτοιμάσω τὰ πριονιά μου...

— Τήν έρχομένη Κυριακή κάνουμε τούς γάμους

μας...

— Στρέ στο καλό, κοπέλλα μου! άποκρίθηκε

ό ξένος, άπομακρινόμενος, και σού εύχομαι ό

Θεός νά εισακούσθ όλες τις ελπίς σου...

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ...

— Ένας μονάχα τρόπος ύπάρχει, με τόν όποιο

μορφών ή γυναίκες νά φορούν άφρογα μιά ώραία

τουαλέτα: Νά λησιμονούν ότι τή φορούν.

— Στο βασιλείο της μόδας κερδισμένοι εινε έ-

κείνος πού άκολουθεί τή θεωρία της σιαπής και

τού μυτηριού, κι' όχι τού θορούλου.

Κυρία Ζιζορντ έν.

τοκίνητο, έμειναν μ' άνοιχτό τó στόμα.

— Γιατί έστε έτσι; τούς ρώτησε ό αξιωματικός.

Μας είπαν τότε τί τραβήξαν με τούς κεραυνούς. Κάθε όρα και

σημμή περίμεναν κι' ένα άστραπελέκι νά τούς κάρη. Τά τηλεφωνικά

σήματα, μάς είπαν, πετούσαν, κάθε λίγο και λιγάκι, σπύδες και φω-

τιές. Και είχαν μόν άπομονώσει τις γραμμές, αλλά ό κίνδυνος ήταν

πάντα κίνδυνος γι' αυτούς, ως εκ τού είδους της έγκαταστάσεως. Έ-

τσι κι' αυτοί στυμώχτηκαν κάτω από τὰ τραπέζια κι' από τὰ κρεβά-

τια τους και περίμεναν τόν κεραυνό νά πέση νά τούς κάρη. Ήταν ή

σημμή πού ό άνθρωπος αισθάνεται τήν αδυναμία του και τή μικρότητά

του, έκπρός στη φοβερότητα της φύσεως.

— Σε καλό καταφύγιο μάς έφερρες, λέω στον Γάλλο.

— Και γιατί;

— Γιατί πέσαμε, όπως λέμε έμεις οι Έλληνες, στού λίκου τó στό-

μα. Έδώ εινε πού θά δώσουν ραντεβού όλοι οι κεραυνοί τού ουρανού.

Οι Γάλλοι, με τήν παρουσία μας, έπήραν λίγο θάρρος.

— Θέλετε λίγο τσάι; Θέλετε καφέ; μάς ρώτησαν.

Και έπειτα, σιγά-σιγά παίρνοντας πού πολύ θάρρος και δείχνοντας

τήν περιεργή με τὰ πουκάμισα κατστάσι μας, μάς ρώτησαν:

— Γιατί έστε έτσι, τί έπάθατε;

Και γυρίζοντας σ' έμένα πού ήμουν πού γιμνός, γιατί ό Γάλλος ά-

ξιωματικός φορούσε ακόμα ένα μάλλινο έπιστήδιο πλεχτό, μου είπαν

με άνησυχία:

— Τι! Σας λήστεψαν στού δρόμο;

— Όχι. Διένεμα τὰ... ύπάρχοντά μου!... άπάντησα.

— Δηλαδή;

— Μόρασα, έ,τι ελα! Τό σακκάκι μου και τήν καρδιά μου...

Και έδειξα τὰ δύο κορίτσια πού ξεπρόβαλλαν τή στιγμή εκείνη από

τò αυτοκίνητο, κατακοιμισμένα, ένα έκτος τού καθένα, σάν νά

υπνώδισαν φορτωμένα, γιλέκα, έ-

κείνοι πάλιν, καθώς μάς είδαν νά βγαίνου-

με, μέσα σέ τέτοιο κρύο, γιμνοί, χωρίς παλ-

κια, μονάχα με τὰ πουκάμισα, μέσα από τó σπ-

τους τους!... ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Μέγας Φρειδερίκος κι' ή άγάπη του πρós τούς φιλοσό- φους και τή φιλοσοφία. Η άλληλογραφία του με τόν ντ' Αλαμπέρ. Η αντίληψις του περί κλοπής. Πρέπει ένας άν- θρωπος πού δυστυχεί νά γίνεται κλέφτης; Ακωνισμοί βα- σιλέων. Τά συλλυπητήρια και τὰ συγχαρητήρια τού Έδου- άρδου πρós τήν χήρα κόμηςσα, κτλ.

Είνε γνωστόν ότι ό Μέγας Φρειδερίκος ήταν ένας βασιλεύς πολυ- διαβασμένος, με άρτιωτάτη φιλοσοφική κατάρτισι. Έβρισκε ξεχωρι- στη εύχαρίστησι ν' άσχολεϊται με τὰ πνευματικά ζητήματα, κι' όσες φορές δέν φιλοξενούσε στ' άνάκτορά του τις εκλεκτότερες διάνοις της Εύρώπης, και μάλιστα της Γαλλίας, όπως τόν Βολταίρο, άνα- κούφιζε τή νοσταλγία του πρós τις πνευματικές άπολαύσεις και τις φιλοσοφικές έρεινες, άλληλογραφώντας με τούς σοφούς φίλους του.

Ένα μέρος της άλληλογραφίας τού Γερμανού μονάρχου με τόν δ- νομαστό Γάλλο φιλόσοφο ντ' Αλαμπέρ, τó όποιον έδημοσίευσε ό κα- θηγητής Λεχτενπέργκερ, μάς άποκαλύπτει τις ήθικες αντίληψεις τού Μεγάλου Φρειδερίκου και συγκεκριμένως τις ίδέες του περί κλοπής.

Ο διάσημος Γάλλος φιλόσοφος, γράφοντας πρós τόν Φρειδερίκο στις 19 Ιανουαρίου τού 1770, διατυπώνει τήν εξής άπορία:

«Πώς θά ήταν δυνατό νά πείσθ κανείς εκείνους, οι όποιοι δέν έχουν τίποτε στον κόσμο και οι όποιοι ύποφέρουν όλες τις τραγα- διές της φτώχειας, πός θά μπορούσε, λέγω, νά τούς πείσθ ότι τó αληθινό συμφέρον τους εινε νά μείνουν ένάρε- τοι, στην περίπτωσι πού θά μπορούσαν νά δια- πράξουν άτιμωρητέι μιά κακή πράξι, π.χ. μιά κλοπή».

Στην ερώτησι αυτή τού φίλου του φιλοσόφου, ό Φρειδερίκος άπάντησε ως εξής:

«Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει νά καταφύγουν μάλλον στην έλεησούνη, παρά νά χρησιμοποιή- σουν, για τή φύσι τού προβλήματος της ζωής των, μέσα εγκληματικά, τὰ όποια θά ήσαν επι- κίνδυνα και γι' αυτούς και για τούς άλλους. Τό καλώς έννοούμενο συμφέρον τους εινε αυ- τό: νά εξαντλήσουν όλα τὰ ένάρετα και νόμι- μα μέσα...».

Φαίνεται όμως ότι ό ντ' Αλαμπέρ δέν ίκανο- ποιήθηκε από τήν άπάντησι αυτή τού Φρειδερίκου και τού έγραψε σέ μιά άλλη του έπιστολή τὰ ά- κόλουθα:

«Ας ύποθέσουμε ότι ύπάρχει ένας πεινα- σμένος οικογενειάρχης, ό όποιος έχει χάσει κά- θε έλπίδα έξωτερικής συνδρομής και εινε βέ- βαιος ότι μπορεί νά κλέψη άπαρηγόρητος από έναν πλούσιο. Τι πρέπει νά κάνει στην περί- πτωσι αυτή; Νά γίνη κλέφτης και νά σώση τήν οικογένειά του, ή νά μείνη τίμιος και νά τήν άφήσθ νά πεθάνη».

Η άπάντησις τού Μ. Φρειδερίκου στην ερώτη- σι αυτή, ήταν πολύ σύντομη κι' έγραψε τὰ εξής:

«Δυστυχώς πρέπει νά προτιμήσθ τó πρώτο. Έπαυλαμβάνω όμως: «δυστυχώς».

Όταν ό Ρώσος στρατηγός Σορόφοφ έκρίνεσε τήν Πόρτα τó 1794 άνήγγειλε τó γεγονός στην αυτοκράτειρα Αικατερίνη Λαζωνικό- τατα με τρεις μόνο λέξεις:

«Ούρα! Πράγα! Σαν δόραφ».

Η αυτοκράτειρα πάλιν τού άπάντησε με τήν ίδια λαζωνικότητα ως εξής:

«Μπράβο, στρατηγέ! Αί νικατερίνη».

Όταν ύστερ' από λίγον καιρό ό ίδιος στρατηγός έκρίνεσε τó Τούρκει, έγραψε πάλι στην αυτοκράτειρα τὰ εξής λαζωνικά:

«Δόξα τώ Θεώ, δόξα Υγίη. Τό Τούρκειν κατελήφθη».

Και ή Αικατερίνη πάλι τού άπάντησε:

«Δόξα τώ νικητή».

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Έδουάρδος έστειλε κάποτε τó ακόλουθο λαζωνικότατο συλλυπητήριο τηλεγράφημα στη γυναίκα ενός δομικού, ό όποιος είχε πεθάνει:

«Φει! κυρία».

Λίγους μήνες άργότερα, όταν έμαθε ότι ή χήρα είχε ξαναπαντρευ- τεί, τής έστειλε πάλι τó παρακάτω, συγχαρητήριο αυτή τή φορά, τη- λεγράφημα:

«Ευρί, ευρί, κυρία!».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΝΟΥΣ

Τό πωγγί των δικηγόρων τó γεμίζουν οι πασιμάτρηδες κι' οι

τρελοί. Τ' Ισπανική.

Ο γιατρός σου κίνα χέρος κι' ή δικηγόρος σου νερόβατος.

Γερμανική.

Οι δικηγόροι κι' οι ζωγράφοι κά- νουν εύκολα τó άπορο μαύρο.

Αντική.

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο ΦΛΩΜΠΕΡ ΚΑΙ Η "ΚΥΡΙΑ ΜΠΟΒΑΡΥ",

Ο «Πειρασμός του Αγίου Αντωνίου» και οι φίλοι του Φλωμπέρ. Ένα ιστορικό βράδυ. Το «θέμα» ενός ρεαλιστικού μυθιστορήματος. Η ιστορία του γιατρού Ντελαμάρ. Ποιά ήταν στην πραγματικότητα η κυρία Μποβαρύ. Η άλλη πλευρά περιπέτειας κι' οι φίλοι της Έμμας. Ο φαρμακοποιός Όμαϊ και τ' άλλα πρόσωπα του βιβλίου. Το σκάνδαλο της «Παρισινής Επιθεωρήσεως». Η δική της «κυρία Μποβαρύ». Ο εκδότης Λεβύ και τα 500 φράγκα του Φλωμπέρ, κ.λπ.

Ο πρώτο έργο που εξέδωσε σε βιβλίο ο μέγας Γάλλος συγγραφέας Γουσταύος Φλωμπέρ, ήταν η «Κυρία Μποβαρύ». Προηγουμένως όμως είχε γράψει και αρκετά άλλα. Εκτός από διάφορα νεανικά του έργα, άγνωστα σε όλους, που τα χειρόγραφα τους βρισκόταν σε μια γωνία του γραφείου του, είχε εργασθεί επί πολλά χρόνια, για να γράψει τον «Πειρασμό του Αγίου Αντωνίου», στην πρώτη του όμως μορφή, γιατί αργότερα τον ξανάγραψε εντελώς διαφορετικά. Είχε περάσει πολλές αγωνίες και πολλές άπνεες νύχτες επάνω σ' αυτά τα χειρόγραφα, δουλεύοντας σαν εμπίστροφη τις φράσεις του. «Όταν λοιπόν τελείωσε τον «Πειρασμό», ο Φλωμπέρ, με τη βεβαιότητα πως είχε δημιουργήσει κάτι, κάλεσε ένα βράδυ τον 1849 τους φίλους του Μπουίλ και Μαξιμ ντν Κάν για να τους τον διαβάσει... Ο Μαξιμ ντν Κάν αργότερα, στις «Αναμνήσεις» του, περιέγραψε με κάθε λεπτομέρεια αυτό το ιστορικό για τον Φλωμπέρ βράδυ.

«Ο Φλωμπέρ, γράφει, μās υποδέχτηκε εκείνο το βράδυ αχνινο-βολώντας από χαρά. Κουνούσε επάνω από το κεφάλι του ένα μαύρο χειρόγραφο και μās φώναζε:

«Αν δεν ουδλάξετε άποψε από τον εθνουσιασμό σας, θα πη ότι τίποτα δεν μπορεί να σας συγκινήσει!»...

«Μετά το διάβασμα λοιπόν του «Πειρασμού του Αγίου Αντωνίου», ο Μπουίλ κι' εγώ αποταβηχθήκαμε παράμερα για να συνηνεχθούμε τι έπρεπε να πούμε στο φίλο μας. Το έργο του μās είχε κάνει εντύπωση, μās δεν ήταν τίποτε άλλο παρά φράσεις! Ναι, φράσεις ωμορφες, δεμένες με ασύγκριτη τέχνη, ήχηρες, γεμάτες εικόνες, όλο μεγαλοπρέπεια και απρόοπτες παρομοιώσεις! Μά, κατά βάθος, φράσεις και μόνο φράσεις!... Ο ρομαντισμός του έφτανε πια στα άκρα. Κι' αυτή ακριβώς ήταν και η πρόθεση του Φλωμπέρ. Τι έπρεπε λοιπόν να κάνουμε; Σκεφθήκαμε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να σώσουμε τον φίλο μας απ' αυτή την ήχηρη ορτορεία και να του πούμε τη γνώμη μας με ειλικρίνεια. Θυμάμαι το ταλέντο του Φλωμπέρ και γι' αυτό θέλαμε να τον φέρουμε στον ίσα δρόμο. Του είπαμε λοιπόν καθαρά αυτά που είχαμε συμφωνήσει:

«Αφού έχεις μια τόσο ακατανίκητη κλίση προς τον λυρισμό, πρέπει να διαλέξεις ένα θέμα που να μην έχει σχεδόν καθόλου λυρισμό. Μ' αυτόν τον τρόπο θα είσαι υποχρεωμένος να προσέξεις πάντα τον εαυτό σου κι' έτσι θα δημιουργήσεις ένα αληθινό πράγμα. Πάρε ένα κοινό θέμα, το πιο συνηθισμένο και το πιο άσημο, ένα επεισόδιο από τη ζωή των «ατσών», και προσπάθησε να το γράψεις με τον πιο φυσικό τόνο...»

«Όσο για τα χειρόγραφα του «Πειρασμού του Αγίου Αντωνίου», ο Μπουίλ και ο Μαξιμ ντν Κάν συμβούλευσαν τον Φλωμπέρ να τα ρίξει στη φωτιά και να μη τους ξανακάνη λόγο γι' αυτά.

Κάθε άλλος στη θέση του Φλωμπέρ θ' απογοητευόταν μισοστόμα σε μια τέτοια άποψη και θά έπαινε πια να δουλέψει με τόσους μόχθους για να κάνει «ήφος»...

«Η θά περιφρονούσε τις συμβουλές των φίλων του και θά εξακολουθούσε να γράφει όπως και πριν.

Ο Φλωμπέρ όμως άκουσε τις συμβουλές τους, συλλογίστηκε τα ελαττώματά του και προσπάθησε με κάθε τρόπο να διορθωθί. Κατάλαβε κι' αυτός ότι στο καινούριο του έργο έπρεπε να χρησιμοποιήσει ένα κοινό θέμα που θά τον ανάγκαιζε να προσέξει την πραγματικότητα και ν' αφήσει τις λυρικο-φίλοσοφικές του αναλύσεις, που εμπόδιζαν τη δράση κι' έπνιγαν το ενδιαφέρον του πρώτου εκείνου μεγάλου έργου του.

Επάνω στη συζήτηση που άρχισε μετά το διάβασμα του «Πειρασμού», ο Μπουίλ έθιψε, έτσι στην τύχη, στον Φλωμπέρ κάποια πραγματική ιστορία που είχε κάνει αρκετό θόρυβο την εποχή εκείνη και που μπορούσε ίσως να τη μεταχειριστή ως θέμα για το καινούριο του έργο, την ιστορία του γιατρού Ντελαμάρ.

Ο Εδγένο Ντελαμάρ, ένας γιατρός εγκατεστημένος σ' ένα μικρό χωριό, στο Ρύ, ήταν εξοικειωμένος με την κόρη του πλουτίου ιδιοκτήτου μιας γειτονικής αγροπαύλειας, τη Δελφίνη Κουτουριέ. Ο μάγιστρο-Κουτουριέ όμως ήταν ιδιότροπος και δεν του άρεσε κανείς από τους υποψηφίους γαμπρούς που κάθε τόσο παρουσιάζονταν μισοστόμα

του και του ζητούσαν το χέρι της μοναχοκόρης του. Η κόρη του όμως βαρύνθηκε πια να περιμένει, και μια μέρα γέμισε τη φωτιά της με... πεσέτες και προσποιήθηκε πως βρισκόταν εκεί ενδιαφέροντα κατάσταση! Ο πατέρας της τότε αναγκάστηκε να δεχτεί ως γαμπρό τον πρώτο υποψήφιο που θά παρουσιαζόταν μπροστά του και ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον γιατρό Ντελαμάρ.

Η Δελφίνη ήταν μια φαντασιώληκτη και ματαιόδοξη νέα κι' αυτές τις πρώτες ημέρες του γάμου της θέλησε να καταλάβει της γειτονίας της με την «εξομική» ζωή της. Διάβαζε λοιπόν όλα μισοστόμα μισοστορήματα και τέλος, έπειρασε την απ' αυτά, αποφάσισε ν' αποτήσει τον άντρα της, που δεν τον αγαπούσε καθόλου, μ' ένα γαϊό της, τον κ. Λουί Καμπιόν, τον όποιον διεδέχθη κατόπιν ο γαμπρός γαμπρός ενός συμβολαιογράφου, ο φαρμακοποιός Νόρσας Μπατί...

Αυτό ήταν το «θέμα». Ο Φλωμπέρ μπορούσε να το δώσει όποιον ήθελε τέλος και να προσθέσει κι' άλλα πρόσωπα, Μποβαρύς να δώσει όπως του άρεσε, την υπόθεση, φτάνει να διατηρούσε τον φανταστικό και ματαιόδοχο χαρακτήρα της Δελφίνης Κουτουριέ...

Ο Φλωμπέρ, πράγματι, ακολούθησε τη συμβουλή του φίλου του κι' άρχισε να γράφει την «υπόθεση» του πρώτου μυθιστορήματός του, να συγκεντρώνει διάφορα στοιχεία, να βρίσκει νέα πρόσωπα και να καταμαρτυρήσει εκδοχές, από τη Ρουέν ως το Ρύ, για να δει από κοντά τα τοπία που θά περιέγραφε στο βιβλίο του.

Η Δελφίνη Κουτουριέ λοιπόν, έγινε Έμμα Μποβαρύ, η ήρωίδα του αριστοτεχνικού του μυθιστορήματος που εινε σήμερα πασίγνωστο. Τη φαντασιώληκτη αυτή επαχθήτοια, στο βιβλίο του, παίρνει τον γιατρό Σαλφ Μποβαρύ (Εδγένο Ντελαμάρ), τον δίνει στην άρχη άπατά με τον Ροδόλφο Μπουίλ (Λουί Καμπιόν) κι' ύστερα με τον τραγικό και ρομαντικό Λεόν Ντυπουί (Νόρσας Μπατί). Η Έμμα έχει διαρκώς με χυμωρικά όνειρα, επιθυμεί μεγάλους έρωτες και τρελλές περιπέτειες, προσπαθεί να εινε κομψή σαν Παρισινή και λαχταρεί πάντα την κομψή ζωή της αριστοκρατίας. Η τρέλλες της, η άπιστης της, τα χέρη που δημιουργεί και η απογοήτευση της από τους φίλους της, τη φέρνουν σιγά-σιγά στην τσατοροφή και μια μέρα δίνει τέλος στην τραγωδία της ζωής της, αυτοκτονώντας με δηλητήριο...

«Όλα τα πρόσωπα της «Κυρίας Μποβαρύ» εινε βληθικά. Ο φαρμακοποιός Όμαϊ, όνομαζόταν στην πραγματικότητα Ζονάν και είχε το φαρμακείο του στο Ρύ, ακριβώς όπως το περιγράφει ο Φλωμπέρ. Ο βληθιμότητας άββας Μπουινζέν ήταν στην πραγματικότητα ο άββας Λαμορτίν. Αχμία και τα πατήρια οι δούμοι και τα τοπία του βιβλίου, μπορεί να πη να εις ότι αντιγράφηκαν πιστά από την πραγματικότητα. Ο Φλωμπέρ είχε ανάγκη από ερεθισμούς, από συγκεκριμένα πρόσωπα και πράγματα, από μια «υπόθεση» υπόθεσι. Μά δεν έγραψε άμεσως το βιβλίο του. Όταν συγκέντρωσε όλο το «έλικ», έγραψε για ένα μεγάλο ταξίδι στην Ιταλία και στην Αίγυπτο...

Τον Σεπτέμβριο του 1851 ξαναγύρισε στην Ρουέν κι' άρχισε τότε να εργάζεται άκοιράστα ως την 1η περίου του 1856, πέντε ολόκληρα χρόνια, για να τελειώσει το μεγάλο του μυθιστόρημα. Κι' έπειτα τον Μάιο του 1856, έφυγε για το Παρίσι, που ήταν τότε άσπλητης της «Παρισινής Επιθεωρήσεως». Ο Μαξιμ ντν Κάν και ο Μπουίλ, όταν ο Φλωμπέρ τους διαβάζει την «Κυρία Μποβαρύ», έμειναν κατάπληκτοι από τον τρόπο που ο Φλωμπέρ είχε φιλεινθερες άρχες και δεν το συνηθισμένοι οι Κυβερνήτες του Ναπολέοντος Ι'. Βοήθη λοιπόν άρρωστο τον όμο ρεαλισμό της «Κυρίας Μποβαρύ» και κατήγγειλε την «επική» «Επιθεωρήσι» επί προσβολή των δημοσίων ήδων...

Ο Φλωμπέρ προσπάθησε να μεταώσει τη δική, μη δέν κατάφερε τίποτε. Η δική έγινε στις 7 Φεβρουαρίου του 1857 κι' εντύχησε άποθησαν όλοι τους.

«Όλ' αυτά βέβαια απέτελεσαν μια πρώτης τάξεως διαμάρτυρη την «Κυρία Μποβαρύ». Τότε ο εκδότης Λεβύ, μη θέλοντας να πληρώ την ευκαιρία, άγόρασε με πεντακόσια φράγκα από τον άγνωστο έμμερ χιώτη συγγραφέα το βιβλίο του...

Τον Άπριλ η «Κυρία Μποβαρύ» είχε τυπωθεί κώλας και κωλύφθηκε στα βιβλιοπωλεία. Πουλήθηκαν άμεσως 6.000 αντίτυπα, και ως τον Μάιο έφτασαν στις 15.000!... Κι' έτσι ο εκδότης Λεβύ άπαισε, ενώ ο Φλωμπέρ με τα πεντακόσια φράγκα δεν μπόρεσε να πληρώσει ούτε τα έξοδα της δικής της «Κυρίας Μποβαρύ»...

Ο Φλωμπέρ.
(Είκαν του ζωγράφου Εδγ. Ζιρώ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Αποκαλυπτικό άρθρο του Γάλλου ποιητού Φρανσουά Περσέ, δημοσιευθέν στα τελευταία φύλλα των «Φιλολογικών Νέων» του Παρισιού).

ΤΑΝ ή ύγεια του το επέτρεπε, ο Βερλαίν σκηνοτάνα από το κρεβάτι του για να περιποιηθί τους γνωστούς και φίλους του που πήγαιναν να τον δουν στο νοσοκομείο.

Η φιλολογική αυτές συγκεντρώσεις γύρω από τον ένδοξο πια και άρρωστο ποιητή, γινόντουσαν το καλοκαίρι, στις αλλές των νοσοκομείων, κάτω από μερικά αδύνατα και σκονισμένα δέντρα. Ο Βερλαίν πότε έπαιρνε μέρος στις συζητήσεις και πότε έηγύταν με μια αυθιμένη έλαφρά ειρωνία, διάφορα ανέκδοτα της ζωής του. Δεν ύπρχε φημισμένος λογοτέχνης ή ποιητής της εποχής εκείνης, απ' τους νέους ιδίως, που να μην έπισκέφθηκε τον Βερλαίν στο νοσοκομείο. Η έπισκέψεις αυτές είχαν κατηχητή της έμδασης. Έτρεχαν να ιδούν τον ένδοξο ποιητή, όχι μόνο για λόγους, μιά και ξένου περσιστικού από το Παρίσι. Κάποτε, μάλιστα, μια Αμερικανίδα κυρία, έπληγε στον Βερλαίν ένα μπουκέτο από ορχιδεία, τα πιά ακριβά λουλουδάκια. Ο ποιητής την ευχαρίστησε θερμά, ξεπλυνε προσεχώς κάποιον... νυκτερινό σεξόδο του δωματίου του, το γέμισε με νερό κι' έβαλε μέσα τα λουλούδια.

Όστόσο, μ' όλη την ήστια και την περιθάλψη που έδωσαν ο Βερλαίν στο νοσοκομείο, έχοντοσαν στιγμές που τα βαρύναν. Το πάθος της άλπειας, δυνατό κι' αγίατρευτο, έμπνυσε και πάλι μέσα του. Και τότε ήτρωσε το εζήτηριό του. Μά κάθε φορά που έπρόκειτο να βγί απ' το νοσοκομείο, του παρουσιαζόταν το ίδιο πρόβλημα: Ο ποιητής δεν είχε τα αναγκαία ρούχα για να ντυθί. Συνέβαινε μάλιστα αυτό, δόσως είχε περάσει καιρός από την ημέρα της είσοδου του και είχε αλλάξει ή εποχή. Κάποτε, λόγω χάριν, που μπήκε ο Βερλαίν τον χειμώνα στο νοσοκομείο, όταν ήρθε το καλοκαίρι και θέλησε να βγί, δεν είχε καλοκαιρινά ρούχα. Έγραψε τότε στον εκδότη του Βανιέ για να του τα προμηθεύσει. Συγγρόνως παρακάλεσε τον φίλο του ποιητή Ιουλιό Τελιέ να έξηγησι στον Βανιέ, ότι ένα ριγολό παντελόνι και ένα σακάκι από την κοινότερη τσάχα, θά του άρχουσαν με το παραπάνω.

Κάποια άλλη φορά ο Βερλαίν είχε μπει το καλοκαίρι στο νοσοκομείο και θέλησε να βγί τον χειμώνα. Δεν είχε όμως χειμωνιάτικα ρούχα να φορέσι. Ήταν ή εποχή που τον είχε κατέβη ή έσφοφρική ιδέα να υποβάλη ύποψηφιότητα στη Γαλλική Ακαδημία, και του χρειαζόταν ένα κοστομείο, μια να έπισκεφθί, όπως συνηθίζεται, τους ακαδημαϊκούς. Πρώ της ανάγκης αυτής, οι γιατροί της κλινικής Μπουσσού, όπου νοσηλεύονταν τότε, έκαναν έθωνο και έκτός από το κοστομείο, του άφωσαν ένα παλτό ντυμένο με γούνα, κι' ένα ψηλό καπέλλο. Ο Βερλαίν ένθουσιασθηκε τόσο πολύ από το καπέλλο και το έπαινοφόρο, ώστε πρώτη του δουλειά, μόλις βγήκε απ' το νοσοκομείο, ήταν να τρέξη σ' ένα άπ' τους καλύτερους Παριζιάνους φωτογράφους, και να φωτογραφηθί! Και σκεφτηκε πολύ καλά να το κάνει αυτό, ν' αναπαύσει τη δηλητηρία των γερασμένο αλλά και πλούσια ντυμένων εαυτού του, γιατί την άλλη μέρα κίλας, ξεγυρνώντας και Ακαδημία και ακαδημαϊκούς και έχοντας έσθλας τα λίγα χρήματα που του άπομειναν, στο πιστό, παζάρεσε σε κάποιο παλτατζίδικο και το ψηλό καπέλλο και το παλτό του. Και τή ξεπολύθηκε!...

Η φήμη όστόσο του Βερλαίν όλο και μεγάλωνε. Κοιτικοί και ποιηταί, μεταξυ των όποιων ο Ανατόλ Φράνς, ο Ιουλιό Λεμαίτε, ο Ζολά, μιλούσαν για το έργο του, ζωγράφοι διάσημοι έκαναν την προσομοιογραφία του, και μουσικοί, απ' τους πιο φημισμένους, μελοπούσαν διάφορα ποιήματά του.

Το 1891, ο δημοσιογράφος Ζιλ Ιρέ, που εισήγαγε πρώτος στη Γαλλία ένα είδος που εξαιρετικά ενδοκίμισε, τις δημοσιογραφικές «επιστολές», πήρε μια συνέντευξη με τον Βερλαίν, στο φιλολογικό καφενείο της Λατινικής Συναχίας, τον Φραγκίσκο τον 1ος. Η συνέντευξη αυτή εινε χαρακτηριστική. Δείχνει ότι ενώ το μεγάλο κοινό είχε άρσει να διαβάσει τα έργα του Βερλαίν, οι νέοι λόγιοι, οι προσηγοροί, όπως λέμε σήμερα, δεν τον έθαυμασαν πια όπως άλλοτε. Τον θεωρούσαν καθυστερημένο, συνητητικό. Μά και ο Βερλαίν δεν κλιμεταχειριζόταν καθόλου τις νέες σχολές και τους πρωτοπόρους. Η σχολή του «συμβολισμού», στην όποια άνηκε ο Μορεάς, ήταν τότε στις δόξες της.

Ο Βερλαίν την έσφορλαζε: —Με ρωτάτε τι εινε ο συμβολισμός; εινε στον Ιρέ. Δεν κα ταλαίπωρο. Θά εινε καμιά λέξη γεμανική... τι λέτε και σεις; Τι πάει να πη συμβολισμός; Για ό! αυτά, άλλωστε, δεν δίνω έγώ πάντα τσακιστή. Ο πόνο, ή χαρά και τα άκρηκα κάθε άλλο παρά σύμβολα εινε».

Την άπλη αυτή ιδέα για την ποίηση και για την Τέχνη, γυνικά, την είχε αναπτύξει και χρόνια πριν ο Βερλαίν, σ' ένα τον ποίημα που έλεγε:

«Η Τέχνη πρώτα απ' όλα πρέπει να εινε και να φαίνεται ειλικρινής, και σαφής, άπολύτως. Εινε ο άναγκαίος και σκληρός νόμος, κάθε τέχνης, παιδιά μου, να βάζωμε σε ό,τι φτιάχνουμε τον ίδιο τον εαυτό μας».

Έντομεταξύ, όστόσο, οι θαυμασταί του Βερλαίν, έπωφελομένοι της φήμης και του θορύβου που είχαν δημιουργηθεί γύρω από τ' όνομά του, ώργάνωσαν διαλέξεις με διλήτη τον ποιητή. Η διαλέξεις αυτές ήσαν περιεργότατες. Μόλις ξεμύτιζε ο Βερλαίν από καμιά κλινική ή από κανένα καταγώγιο, τον άρπαζαν οι θαυμασταί του, τον έχωναν σ' ένα άμάξι, τον μετέφεραν στο σταθμό και από εκεί τον έπληγαν στην πόλη, όπου έπρόκειτο να γίνη ή διάλεξις. Όστόσο ο ποιητής έδωσαν τον τρόπο καμιά φορά και έξηφανίζετο μυστηριωδώς, τη στιγμή ακριβώς που θ' άρχιζε ή διάλεξις.

Οι φίλοι του έτρεχαν τότε εις αναζητήσιόν του. Και τότε έβρισκαν σε κανένα μαζή ή σε καμιά ταβέρνα να κοινοποιή. Τον άρπαζαν και τον έπληγαν γρήγορα-γρήγορα στην άθουσα της διαλέξεως, όπου το κοινό τον περιμενε ανυπόμονα.

Μιά κυρία από την οργανωτική επιτροπή των διαλέξεων του έδινε, πριν μιλήσει, να ρουφήξει ένα αυγό, για να καθαρίσει ή φωνή του. Κι' ύστερα, άρον-άρον, τον έσπαρχαν στην άθουσα...

Το 1893 ο Βερλαίν άποφάσισε όριστικά πια να υποβάλη ύποψηφιότητα για τη Γαλλική Ακαδημία. Έστειλε λοιπόν (στις 4 Αυγούστου) ένα γράμμα στον γραμματέα της Ακαδημίας, με το όποιο καθιςτοσε γνωστή την επιθυμία του αυτή. Στο γράμμα του αυτό ύπόγραφε:

«Πώλ Βερλαίν, νοσηλευόμενος στην κλινική Μπουσσού».

Η κενή έδρα της Ακαδημίας που φιλοδοξούσε να καταλάβη ο Βερλαίν, ήταν του μεγάλου ιστορικού και κριτικού Ι. Πολύτου Ταιν. Φυσικά, λόγω της ζωής του και του τολμηρού έργου του, δεν είχε καμιά άπολύτως πιθανότητα ο Βερλαίν να γίνη δεκτός στη Γαλλική Ακαδημία, την άφροσύλη αυτή του συνητητισμού. Όστόσο, στα φιλολογικά καφενεία της Λατινικής Συναχίας, όπου έσώχναζε στη «Ροτόντ», στο «Προκόπ», στο «Φραγκίσκο» ο Πρώτος, στο «Κόκκινο Καφενείο» έπνεε άνεμος αίσιοδοξίας, και οι πιο ένθουσιαστές θαυμασταί έπαινηγούσαν κώλας την έκλογή του άγατημένου ταν ποιητού.

Στις 22 Φεβρουαρίου του 1894 έγινε ψηφοφορία στην Γαλλική Ακαδημία για την πλήρωσι της έδρας του Ταιν. Υποψήφιος, εκτός από το Βερλαίν, ήταν κι' ο Ζολά. Αλλά κανείς τους δεν ήπσε ούτε μια ψήφο. Η έκλογη όστόσο άνεδλήθη γι' αργότερα.

Την 31 Μαΐου του ίδιου χρόνου έξελέγη στην έδρα του Ταιν ο ιστορικός Άλδερετ Σορέλ.

Ύστερα από λίγους μήνες απέθανε ο ποιητής και ακαδημαϊκός Λεζάν ντε Αλ. Ο Βερλαίν σκέφθηκε να εκδύσει και πάλι ύποψηφιότητα στην Ακαδημία για την κενή έδρα του συναδέλφου του. Πολύ γρήγορα όμως εγκατέλειψε την ιδέα του. Αλλάσσε, έντομεταξύ, τον άνομημήτη ο τίτλος του «Πριγκίπου των Ποιητών» (που τον είχε ο Λεζάν ντε Αλ) και αυτό του έφτασε.

Κάθε φορά που έβγαине από το νοσοκομείο ο Βερλαίν, άναστατώνονταν όλα τα φιλολογικά καφενεία. Αποστασία ζωλοφορούσε ή είδησις: «Ο Βερλαίν βγήκε από το νοσοκομείο». Και όλοι έτρεχαν να τον ιδούν, όπως άλλοτε, επί Δορυδοκίων, στα μέγαρα των Βερσαλλιών έτρεχαν οι αλλοί για να ιδούν κανένα ευγενή που για καιρό είχε ήσει άποταβηγμένος στα χτήματα του και που ξαναγύριζε στο παλάτι.

Ο Βερλαίν, πρόσωπο θρυλικό πια, χωλός από το ένα πόδι, με τα χυτρώ του παπούτσια, με το κόκκινο κασκόλ του και με το χοντρό από έλλο δαμασκηνιάς μισοστόνι του, δεχόταν όλους αυτούς θαυμαστές του με το ανηθισμένο καλοκάγαθο και ειρηνικό ύφος του, κοιμειντάοντας μαζί τους για όλα τα προσφυή του θέματα. Όστόσο, και στην ψυχή και στην έξωτερική του εμφάνιση ήταν άσπαστο έρεσιμ. «Έμοιαζε με πάμπωχο έρσάτη», έγραψε ή συγγραφέας Ρούσσιν, που τον είδε εκείνη την εποχή. Έπίσης ο Ανατόλ Φράνς τον παραοίαζε με «μάγο», κατεδασμένο στο Παρίσι από τα χωριά της Γαλλίας.

Έτσι μιλούσαν για το Βερλαίν οι έφημοι αυτοί στατιμάγοι μυθιστοριογράφοι της εμάδας, έτσι έχαρκαχόσαν οι μέτοχοι κριτικοί τον μεγαλύτερο χροιστικό ποιητή, μετά τον Ντάντε, καθώς έγραφε, λίγα χρόνια αργότερα στο «Ντε Προφούντις» ο Όσκαρ Ουάιλντ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΞΕΝΩΝ ΛΩΩΝ

—Πράγμα που μπορείς να το πάρως, μην πās να το γράφεις. Κάλιο μόνος παρά με κακή συντροφιά.

—Το χουσάκι μιλάει όλες τις γλώσσες του κόσμου.

—Όσο πιο γρήγορα φύγει ο ξένος από ένα σπίτι, τόσο πιο άγαπητός γίνεται στο νοσοκομείο.

Ο Πώλ Βερλαίν.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΤΟΥ PHYLLIS HAMBLEDON

Η λαίδη Λέσινγκχαμ, άκοιμισμένη στο κομψό της γραφείο, χαμογελούσε με έπείκεια, ανυπόμονα τη χαρούμενη φωνάρα της φτωχής άναδεξιμιάς της Πόλλυ, ή οποία, καταπίνοντας γοργά τις μπουνιές των γλυκισμάτων και τα βουτυρωμένα ψωμάκια του τσαγιού, έλεγε συγχρόνως στη νουνά της :

— Τόν λένε, ξέρετε, Μπίλλ. Είνε ζωγράφος με άξια και κερδίζει πολλά λεπτά. Μου υποσχέθηκε πως τόν 'Ιούνιο εξάπαντος θα παντρευτούμε. Καί...

— Και δέν μου λές, επί τέλους, έσύ, κακό κορίτσι, πού με ξεκούφρανε τόσο ώρα με τόν Μπίλλ σου, πού τόν γνώρισε; τή δέκοντε ή άμορφη και άροσση σάν τριαντάφυλλο, παρά τά σαράντα της χρόνια, νουνά της.

— Τόν γνώρισα στο έργοστάσιο σοκολατοποιίας, στο όποιο εργάζομαι, νουνά μου. 'Ο προϊστάμενός μου τόν αγαπάει πολύ και του δίνει κάθε τόσο έργασια. Ζωγραφίζει γλάστρες με λουλούδια, τοπία με δέντρα δίχως φύλλα και με γύρι γύρι—γύρι και τις ζωγραφίες του αυτές τις τυπώνουμε σε χρωματιστά χαρτάκια και τυλίγουμε μ' αυτά τά φροντά και τις σοκολάτες μας. Νά τόν δής, νουνά μου, πως ζωγραφίζει, είνε μαγεία!... Τόν αγατώ πολύ—πολύ τόν Μπίλλ μου.

— Και σού είνε πως θα σέ πάρη; ρώτησε εύθυμα ή λαίδη Λέσινγκχαμ τήν Πόλλυ. Κι' εκείνη, ριχνοντας τήν άδωα παιδική ματιά της στην βαθύλοχη προστάδα και νουνά της, χτύπησε πρόσχαρα τις παλάμες των χειρών της και φώναξε με λαχτάρα :

— Μά, νά, νά... Μου τό βεβαίωσε πολλές φορές. Καί... Θέλεις, νουνά μου, νά τόν γνωρίσεις; Σε μισή ώρα, στις έξη άκριβώς, έχουμε δώσει ραντεβού στο δωμάτιό του. Στο άτελιέ του, δηλαδή.

Κοκκίνισε άδελά της ή άγρή μικρούλα, μόλις πρόφερε τήν τελευταία φράση της. Κι' επειδή τώρα ή λαίδη Λέσινγκχαμ, αυτή ή γοητευτική, μά θεότρελλη ζωντοχήρα, τήν κίτταζε κάπως έκκλητικά και παράξενα, ή Πόλλυ βιάστηκε νά προσθέσει :

— 'Ο Μπίλλ, νουνά μου, είνε ένας νέος τζέντιμαν. Μ' αγαπάει με τήν καρδιά του και δέν θέλανε ως τώρα ούτε νά με φιλήση καν. Έρχεστε μαζί μου, νά τόν γνωρίσετε κι' έσείς; Θα έρθουσαστούμε κι' οι δύο μας γι' αυτή σας τήν καλωσύνη. Έλάτε, νουνά μου, Κάντε μου τή χάρι.

Η λαίδη δέν θέλησε κι' άλλα παρακάλα. Συνηθισμένη με τήν ελεύθερη και γεμάτη σκάνδαλα ζωή της, νά βλέπει παντού τήν όμη, τή ρεαλιστική άγνοια, δέν χόνηνε στο μυαλό της τήν ιδέα ενός άγνωστου κι' άδωου ειδυλλίου. Γι' αυτό και συγκώθηκε άμέσως απ' τή γραφείο, λέγοντας στην άναδεξιμιά της :

— Θα ρθώ μαζί σου, Πόλλυ. Θα φτάσουμε νωρίς έκει με τ' αυτοκίνητό μου. Κι' άν σ' αγαπάει αληθινά ό καλός σου, δέν θα βγή ζευγαρώμενος, καλή μου μικρούλα, γιατί ή προίκα πού θύ σού δώσω, θα είνε άρκετή. Μπρός... Έλα...

Στις έξη άκριβώς, τό πολυτελέστατο αυτοκίνητο της λαίδης, τις έφερε στον προορισμό τους. Μά όσο νά φτάσουν στο πενιχρό δωμάτιό του Μπίλλ, αναρφαλισμένο στο τελευταίο πάτωμα της πελωρίας εκείνης πολυκατοικίας, άνέβηκαν τόσο πολλά σκαλοπάτια, ώστε ή λαίδη Λέσινγκχαμ, άσυνήθιστη σε τέτοιου είδους γυμνάσματα, ήταν κατακόκκινη και λαχανιασμένη άτελαστικά.

Η Πόλλυ χτύπησε έλαφρά τήν κλειστή έξώθιρα του δωματίου του καλλιτέχνη κι' άμέσως σκεδόν παρουσιάστηκε ό Μπίλλ, κρατώντας στα χέρια του τήν παλέττα με τά χρώματα της ζωγραφικής του.

Η γοητευτική, μά και θεότρελλη ζωντοχήρα, τήν κίτταζε κάπως παράξενα.

— Μπίλλ, ή νουνά μου, λαίδη Λέσινγκχαμ... Θέλησε νά σέ γνωρίση, έτσιε χαρούμενα ή Πόλλυ κι' ό Μπίλλ με μιά βαθιά έκπληξη, μουρμούρισε συγχυμένος στην έκπληκτη κι' άρροσστατική κοίρα :

— Τά σέβη μου, μιλάει. Είμαι εύτυχισμένος γι' αυτή τήν τιμή. — Αχ! Όυφ! Αχ! στέναξε ή μιλαίδη καταλαχανιασμένη, άγαπητέ μου κύριε, σάς ευχαριστώ γιά τά καλά σας λόγια. Είμαι τρομερά κοροσισμένη, δυστυχώς. Μου φαίνεται πως άνέβηκα τήν κορυφή των Άλπεων!...

Ο Μπίλλ της φίλησε με άβρότητα τό χέρι και τήν προσέλασε νά περάση στο έργοστάσιό του.

Κάθισαν όρα άρκετή έκει μέσα. Σε μιά καρέλα έκπληκτη ή λαίδη Λέσινγκχαμ, τυλιγμένη στα πολύτιμα γυναικεία της, γιατί τό κοίνο ήταν άισθητό στην χωρίς θεριάστρα καμαρούλα του Μπίλλ, κίτταζε άκόρταγα τό νεαρό ζευγάρι. Οι δύο νέοι έξυγαστοί κι' άπορροφημένοι απ' τήν εύτυχία της άγνης άγάπης των, φημιόσθησαν άτελείωτα μπρός σ' έναν πίνακα μυστοεισιμμένο, ό όποιος παριστάει μιά γλάστρα με πολύχρομα λουλούδια.

Ο δαίμονας άρχισε τώρα αγά—αγά νά σφριφίξη έπάνω τό τραγούδι του Πειρασμού στη λαίδη Λέσινγκχαμ, τήν όραία άρροσστατική, πού δέν υποχωρούσε μπρός σε τίποτε. Καμάρισε με πόθο απ' τήν άπόμειρη γωνία της, τό χυτό και δυνατό, λεβέντινο κορμί του Μπίλλ, καθώς και τό αδατηρό, άνδρικό του πρόσωπο, κι' ένωσθησε τό αίμα της νά γοργολιούλη φλογερό στις φλέβες της και νά έπιπεί μέσα της πόθους άσπυγχατήτους κι' έπιτακτικούς.

Η ώρα περνούσε. Άνταναίη πειά νά παλένη με τό ξαρκικό και βίαιο πάθος της ή λαίδη, άνίσχυρη νά διαμύση τή φλόγα του περφόι καταρίτσιον της, τό όποιο άνάνη και κόρωσε στην ψυχή της, σφαιρήρε άπότομα απ' τή θέα της και χαμογελώντας ύποκριτικά και με προστάδα μ' άπρόσδοξη ελπίση τό έρωτευμένο ζευγαράκι. Έρχεσε με τό φασμαίν της μιά ματιά έκπληκτη στην πίνακα του ζωγράφου κι' ή φωνή της, άρμονική, ύποπτη, φέμπετη γοητεία και παγίδες, χάιδεψε τ' αυτά του :

— Μά είνε άρροσστατική αυτή ή γοητεία σου κύριε. Η μάλλον, άγαπητέ μου Μπίλλ, Συχαρίστε μου τήν εκκενότητα αυτή, γιατί απ' όσα μόδα ή Πόλλυ, σάς θεωρώ μιά μνηστήρα της. Μνηστήρα της άναδεξιμιάς μου. Τήν αγατώ ύπερβολικά τήν καμνή της μικρούλα. Μεγάλωσε σάπι μου. Στά χέρια μου σκεδόν. Μου τήν έκαστη τήκε ή ματιά της, χίρα πειά, διασέθανε από τύφο. Τήν είνε καμαρού μου. Ήταν πιστή κι' άρροσστατική κι' άνέλαβα με τήν καρδιά μου τήν προστάδα της.

Ο Μπίλλ ένωσθησε τώρα κάτι είς άδιαθεσία νά παραλήν τό κορμί του. Η σερήνα εκείνη τόν παραλούσε με τις προκλητικές, τις βαθείες ματιές της και γι' αυτό, με κόπο κατάφευσε νά μουρμουρίση :

— Σάς ευγνωμονώ, μιλαίδη, γιά τή στοργή σας στην Πόλλυ μου. Είμαι κι' εγώ φτωχός και μοναχός σάν τήν όμη και γι' αυτό, μόλις τελείωσα τήν άνωτάτη σχολή των Καλών Τεχνών, έπεσα άμέσως στις ψευδογοητείες αυτές, γιά νά βγάλω τό ψωμί μου. Άγατώ τήν Πόλλυ σάν κάτι ιερό κι' άγγελικό και μιά πού θα παντρευτούμε τόν 'Ιούνιο, έλπίζω πως ως τότε πού χω κερδίσει μερικά χρήματα, γιά νά έίσουμε άνετα.

— Σκέφθηκε κάτι γιά σάς και γιά τό μέλλον σας, Μπίλλ. Έρχεστε αύριο στις έντεκα στο σπίτι μου; Έχω πειλές κι' έπίσημες γνώριμες σάν καλό μου, ώστε είμαι βεβαία πως θα ρθώτε...

Μά τότε έπαυμένη, γιά τήν εύτυχία σου και γιά τήν εύτυχία της Πόλλυ, μουρμούρισε ύποδουλικά ή λαίδη Λέσινγκχαμ και σφίγγοντας τώρα με μιά θερμή χειραφία τό χέρι του μυστοεισιμμένου απ' τή γοητεία της νέου, πήρε μαζί της τήν Πόλλυ και γλίστρησε σάν άνάερη κι' άσύλληπτη νεράδα μακριά του. Στην πόρτα κοντοστάθηκαν κι' ή δύο τους κι' έβριζαν μιά στεγνή ματιά στον Μπίλλ.

Κι' εκείνος κάρφωσε τή ματιά του στο διαβολικά σαγηνευτικό χαμόγελο της λαίδης, δίχως καν νά προσέξη τό τρομερό βλέμμα του άρροσστατικού της άνύποπτης κι' άδωας Πόλλυ, ή όποια κατέθηκε τις σάβλες πλάς στη νουνά της, με τήν καρδούλα της γεμάτη απ' τήν ελπίδα τόν άγαπημένον της.

— Κάθισε, Μπίλλ, κοντά μου... Η λίγες ώρες πού πέρασαν από χέρι πού σε πρωτογνώρισα, ήσαν άρκετές, ώστε νά σ' αγαπήσω, όσο αγατώ τήν Πόλλυ. Δέν άγαπάς άραγε κι' εσύ λιγάκι τή... νουνά της απητής σου;

Έτσι έλεγε τήν άλλη μέρα στις έντεκα ή λαίδη Λέσινγκχαμ στον Μπίλλ, έκπληκτη με νοικήλεια αυτή στο ποικιλοχρόνο ντιβάν της, ντινιέ με διάφανα, προκλητικά κι' άνάλαφρα μεταξωτά, γυναικεία, έλινξε με τις μαγνητικές ματιές της σάν φερίδι μυθικό του Περσισμού, τόν δειλά όρθιο μπροστά της νέο, ό όποιος, έχοντας μελεμένα με άμνηστία τά δυο τήν χέρια, δέν ήξερε πως νά σταθί μί πός νά της μιλήση. Μόνον τά μάτια του είχαν μιά άλλόκοιτη έκπαισ άδωμάστου και φλογεροπό πάθους, ή όποια ξεχειλίζει απ' τήν άγρή κι' άνήρη νεότητά του, άσυνήθιστη άδωα στους πειρασμούς και στις προκλήσεις των κοσμικών σερίφηων.

Βεβαία τώρα γιά τή σύγυρη κατάντησή της, ή λαίδη Λέσινγκχαμ κρατούσε τά χέρια του Μπίλλ σφιχτά και νευρικά στο λεπτά κι' άρροσστατικά διά της και τού ψηφιδώσε σιγά :

— Μπίλλ... Έχω στη Νίκαια μιά έκπαισ ύπερ-ρη. Η θάλασσα, ή γαλάζια, τήν τροφίρει, κι' έως ήμιλοισμένος ούρανός τή σκεπάζει όλοχρονής. Σού τή δανείζω γιά λίγους μήνες. Σού τή χαρίζω, άν τή θελήσεις. Έσύ κι' ή Πόλλυ θα είσαστε ευτυχισμένοι έκει κάτω. Θα ζωγραφίσεις διαρκώς τά έκπαισ τοπία γύρω σου και τό μεγάλο σου ταλέντο θα έκδηλώθι με άπράταστη ενκόλια και γοητορδία. Η φήμη θάνα δική σου έπειτα. Η δόξα θα σε χαρίσει κι' ό πλοτός θα σου έξασφαλίση άνετη ζωή. Γιά χάρι της Πόλλυ και γιά χάρι δική σου, θα σάς ύποστηρίξω στην άνώτερη κοινωνία μ' όλες μου τις δυνάμεις. Πές μου τώρα, Μπίλλ, μ' αγαπάς λιγάκι;

Η ματιές της τόν πυρολούσαν. Ένωσθησε τό έρωτικό σόμα της νά παραλήν πλάι του, Μεθυσμένος, Έξυμνος, σάν άνθρωπος—κνήρος, πρωτόγονος και μυστογίγας, τήν άγκαλιάσε σφιχτά στο σιδερένιο μαρμάρι του κι' έσκυβαν τά χείλη τους σ' ένα φιλή άνήρηρο, βίαιο και καυτερό, τό όποιο άναστάτωσε και σπινάλινος φοιχτά τό σώματά τους.

— Θα σάς κάνω δική μου. Θα τά χαλάσω με τήν Πόλλυ. Με τήναι έπίσπια ή σκέψη αυτή, μά σ' έσύ χαρίζεις μιά άρροσστη ελπίδα. Θέλεις νά παντρευτούμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε; Πές μου, θέλεις; Έλεγε ό Μπίλλ, δίχως νύχη πειά συναισθησι του έαυτού του, κεντρισμένος απ' τήν παραφορά τού πάθους.

Μά ή λαίδη Λέσινγκχαμ, μεθυσμένη κι' αυτή απ' τόν πόθο, άλλα πού έμπερη στις φουρτούνες της άγάπης, βρήκε τήν ψυχραιμία νά γελήσει σαρκαστικά και νά μουρμουρίση σ' αυτό του :

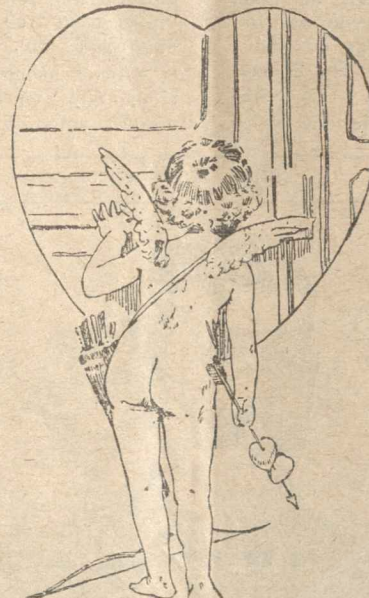
— Όχι, καλέ μου. Μακριά από γάμιους. Είδα κι' έπαθα νά φύγω απ' τή σκαλιά του και δέν μ' άρέσει νά τήν ξαναπάθω. Πάρος τήν Πόλλυ, τήν καμμένη. Μά σ' αγαπώ κι' εγώ τρελλά και μ' άγαπάς κι' εσύ άλλο τόσο. Γι' μάς έμποδίζει λοιπόν νά κρύψουμε τήν άγάπη μας απ' τόν κόσμο και νά ζούμε εύτυχισμένα; Έλα... Δός μου κι' άλλο φιλή, Μπίλλ!...

Τά μαρμάρινα του Μπίλλ χαλάρωσαν μηχανικά τό σφιγμένο τους και μιά άνατανύχτη άηδία τόν έπασε. Άναστατώθηκε ή ψυχή του απ' μιά τέτοια άνασχυρία. Τά νυνικά και όμά λόγια της μιλαίδης έφύγαν με γοητορδία κεραυνού τό βίαιο τό πάθος.

Μιά τήνη καυτερή τόν πλημμύρισε άμέσως και σάν νά τόν δάγκασε όμά, τινάχτηκε όρθός απ' τό ντιβάνι. Τήν κίτταζε με άπεφωγμένη περιφρόνηση και δίχως έλλω, δίχως καν νά τή χαιρετήσει, μίστρησε σκεντρά κι' άθρόυβα έξω απ' τό άμωρτωλό σαλόνι.

Έπειτα από δύο μήνες παντρεύτηκε τήν Πόλλυ.

Κι' όσες φορές ή τήνη κι' ή μετάνοια τριανόμζε τήν ψυχή του, άναστατωμένη απ' τήν άμωρτωλή και προσσηνή εκείνη άδυναμία του, εύρισκε τήν άνασχυρία και τήν παραγορία στην άδολη και παρθένα άγκαλιά της γλυκιάς κι' άγαπημένης του Πόλλυ, της γυναικάς του...

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

— Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

"Αν ό πόνος μου έμπαινε μέσα στην πέτρα, ή πέτρα θα ράγιζε απ' τά βάσανά μου.

"Αν ό άέρας έπαιρνε τόν πόνο μου, δέν θ' άκουγε πειά κανείς τόν άέρα νά φυσά.

"Αν ό πόνος μου κατάρθωνε νά μπη μέσα στην καρδιά των βουνών, τά βουνά θα σωριαζόντουσαν κάτω κι' οι σκληροί βράχοι θα λυνοναν.

"Αν μελετούσα τό Θεό, κάθε φορά πού μελετώ τ' όνομά σου, θα πήγαινα πρώτος—πρώτος στον Παράδεισο!

— ΤΟ ΦΤΙΑΣΙΑΙ

"Όταν, τέλος, τήν ξανάδα, είχε τά δάχτυλά της βαμμένα με κινά. Τής είπα :

«— Είχες καρδιά νά βάφεσαι, όταν εγώ ήμουν μακριά σου; Αδ-τι είνε, λοιπόν, ή άμωβή σ' έναν πιστό έραστή;»

Κι' εκείνη απάντησε με βαθύ άναστεναγμό :

«— Άχάριστε! Τήν ήμερα του χωρισμού μας έχουσα ματωμένα δάκρυα και τά σφόνγισα με τά χέρια μου. Νά, γιατί τά δάχτυλά μου είνε βαμμένα κόκκινα... Είνε βαμμένα απ' τό αίμα μου!».

— ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ

Σ' έμελετούσα όταν τά βέλη σφύριζαν και' έπάνω μου κι' όταν τά σπαθιά άχνίζαν απ' τό αίμα μου...

Κι' έπαυόμουν με θέρη νά φιλήσω τά σπαθιά, γιατί ή λάμψη τους μου θύμιζε τό χαμόγελό σου...

Κι' ήθελα άκόμα νά πιάσω όλα τά βέλη πού πετούσαν και νά τ' άγκαλιάσω, γιατί μου θύμιζαν τις γλώσσες των μαλλιών σου πού σφύριζαν όταν έτρεχες στον κάμπο μαζί μου.

Κι' έπαυόμουν νά σφίξω στην άγκαλιά μου όλο τόν πόλεμο, γιατί μου θύμιζε τό θάνατο.

Άλήθεια, μέσα στην κοίτα των χειλών σου δέν μου κερνούσες κι' εσύ κάποτε τό θάνατο;...

— Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Μή νομίζεις πως είνε κακό νάνα κανείς καμπούρης!

Απ' τήν καμπούρα παίρνει κι' ή 'Ημισέληνος τά θέλητρά της.

Έτσι καμπούρινο είνε και τό τόξο, τό τόξο τό φονικώτερο κι' απ' τόν κοντάρι κι' απ' τήν κοφή του μαχαίριού.

Τό μπουζούκι είνε παρόμοιο καμπούρινο, τό μπουζούκι, πού ή άρμονίες του λινίζουν τις νύχτες των έσπών μας.

Κι' ή γκαμήλες πού έχουν μεγάλη καμπούρα, είνε καλύτερες απ' τις άλλες.

Ο σκύλος πού δέν λυγίζει, είνε χωρίς χάρη και τό καράβι άν δέν ήταν γυριστό δέν θα μπορούσε ν' άντισταθί στην καταιγίδα.

Ο Θεός θέλανε νά σέ προλάβω με τόσες χάρες, ώστε σού πρόσθεσε επί πλέον μιά καμπούρα.

Έτσι άρροστω είνε και τό όμορφο βουναλάκι.

Έτσι και τό περφόρνο κύμα έπάνω στη μεγαλύτερη θάλασσα. Κι' ή γυναικεία όταν σέ βλέπουν, δέν έχουν πειά παρά έναν πόθο: Νά λούνη κι' σπείξ τόν άντρα τους με μιά έρωτική καμπούρα, σάν τή δική σου.

— Η ΑΝΟΙΞΙ

Η άροσση άνοίξει ξανά, χαμογελώντας με χάρι.

Γιά τή γιορτή της ή Αύγη έστειλε μήνυμα στα πρώτα ρόδα πού κομινταναν ως χτες άκόμα.

Η άροσση πέρισε γοργά τους κίλικες τόν λουλουδιών, σάν νά θελε ν' άρρηξέ έκει ένα όραίο μυστικό.

Η άροσση στα κλαδιά κρέμει περιβόητα από ύψος μαργαριτάρια πού τά σπιντάει παίζοντας.

Τό ρούα είνε μιά άνοιξη σελίδα βιβλίου, όπου τά ποιήματα έρχονται νά διαβάσουν τραγούδια.

Τά ποιήματα φημιόσθη στην ονυχική τους γλώσσα.

Η σκιά περδύεται άγόμενα απ' τά φυλάκια.

Τό νερό τρέχει τραγούδι.

Τά ρόδα χαμογέλλουν σε κάποια στιγμή, επειδή οι κάρυσσοι μυσούνταν τά μάτια τους.

Ο κήπος πειά γιορτάζει, πλουτισμένος όλος με λουλούδια.

Τά σόννερα βούρκοσαν απ' τόν καμύ τό μυστού και τό πόνο γέλιο της άσπραής φωτίζει τόν αόρατό.

Τά σόννερα βούρκοσαν σε πόλεμο.

Η βροχή έτοιμάζεται γιά τή φυγή της και τά κλαδιά τρέμουν απ' τό φόβο τους.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Φανόταν άλλοι στην 'Ιρέν Σάτον από το φρουασιτικό, το τυραννικό πρόβλημα. Έστρεψε το κεφάλι της το κομψό, να βρή μια λύση βιολογική, έτσι καθώς ακουμπούσε το κανονικό της σκατόνι στις παλιές των χειρών της, αλλά η λύση δεν ένοιαζε να φανή.

Στέναζε θλιβερά.

Κι' έπειτα μονομιούσε με πόνο:

Τι να κάνω, Θεέ μου; Τι να κάνω; 'Αγίασσα, συγχάρηκα απ' τα βάθη της ψυχής μου τον άσπαστο και παλαιμένο σύζυγό μου. Δύο χρόνια τώρα, με παραμέλησε τελείως. Μεθάει κάθε βράδυ, τρέχει με τις φίλες του, σπατάλησε όλη την περιουσία του και κοιτάει πεινά να φάει και την προίκα μου. Τι να κάνω;

Σταμάτησε απότομα τον θλιβερό μονόλογό της, γιατί μια λύση ξαφνική έσπασε γοργά την καταχνιά του μυαλού της. Και στη σκέψη την ακατονόμαστη της φοβερής αυτής λύσεως, ρόδιαν βαθιά τα άγρια μάγουλά της.

Θα τον σκοτώνω, έπ' τέλους!...

Θα τον δολοφονήσω μια βραδιά, την ώρα που θα κοιμόταν!... 'Ανακουφίστηκε η ψυχή της η πολυβασανισμένη, μπρός σ' αυτή τη λύση—ήταν μια λύση κι' αυτό, έπ' τέλους!—και πάλι άσπαστη τώρα, η 'Ιρέν Σάτον, άρρησε ξένοιαστη τα γλυκά, γαλάζια μάτια της να πλανηθούν με ορεβασμό έξω απ' τ' ανοιχτό παράθυρο, πέρα κει στον άτελειωτο ορίζοντα.

Μά ξαναπήρε πάλι απ' εκεί τη ματιά της και την έστρεψε άλλοι, με μια τήνη απότομη κι' δδνηση. Είχε αντίρρηση κάτω εκεί στο βάθος του δροσερού και καταπράσινου λιβαδιού, το σπίτι του Τζόελ Τόρου, τον άγαπημένο της.

Του λατρευτού της Τζόελ, τον όποιο αγάπησε τρελά απ' την πρώτη στιγμή που άρχισε πεινά να παραινέται με το σύζυγό της και να γκρινιάζει άκατάστατα μαζί του.

Ξαναστέναζε πικρά. Θάδινε την ευτυχία της και τη ζωή της ακόμα, άρχει να τον έσφιγγε μια φορά μονάχα, με πάθος, στην αγκαλιά της και να χάνει τον περσινό τα καστανά, σγουρά μαλλιά του. Μά εκείνος, ο καλός, αν και τη λάτρευε βαθιά κι' αυτός—το κατάλαβε από καιρό η 'Ιρέν—δεν τ'όδεχνε καθόλου. Την άπορευγε όσο μπορούσε, η παθητική και τρυφερό φωνή του γινόταν ξερή κι' ανδρική μπροστά της κι' όταν εκείνη τον έλυνε με τις μαγνητικές και γεμάτες πάθος και λατρεία ματιές της, έκείνος κοκκίνιζε άμέσως από τήνη κι' έφευγε απότομα μακριά της.

Ήταν φίλος στενός του άνδρός της!

Η χαρούμενες φωνίτσες των παιδιών της, την έβλησαν έξω απ' τη μαρτυρική της νόημα. Ήσαν τα δυο μικρά της κοριτσάκια, η 'Ανν κι' η Τόμιν, τα όποια, μπροστά της τώρα, μαζί με την γκουβερνάντα τους μίς Λίντον, της ζητούσαν την άδεια να πάν στον κηνηματογράφο, λέγοντάς της με χαριτωμένα παρκαλάκια:

—'Αφσέ μας να πάμε, μαμά, Είμε μια ταινία του Τσάρλι Τσάπλιν. 'Αφσέ μας να γελάσουμε λιγάκι. Είμε τόσο άστειοι, ο καημένος ο Τσάρλι!...

—Πηγαίνετε, παιδιά μου, Γελάστε, Γελάστε όσο μπορείτε. Μόνο να είστε φρόνιμα. Να μην κάνετε τρέλλες. Προσέξτε τα στο δρόμο, μίς Λίντον, σάς παρακαλώ, μονομιούσε με ύφος κουρασμένο ή λαίδη 'Ιρέν, ακούγοντας με στοργή τα πρόσχαρα ξεφωνητά των δυο παιδιών της, τα όποια έφευγαν τώρα χοροπηδώντας απ' τη χαρά τους.

Όταν πειά έβουσε κι' ο τελευταίος ήχος της φωνής των μικρών, η 'Ιρέν ξανάπρεσε πάλι στους σκοτεινούς κι' έγκληματικούς ορεβασμούς της, άλλοτε βοσκοντάς τους δικαιολογημένους—ζωή ήταν αυτή, Θεέ μου;—κι' άλλοτε ανατριχιάζοντας δόλολη από τήνη και μετάνοια.

Την πάγωνε ως το μεδούλι των κοκαλιών της η σκέψη του εγκλήματος κι' όλα κοκκίνιζαν άπαιστα μπροστά της, μόλις συλλογιζόταν το αίμα του συζύγου της, το όποιο θάχνη άσπασα με τα ίδια της τα χέρια.

Πέρασαν μέρες πολλές και νύχτες άλλες τόσες. Κόκκινες, αιματηρές όπτασιες την τυραννούσαν κάθε μέρα να πάψει βραχνάδες, επιλάτεις εγκλήματος και θανάτου, ξυπνούσαν κάθε νύχτα την 'Ιρέν, λουσιμένη σε κατάφυχο ιδρώτα κι' ανατριχιασμένη απ' τη φρίκη της.

Ο σύζυγός της δεν άλλαξε καθόλου τακτική, ώστε ν' ανακουφίση λίγο τα ψυχικά αυτά μαρτύρια της πολυβασανισμένης του γυ-

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

ΤΗΣ Ρ. DUGANNE

ή 'Ιρέν, έστο και μια παρηγοριά, στην ένοχη, αλλά και τόσο δυσκολογημένη—δυστυχώς—άγαστη της. 'Ο λατρευτός της Τζόελ, διπνώντας την άδυναμία της ψυχής της, και νοιώθοντας άδύναμο κι' αυτός τον έαυτό του, μπρός στον φλογερό και μουτικό έρωτά του γι' αυτήν, φοβόταν να βρεθεί μόνος του μαζί της.

Τον τρώμαζε η ιδέα να προδώσει, τόσο άναυδα και άτμα, τήν ως προχθές ακόμα στενότερό του φίλο, άρπάζοντας τη γυναίκα του. Ήταν βράδυ πειά. 'Ο ήλιος είχε γύρει άποσταμένος γιά άπαι, άφου πρώτα όλημερίς είχε έστάνει την άνοιξιάτικη εκείνη ήμερα.

Η χλιαρή άτμόσφαιρα, γεμάτη απ' τ' άρώματα των ορεβασισμένων λουλουδιών, μεθούσε τις αισθήσεις και ξεχνούσε άόρατους, άσύλληπτους καύχους και πόθους κι' έσπρωχνε το κάθε έμμητο σε άγχαλίσματα άγάτης και σ' έκμυστηρεύσεις τρυφερές.

Οι δυο τους τώρα, ο Τζόελ και η 'Ιρέν, όδον στον έρώτη, αγουλούσαν μονομιουστά, μα ο τόνος της φωνής τους ήταν διαφορετικός τελείως. Παθητικός ο δικός της, βγαλμένος απ' τα τρέ-

βαθα της ψυχής της, χρωματίζε άρμονικά και θλιμμένα τις κομμένες απ' τ' αναμνηστικά της φράσεις. Τούλεγε σιγαλά:

—Ήταν ψέμμα, Τζόελ... Δεν σε ζητούσε. Πόλ. 'Εγώ είπα έτσι στον μικρό μας ήρωα πειά να σου πη. 'Αχ! 'Ηξερα, πώς αν σου έλε, ότι έγώ σε ζητούσα, δεν θα οχόσουν καθόλου, άπατημένη μου... 'Ακαρδη! Με άφινει όλομνηστη στον πόνο μου και στο σπαραγμό μου, ενώ μια σου και μόνη λέει θά μ' έκανε τόσο εύθυμη, νη, Σ' αγαπώ, Τζόελ. Σε λατρεύω. Γιατί μ' άπορεύεις έτσι;

Ο νέος την κούταζε κι' έκείνος με θέρμη και λαχτάρα στα λατερά του μάτια. Τα χέρια του συσπάστηκαν νευρικά, διακαμένα να σφίξουν το χυτό της κορμί στην αγκαλιά του, μα μια προστάδια άτελειωμένη τον έκανε να σκεπθί σιγά κι' ήσυχαια.

Τι αυτό κι' η φωνή του τώρα της φηφίσε σοβαρά και μετρημένα, ενώ η ματιά του, άπαι, έξακολουθούσε να την άντικρύζει με λατρεία.

—'Ιρέν... 'Αγαπημένη μου. Σε πειά, Σε λατρεύω. 'Από καιρό, από χρόνια, άγαπάω σε τρυφερά κι' άμοιβαία. Το νοιώθω και το νοιώθεις. Μά θάνα ένοχο και πρόστυχο να σπαζώμε τα πράγματα πειά πέρα. Σκέψου. Γνωμο πού λογική λιάνα. 'Ο Πόλ ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Τον συγχάρηκα κι' έγώ από τότε πειά γινε άφορη, με την διαγογή του, να αποφέρει τόσο σκληρά, γλυκιά μου ψυχή. Αιτός όμως μ' άγαπάει και μ' έμπιστευεται άόμα. Θα ήπαι άτιμο λοιπόν να προδώσω, με τέτοιο τρόπο τεινικό, την αγάπη του και την έκτιμησή του σ' έμένα. Δεν μπορώ, 'Ιρέν μου. Δεν πάει η καρδιά μου. Μά... Γιατί δεν παίρνεις διαζύγιο; Θα είμαστε έλεύθεροι τότε, μόλις τον χωρίσεις, να γευτούμε κι' οι δυο μας την ευτυχία. Τι περμένεις; Γιατί διατάξεις;

Η 'Ιρέν στέναζε με πικρα. Το νεανικό της πρόσωπο, το κομψό και χλωμό, κατασφαισε θλιβερά. Τούλε σιγαλά:

—Το ζήτησα από καιρό, Τζόελ. Το ζήτησα έπιμονα απ' τον Πόλ το σωτήριο αυτό διαζύγιο, μα κείνος, μεθόμένος καθώς ήταν—και τότε άλλωστε δεν ήταν, Θεέ μου;—μην άπάντησε με καμία πώς άρνείται. Μου πρόσθεσε έπίσης, πώς αν τον πειά στα δικαστήρια, θα με παιδένη χρόνια όσπου να χωρίσω τη δίχη. Θα είμαι γοργά πειά, όταν θα βγή η άπολυτική απόφαση. Είμαι δυστυχισμένη, Τζόελ. Κουράστηκα ψυχικά πειά. 'Εγώ σ' αποδοκώ, Δεν άντέχω άλλο. Θα τον σκοτώσω, Τζόελ. Θα τον ΣΚΟΤΩΣΩ!...

Τα μάτια της πετούσαν φλόγες, καθώς ξεφύριζε με βραχνάμενη λύσσα τα τελευταία λόγια της.

Μά ο Τζόελ νάτηκε, σαν ν' άπίσσε ξαφνικά φειδι φαρμακό. Με τρυφερά φρονιά, άρμεμένος απ' το θυμό του, άπαι, απότομα τα μπράτσια της τα χυτά και τάσφιζε νευρικά στα δάχτυλά του.

Κι' ενώ εκείνη, κουρασμένη πειά απ' την προηγουμένη έξασή της κι' απ' το βίαιο έξοσταμά της, τον κοιτούσε με λαγμένα μάτια, αυτός βύθισε τ' άστραφτερό του βλέμμα στο δικό της και μούγκρισε:

—Δεν σκέπτεσαι το αίμα που θα χύσες; Είπε ο Τζόελ στην 'Ιρέν.

—Δεν σκέπτεσαι το αίμα που θα χύσες; Είπε ο Τζόελ στην 'Ιρέν.

—Δεν σκέπτεσαι το αίμα που θα χύσες; Είπε ο Τζόελ στην 'Ιρέν.

—Δεν σκέπτεσαι το αίμα που θα χύσες; Είπε ο Τζόελ στην 'Ιρέν.

ναύκας. 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Μά ούτε κι' είχαμε καθόλου ναύκας, 'Αντίθετα, αυτές τις τελευταίες μέρες, ξελέδοντας με πρόσο την ύπογραφή της, πειά λησε κι' άλλο κτήμα της—το τελευταίο πειά—και σπατάλησε στα κοιμαρέ και στα γλέτια του με ξένες, έλαφρομυίες γυναίκες, τα τελευταία της λεπτά.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΔΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Κορίτσι που γυρίζει συχνά στους δρόμους και φουστάνι που πολυφορείται, γρήγορα χάνουν την έκτιμησή του κόποιον και μπαίνουν στο ράφι.

Κορίτσι που σου χαμογελάει, μισοπάστιρε στο ύφωτα τα δίχτυα.

Το κοριτσάκι ή καρδιά είναι δάσος σκοτεινό.

Όλα τα φαγητά πρέπει να τρώγονται κι' όλα τα κορίτσια να παρτολογούνται.

Για τα καλά κορίτσια, ή δουλειά είναι χαρά.

Πρόστυχη ή κυρά, πρόστυχη κι' ή κόρη.

Όποιο άνακατεύεται με τα κορίτσια, πρέπει νάχη τα μάτια του πόσορα.

Τα κορίτσια λένε πάντα όχι, κι' όταν ακόμα ποθούν να πουν το ναι.

Των κοριτσιών το όχι, σημαίνει πάντα ναι.

Κορίτσι που ήταν δούλα, ποτέ της δεν μπορεί να γίνη κυρά.

Τα κορίτσια πρέπει να τα βλέπεις μόνο, όχι και να τ' άκούς.

Δείξε μου έναν άντρα χωρίς κεφάλι και θα σου δείξω ένα κορίτσι χωρίς ψευδά.

Το έναρτο κορίτσι και το σπασμένο πόδι, δεν πρέπει να βγαίνουν άπ' το σπίτι.

Όταν ή κόρη άφινει την πόρτα άνοιχτή, φωνάζει μέσα τώ... γάτο.

Το κορίτσι να το κρίνεις απ' το ζήμωμα που κάνει κι' όχι απ' τον τρόπο που χορεύει.

—ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Κάλλιο γείτονα το διάβολο, παρά έναν δικηγόρο.

Οι καπετανέοι κι' οι δικηγόροι σπάνια φιλοξενούνται στον οίκανό.

Ο πεινασμένος άνθρωπος βροίκει πιο πολλές δικαιολογίες κι' από ένατο δικηγόρο.

Οι δικηγόροι και τα γορνάκια θέλουν πάντα... λάσπια.

Ο δικηγόρος είναι ένας σοφός κύριος που γλυτώνει το χτίμα σου απ' τους έχθρους σου, για να το φάει ήλος.

Διανομή:

—Τρελλάθηκες, 'Ιρέν; Μιλάς με τα σωστά σου; Δεν σκέπτεσαι πώς το αίμα του που θα χύσες με τα ίδια σου τα χέρια, θα γίνη άδιάδο ποτάμι και θα μίς χωρίση γιά πάντα; Τι λές; Τι φοιχτά και στανικά σχέδια στροφογυρίζουν στο άσκαλάρο, μολατατα, κι' άγνο μυαλό σου; Με κάνεις να τρέμω. Να φοβόμαι!...

Ένα κουδούνισμα άτέλειωτο, βασιστικό και νευρικό του τηλεφώνου, τους τίναξε απότομα και τους δυο τους. Κιτάχτηκαν γιά μια στιγμή έρωτηματικά στα μάτια και τα πρόσωπά τους έγιναν ξαφνικά κατάγλια.

Σάν φάσμα, ή 'Ιρέν τραβήχτηκε, δίχως να βιάζεται καθόλου, απ' το σφίξιμο των χειρών του Τζόελ και γλίστρησε άθδουρα ως το τηλέφωνο. 'Εβλεπε τ' άκουστικό στ' αυτί της κι' όσο άκουγε, τόσο και το πρόσωπό της φοιτίζονταν από άνεκλήλητη χαρά, καθώς άπαντούσε με μονοσυλλαβα συγκαταμένη.

Τέλος, άκούστηκε πειά το άκουστικό στη θέσι του κι' έστε με φωνή λαχταρισμένη:

—Μου τηλεφώνουν απ' το Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών. 'Ο Πόλ βρέθηκε άναίσθητος από τυφλό μεθύσι στο κοιμαρέ. 'Ο Πόλ και μεταφέρθηκε στο Σταθμό. Πρώ μισής ώρας ξεφύρισε, δίχως να μπορεί να βγάλει ήξι. 'Απ' τα χαρτιά του βόηκαν τη διεύθυνση του και με είδοποιούν τώρα σχετικώς. Τζόελ... Τζόελ... Να ή απολύτρωσι!...

Θιμμένα, μα σοβαρά, έκείνος την έπασε απ' το χέρι και το χάνει απάλα. 'Επειτα της έστε με άργη κι' έπίσημη φωνή, ενώ συγχρόνως την τραβούσε προς την πόρτα:

—'Ιρέν... Πρώτα το καθήκον κι' έπειτα ή άπολύτρωσι σου. Κάτω περμένει το αυτοκίνητό μου. Πάμε να τον δούμε πρώτα και να κάνουμε δ.π. πρόει. Είμε νεκρός τώρα κι' είναι γι' αυτό ιερός. 'Επειτα, έχουμε καιρό να σκεφτούμε και γιά τον έαυτό μας. 'Ελα, άγαπημένη μου, πάμε!...

—ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Κάλλιο γείτονα το διάβολο, παρά έναν δικηγόρο.

Οι καπετανέοι κι' οι δικηγόροι σπάνια φιλοξενούνται στον οίκανό.

Ο πεινασμένος άνθρωπος βροίκει πιο πολλές δικαιολογίες κι' από ένατο δικηγόρο.

Οι δικηγόροι και τα γορνάκια θέλουν πάντα... λάσπια.

Ο δικηγόρος είναι ένας σοφός κύριος που γλυτώνει το χτίμα σου απ' τους έχθρους σου, για να το φάει ήλος.

Διανομή:

—Τρελλάθηκες, 'Ιρέν; Μιλάς με τα σωστά σου; Δεν σκέπτεσαι πώς το αίμα του που θα χύσες με τα ίδια σου τα χέρια, θα γίνη άδιάδο ποτάμι και θα μίς χωρίση γιά πάντα; Τι λές; Τι φοιχτά και στανικά σχέδια στροφογυρίζουν στο άσκαλάρο, μολατατα, κι' άγνο μυαλό σου; Με κάνεις να τρέμω. Να φοβόμαι!...

Ένα κουδούνισμα άτέλειωτο, βασιστικό και νευρικό του τηλεφώνου, τους τίναξε απότομα και τους δυο τους. Κιτάχτηκαν γιά μια στιγμή έρωτηματικά στα μάτια και τα πρόσωπά τους έγιναν ξαφνικά κατάγλια.

Σάν φάσμα, ή 'Ιρέν τραβήχτηκε, δίχως να βιάζεται καθόλου, απ' το σφίξιμο των χειρών του Τζόελ και γλίστρησε άθδουρα ως το τηλέφωνο. 'Εβλεπε τ' άκουστικό στ' αυτί της κι' όσο άκουγε, τόσο και το πρόσωπό της φοιτίζονταν από άνεκλήλητη χαρά, καθώς άπαντούσε με μονοσυλλαβα συγκαταμένη.

Τέλος, άκούστηκε πειά το άκουστικό στη θέσι του κι' έστε με φωνή λαχταρισμένη:

—Μου τηλεφώνουν απ' το Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών. 'Ο Πόλ βρέθηκε άναίσθητος από τυφλό μεθύσι στο κοιμαρέ. 'Ο Πόλ και μεταφέρθηκε στο Σταθμό. Πρώ μισής ώρας ξεφύρισε, δίχως να μπορεί να βγάλει ήξι. 'Απ' τα χαρτιά του βόηκαν τη διεύθυνση του και με είδοποιούν τώρα σχετικώς. Τζόελ... Τζόελ... Να ή απολύτρωσι!...

Θιμμένα, μα σοβαρά, έκείνος την έπασε απ' το χέρι και το χάνει απάλα. 'Επειτα της έστε με άργη κι' έπίσημη φωνή, ενώ συγχρόνως την τραβούσε προς την πόρτα:

—'Ιρέν... Πρώτα το καθήκον κι' έπειτα ή άπολύτρωσι σου. Κάτω περμένει το αυτοκίνητό μου. Πάμε να τον δούμε πρώτα και να κάνουμε δ.π. πρόει. Είμε νεκρός τώρα κι' είναι γι' αυτό ιερός. 'Επειτα, έχουμε καιρό να σκεφτούμε και γιά τον έαυτό μας. 'Ελα, άγαπημένη μου, πάμε!...

—ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Κάλλιο γείτονα το διάβολο, παρά έναν δικηγόρο.

Οι καπετανέοι κι' οι δικηγόροι σπάνια φιλοξενούνται στον οίκανό.

Ο πεινασμένος άνθρωπος βροίκει πιο πολλές δικαιολογίες κι' από ένατο δικηγόρο.

Οι δικηγόροι και τα γορνάκια θέλουν πάντα... λάσπια.

Ο δικηγόρος είναι ένας σοφός κύριος που γλυτώνει το χτίμα σου απ' τους έχθρους σου, για να το φάει ήλος.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΙΟ ΞΕΡΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς έ κρεδρος Χούδερ γνώρισε τη μέλλουσα σύζυγό του. 'Η έξετάσεις του Πανεπιστημίου Στάνφορντ. 'Ο έπιμελής φοιτητής κι' ή άμελής φοιτήτρια. Τα γράμματα των άρρα-έθων του ζεύγους Χούδερ. Τό έπικίνδυνο γαμήλιο ταξίδι τους στην Κίνα. κ.τ.λ.

Στά 1893 γινόντουσαν ή έτήσιες έξετάσεις του Πανεπιστημίου Στάνφορντ της Καλιφορνίας. Σε κάποια στιγμή, ο καθηγητής άπειθήθηκε σε μια φοιτήτρια—μια νέα με γαλανά μάτια, άρκετά δειλή (όσο δηλαδή μπορεί να είναι δειλή μια νέα, όταν είναι 'Αμερικανίδα και φοιτήτρια)—και δείχνοντάς της μια πέτρα, τη ρώτησε:

—Δεν μου λέτε, μίς Λου Χένρι, πώς έκοχης είναι αυτή ή πέτρα;

Η νέα όμως έγινε άμέσως κατακόκινη, τα έχασε και τραβίσε: —Δέ... δεν θυμάμαι! Δεν ξέρω!...

Τότε ο καθηγητής σήκωσε τους όμους και γυρίζοντας σ' έναν άλλο φοιτητή, ένα νέο οροκόκινο με άθλητική κομοστασία, τον ρώτησε:

—Τι άπαντάς έσύ, Χούδερ;

Ο 'Ερβέρτος Χούδερ, προχόρησε μερικά βήματα, κούταξε την πέτρα και χωρίς κανένα δισταγμό, έδωσε τη σωστή άπάντησι!

Κα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΔΙΔΙΚΑΣ ΝΑΚΟΥ

ΜΗΤΡΟΤΗΣ

Η δίδ Λίλικα Νάκου δεν είχε άγνοηση στους ελληνικούς φιλολογικούς κύκλους. Το τελευταίο βιβλίο της προέκυψε αρκετό θόρυβο και συζητήσεις. Περισσότερο όμως γνωστή έγινε στο Παρίσι, γιατί η Έλληνας διηγηματογράφος έχει γράψει και γαλλικά, το δε περιοδικό «Ευρόπης», ένα από τα σπουδαιότερα φιλολογικά περιοδικά του κόσμου, έχει δημοσιεύσει έργα της. Τα διηγήματά της δος Νάκου διακρίνονται για το βαθύ αδελφιστικό τους αίσθημα και για τον άμυ, πολλές φορές, ρεαλισμό τους.

Είχε περάσει ένας μήνας που βρισκόμαστε στη Μασσαλία, κι' ο καταυλισμός μας έβω από την πόλη είχε πάρει κιόλας την όψη μικρού χωριού.

Είχαμε βουλευτεί ο καθένας όπως μπορούσε. Οι πιο πλούσιοι κάτω από σκιές, άλλοι κάτω από μισοχαρασμένα ύπστερα, κι' οι περισσότεροι, μην έχοντας τίποτα καλύτερο, μπήκανε κάτω από κουβέρες που έστησαν πάνω σε τέσσερα ξύλα. Άν κανείς κατάφεραν νάχη ένα σεντόνι για να βάλει γύρω σαν υπερντέ και να τον κρύβει απ' τ' αδιάκριτα μάτια, ήταν πάλι ευτυχής. Αυτό έδινε μια ιδέα του σπικτικού που είχε ρηματτεί. Οι άντρες καταγινόνταν σε κάθε λογής μικροδουλείες, για να μην πελάνουν με τα παιδιά τους της πείνας.

Μόνο εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Έτρωγα το ψωμί που μου δίνουν οι γειτόνοι, με αυτό με βάρινα. Ήμουν ένα άγαρικο δεκατεσσάρων χρόνων, γερό και δυνατό. Πώς όμως να φροντίσω να βρω δουλειά, όταν ήμουν αναγκασμένος να σηκώνω στη ράχη μου από το πρωί ως το βράδυ ένα μωρό που ούρλιαζε από την πείνα; Ήταν το νεογέννητο αδερφάκι μου, που η γέννα του έγινε άρομη να πεθάνει η μητέρα μας και που δεν είχε στιγμή σωπάσει από την ώρα που μπήκε στον κόσμο του. Κι' οι πατριώτες μου οι ίδιοι με διάχνανε βαρυστημένοι, από τα κλάματά του, γιατί ούτε τη νύχτα δεν μπορούσαν κι' αυτοί να ήσυχάσουν. Κι' εγώ πήγαινα ζαλισμένος, το κεφάλι βαρύ και γυρίζα στους δρόμους σαν άδικη κατάρρα. Τι κακή ώρα είχε διαλέξει κι' αυτό το δόλιο πλάσμα νάρθη σ' αυτόν τον κόσμο!...

Όλοι το άκουγαν γκρινιάζοντας κι' όλοι έβγαναν το θάνατό του, για να γλυτώσει από τα βάσανα. Ή ευχές τους όμως δεν εισακούγονταν. Το μωρό ήταν για καλά άρπαγμένο από τη ζωή κι' όλο και πιο πολύ διαλυόσε την πείνα του. Ή γυναίκες τρελλαμένες έφραζαν τ' αυτιά τους κι' εγώ πήγαινα από δω και κεί, σαν μεθυσμένος. Δεν είχα ούτε δεκάρα να του αγοράσω λίγο γάλα. Κι' ούτε βρισκόταν στον καταυλισμό μας γυναίκα να το βυζάξει. Ήταν να χάνει κανείς το μυαλό του.

Μια μέρα, μην αντέχοντας πεία, πήγα από την άλλη μεριά της πλατείας, στους 'Ανατολίτες, που είχαν κι' αυτοί έρθει εδώ φεύγοντας σαν κι' εμάς τους 'Αρμένιους, τις σφαγές της Μικρασίας. Μου είχαν πει ότι εκεί βρισκόταν κάποια λεχώνια και μπορούσε να λυπταν το μωρό. Πήγα γιομάτος ελπίδες.

Ο καταυλισμός τους έμοιαζε με το δικό μας κι' η ίδια κακομοιριά βασιλευσε. Γρηές κάθονταν διπλογόντα στα στρώματα, παιδιά ξεπόλυτα παίζανε στα βόμικα νερά. Μόλις με είδαν να πλησιάζω, διδοτρείς γυναίκες ήρθαν και με ρώτησαν τι γυρεύω. Έγώ όμως δεν σταμάτησα παρά μισοστά σε μια σκηνή που είχε το εικόνα της Παναγίας και που από μέσα έρχονταν το κλάμμα ενός μωρού.

— Για την αγάπη της Παναγίας, είπα έλληνικά, λυπηθήτε ένα όρφανό και δώστε του λίγο γάλα. Είμαι ένα διάτυχο 'Αρμενόπουλο...

Στη φωνή μου φάνηκε μια μελαγχολική όμορφη γυναίκα. Στην άγκυλιά της κρατούσε ένα νεογέννητο που βύζαινε μακάρια το μητρικό μαστό με τα μάτια μισόκλειστα.

— Για να το δω, μου είπε, ά-γόρι είναι η κορίτσι;

Η καρδιά μου χτύπησε από χαρά. Κάποιες γειτονίσσες πλησίασαν να το δουν. Με βοήθησαν να λύσω από τη ράχη μου το σάκκο που κρέμονταν το άδερφάκι μου και περιέργως σκύψαν πάνω του. Το ξεσκεπασα. Άλλα τότε δλες μαζί μπηξαν μια φωνή φρίκης. Το παιδί αυτό δεν είχε πεία τίποτε που να το κάνει να μοιάζει με ανθρώπινο πλάσμα. Ήταν ένα τέρας. Το κεφάλι του είχε μεγαλώσει τρομερά, ενώ το κορμί του άποσκελετωμένο είχε μαζευτεί σαν κουβάρι. Και το πιο τρομερό, το δακτυλάκι του που βύζαινε, είχε τό-

Έκει φτάνει και μια γρηά.

— Ού! ού! ξεφάνισε βλέποντας το μωρό. Καλέ αυτό είναι ο ίδιος ο έξαποδός.

Και γυρνώντας σε μένα:

— Φύγε από δω, αναθεματισμένο, και μην ξαναπατήσεις τα πόδια σου από δω! Γρουσουζή!

Κι' έδλες μαζί να με κυνηγούνε και να με φοβερίζουν.

Έφυγα πνιγμένος στα δάκρυα με το μωρό στη ράχη που ούρλιαζε από πούλη. Δεν γινόταν τίποτε. Ήταν καταδικασμένο να πεθάνει της πείνας. Έννοια να νάμαι ολομόναχος και χαμένος. Το κακό ήταν που έγω ο ίδιος ανατριχίλα από φόβο στην ιδέα πως σήκωνα ένα τέτοιο τέρας.

Κάθησα στη σκιά. Έκανε ακόμα ζέστη δυνατή. Ή έζηλι άπαισύνταν ολόγυρα ξορημ, κατάξεση, σκεπασμένη δώ και κεί με σωπίδια. Χτύπησε μεσημέρι μακριά, κάποια καμπάνα. Τότε συλλογίστηκα πως κι' εγώ είχα από χτες να φάω, κι' ότι θάπρεπε να πάω κατά την πόλη, μην τύχει και βρω τίποτα να μασησω. Ή ζωή ξαφνικά μου φάνηκε τόσο φριχτή, που σκέπασα το πρόσωπό μου με τα δυο χέρια και άρχισα να κλαίω, πνιγμένος από παράπονο κι' από απόγνωση.

Όταν σήκωσα το κεφάλι, ένας άνθρωπος έστεκε μπροστά μου και με κτύπαζε. Άναγνώρισα τον Κινέζο που έρχονταν συχνά στον καταυλισμό μας και πουλούσε χαρτίνα μικροπράγματα, που κανένας πάλι δεν αγοράζε. Μάλιστα συχνά κοροϊδευαν το λαδί χρώμα του μαύρου του και τα σματά του μάτια. Το παιδομάτι τον έπαινε από πίσω, φωνάζοντας του: «Ε, έ! παληκινέζο». Με κτύπαζε με καλωσύνη και σάλευε τα χείλια του σαν να θέλε και να μου πη. Τέλος μου μίλησε: — Δεν πρέπει να κλαίς έτσι, παιδί μου.

Και πρόσθεσε δειλά: «Έλα μαζί μου».

Για κάθε άλλη απάντησι, του έκανα «όχι» με το κεφάλι και ήθελα να το βάλω στα πόδια.

Είχα άκουστά τόσα τρομερά πράγματα για την αγριότητα των Κινέζων! Μάλιστα στον καταυλισμό μας λέγανε ότι οι Κινέζοι, όπως κι' οι Έβραίοι, έλεβαν τα παιδιά των Χριστιανών για να τους πωλήν το αίμα. Όστόσο, ο άνθρωπος στεκόταν εκεί και δεν σάλευε. Μα έ-πως βρισκόμουν σε μεγάλη απελπισία και δεν ήξερα πεία τι να κάνω, σηκώθηκα και τον άκολουθησα. Τι μπορούσε να μου συμβεί χειρότερο απ' ό,τι βρισκόμουν; συλλογίστηκα.

Στο δρόμο που πήγαινα, σκόνταφα και πήγα να πέσω με το παιδί, τρέμανε τόσο τα πόδια μου. Ο Κινέζος με πλησίασε, πήρε το μικρό στην άγκυλιά του και το έσφιξε πάνω του τρομερά. Περιέσπε μερικά χωράφια, ώπου βρήκαμε ένα μονοπάτι που μας έβγαλε μπρος σ' ένα ξύλινο σπίτι, μ' ένα μικρό κήπο τριγύρω. Ο άνθρωπος σταμάτησε στην πόρτα, χτύπησε δυο φορές τα χέρια του το ένα πάνω στ' άλλο. Βήματα ελαφρά άκούστηκαν από μέσα και μια γυναίκα, τόσο δά, μς άνοιξε. Βλέποντας μας, το δλοστρόγγυλο πρόσωπό της κοκκίνισε και χαμογέλασε χαρούνη. Μας χαϊρέτησε με μια μικρή ύπκλιση. «Επειδή έτοι στεκόμουν δευλαμένος στο κατώφλι, ο Κινέζος μου είπε:

— Όρίστε, πέρας, μη φοβόσασ, εινε η γυναίκα μου.

Μπήκα σε μια αρκετά ευχάριστη χώρα και που τη χώριζε σε δυο ένα παρθένο από χωματό στο χαρτί. «Ολα ήταν σε τάξη και πολύ καθαρά, αν και τόσο φτωχικά. Στη γωνία είδα μια καλαμμένα κούνια παιδιού.

— Εινε το μωρό μου, είπε η νέα γυναίκα, γέροντας με γρήγορο κεφάλι της, γελαστή. Εινε μικρούλι, μα όμορφο, έλα να το δεις.

Πλησίασα και το θαύμασα σιωπώντας. Ένα βρέφος, μίς βγαλμένο από τα σπλάχνα της τριχής σάρκας, κομμάτι ήσυχου σκεπασμένο μ' ένα πολύτιμο χρυσόφαντο ύφασμα, σαν βασιλόπουλο. Μα ο άντρας φάνηκε τη γυναίκα του και την έβαλε να καθίσει σε μια ψάθα. Και πως οίς τίποτα να της πη, έβαλε στο

σο προσηεί, που δεν χωρούσε πεία στο στήμα του.

Ακόμα κι' εγώ τρέμασα σαν τούδα.

— Παναγία μου! έ-πε μια από τις γυναικες, αυτό καλέ εινε τε-λώνιο, δεν εινε παιδί! Ποτέ δεν άβγα κο-ράγιο γά το βυζάει.

— Σωστός αντίτυπος! εινε μια άλλη. Χωρίς άλλο θάνα τουχοστόρος.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΑΘΟΣ

ΙΑ βδομάδα ύστερα από το γάμο του, ο Μάριος Βακέλι κατάλαβε τι κατήφορο είχε παρμένο πεία ή ζωή του. Κι' όμως ήξερε καλά από πριν τι σφάλμα έκανε να δεσμευτεί με τη Μαριέττα — τη Μαριέττα που όλοι οι άνδρες την ξερανε από κοντά — τη Μαριέττα του καφέ-σαντάν. Ήξερε τι κοροϊδία θα του πατούσε ο κόσμος. Τά περιέμενε όλα, όλα... Κι' όμως την παντρεύτηκε τη γυναίκα αυτή της κακής ώρας.

Στο γραφείο οι συνάδελφοί του κρυφογελοῦσαν πίσω απ' τη ράχη του.

— Να ξήσετε, τα συγκαρητηριά μας! σηκώθηκαν και του έβλεαν όλοι μαζί ύστερα από το γάμο του.

Ο Μάριος κοκκίνισε και ψιθύρισε ένα ξερό «χαριστά».

Όσο δεν θα είχε καμιά σημασία πως η Μαριέττα ήταν γυναίκα της κακής ώρας. Άρχει να ζήσει μαζί του φρόνιμα. Προλήψεις δεν είχε ο Μάριος Βακέλι! Μα να πού η γυναίκα του άρχισε πεία να τον βάζει μπροστά, αυτό, το έλεγε, δεν εινε καθώς πρέπει, εκείνο δεν το λένε στον καλό κόσμο, τουτο έτσι, εκείνο αλλοιώνει».

Στην αρχή ο Μάριος γελοῦσε μαζί της. Τού φαινόταν άστείο να βάλει τη Μαριέττα να ποζάρη για μεγάλη κυρία. Άλλά, όταν η γυναίκα του το παύανε πεία, δεν βόταζε και της έλεγε:

— Καμένη Μαριέττα, δεν τ' άφστινε αυτά τα μεγαλεία!

Η Μαριέττα θύμωσε.

— Καλέ, τι πρόστιχος, Θεέ μου! φώναζε. Άχ, πως έμπλεξα μα-ζι σου, η καμένη!

Κι' όμως όλ' αυτά θα ήταν άσημαντα πράγματα αν η Μαριέττα δεν είχε βρεθεί τον τρόπο να έκνευριξη τον Μάριο. Τού άνοιγε τα ουράκια, τους φακέλλους, τις έρμμεριδες του. Τίποτα δεν μπορούσε να της κρύψει, ακόμα ούτε τις σκέψεις του.

Η γυναίκα αυτή με τα βυσινιά χείλη, με το προ-κίπτο σώμα, το τόσο χυδαίο, και το όμορφο πρό-σωπο, έσκαβε διαρκώς κοντά του και τον ρωτούσε:

— Τι τρέχει, Μάριε; Τι είν' αυτό, Μάριε;... Τι σκέπτεσαι, άντρουλή μου; Μ' αγαπάς, Μάριε μου;...

Είχε μια βραχνή φωνή, μια φωνή χυδαίας γυναι-κας, που όταν την άκουγε έκνευριζόταν και τουρχο-ταν να σκοτωθί. Η μόνη όρες γαλήνης για τον τροχό σύγγω ήσαν οι όρες της δουλειάς, στο γρα-φείο. Μα να σου όμως, ένα καλό πρωί, ένέσκηψε έ-κεί η κυρία του.

— Ήρθα να σου κάνω μίαν έκπληξη, άντρουλή μου, το έλε. Ήρθα να σε πάρω να φύγουμε μαζί... Άλλοίμονο!... Άπ' την ήμερα αυτή η Μαριέ-ττα σπνίφει να ηγναίνη και να κολλάει πλάι του στο γραφείο, όσο να τελειώσει τη δουλειά του. Άνέβαινε και κατέβαινε τις σκάλες, μιλούσε και χαμετούσε δε-ξιά κι' αριστερά. Το άντιστορο φεύτικο γέλιο της έστράγγιζε σ' όλο το κτίριο.

Έρχεται, σκεφτόταν με τρόμο ο δυστυχισμένος Μάριος, κι' οι συνάδελφοί του γύρω χαμογελοῦσαν κοροϊδευτικά.

Η Μαριέττα έπιανε κουβέντα με όλους, τους μοι-ράζε χαρτίνα, δεν είχε γτροπή έπάνω της.

— Τι άδύοδοτο γύναιο!...», σκεφτόταν ο Βακέλι. Και τη συχα-ριόταν μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Μα ήταν άσφα πεία. Τι μπο-ρούσε να κάνει; Να τη χωρίση; Ήξερε πως δεν θα μπορούσε, και γαρμένος ακόμα, ν' απαλλαγί από το τέρας αυτό. Τον κρατούσε ίσχυρο κοντά της, σαν να του είχε κάνει μάγια.

— Έχω δουλειά πολλή σήμερα, της έλεγε ο Μάριος. Μη με πε-ριμένεις, θ' άργήσω...

— Μπα! δεν περιάξει. Θα είμαι κάτω, του άπαντούσε η Μαριέττα, και τον περιέμενε στην πόρτα του γραφείου, φλυαρώντας μ' ένα σωρό φίλους της.

«Άχ! τι έκανα! Τι έκανα!...» μούγκριζε ο Μάριος μ' απελπισία.

Ποδός να ελευθερωθί. Και θυμόταν την περασμένη του ελευθε-ρία ζωή, σαν κάτι άγνό, χαρούμενο και άβυσσο.

— Άχ, ναί, τι όραία ζωή άλλοτε!... Πίστενε τότε στ' άδωα μάτια σου κορσιτών που συναντούσε στο δρόμο, πίστενε πως η ζωή ήταν ώ-ραία... Και τώρα! Τώρα όλ' αυτά πάνε, χάθηκαν για πάντα. Ή Μα-ριέττα... Και τώρα! Τώρα όλ' αυτά πάνε, χάθηκαν για πάντα. Ή Μα-ριέττα άσχημιζε το κάθε τι γύρω του... Θυμόταν πως νέος ακόμα όνει-ρεύονταν να φύγη μακριά... Θυμόταν πως στο Σορόντο είχε αγαπή-σει τον πιο πεινασμένο άδερφάκι μου, σκιδόντας βαθεία μπρο-στά της.

Η γυναίκα ξαφνιασμένη. Ξετόλριζε το παιδί από τα πανιά.

Το μωρό φάνηκε σ' όλη του τη φογική άδυναμία. Τότε αυτή έ-βγαλε μια φωνή, μια φωνή συμπίνας. Το άρραξε στην άγκυλιά της και πούδωσε άμέσως το στήθος της. Έλειπα, μ' ένα κίνημα ντροπαλό, κάπνισε με το ρούχο της τον κόρφο της, γιομάτο γάλα.

ΑΛΙΚΑ ΝΑΚΟΥ

Καθόταν πλάι του στο γραφείο, να τελειώσει τη δουλειά του...

σε μια άγνη παρθένα και πως σχεδίαζε να περάσει τη ζωή μαζί της. Πόσο η καρδιά του ταραζόταν σαν άκουγε σφύριγμα τράνου!... Μα πό δυνατό χάχανο της Μαριέττας τον ξεπνύουσε απ' τα όνειρά του και τον έφριχνε σε μια άδυσο απελπισίας. Ζήλεια, έχθρα, πόθος, όλ' αυτά τα αίσθήματα άνακατωμένα, τον βασάνιζαν φριχτά. Ίδρωσε γρά-φοντας στο γραφείο του, για να τελειώσει γρήγορα και να φύγη, να μην την ιδί μπροστά του. Έτσι χάθηκε κι' η χαρά που είχε για την έρωσά. Την κατέστρεψε κι' αυτή η Μαριέττα.

«Τό τέρας, το τέρας!», ούρλιαζε ο Μάριος. Και δεν είχε πεία ό-ρεσι ούτε να κιντήρη τα κορίτια στο δρόμο, «Ψευδεις και τυποτένιες θάνα κι' αυτές», σκεφτόταν ο άνδρας που είχε πουλήσει την ψυχή του στη γυναίκα της ήδονης.

Κάπου-κάπου τουρχοῦταν η έπιθυμία να της πη κανένα βράδυ:

«Μαριέττα, κτύπαζε τα άστρα τι όμορφα που λάμπουν στον ουρα-νό!... Ίδες τη σκιά εκείνου που κυπαρισσοί...». Μα αν έκανε να της πη τέτοια λόγια, θάτανε σαν να της μιλούσε ανήλικα. Ή γυναίκα αυτή θα γελοῦσε και θα τον κοροϊδευε στους φίλους της.

«Άκου, το βλάκα, να θέλη ρομαντισμούς!...», θα έλεγε.

Με μια λέξη, η ζωή του Μάριου Βακέλι χάθηκε για πάντα... Πάει η χαρά κι' η γαλήνη του... Κι' ο δύστιχος Μάριος θυμόταν τώρα τις παλιές τον άγάτες, την αγάπη του για τη Γκράτσια, την άδωα κι' άγνη κόρη. Θυμόταν τα κλάματά της σαν την παρότρηση, ο κούτος, προς χάριν της Μαριέττας, της γυναίκας της κακής ώρας.

Η Γκράτσια, το σεμνό, το καλό κορίτσι, τον άγαπούσε τρελλά. Πού να βρισκόταν τώρα η κοπέλα αυτή και πού να ζούσε; Να είχε πε-θάνει άραγε; Μήπως έσβουσε σαν όνειρο, όπως είχε σβύσει και πεθάνει κι' η περασμένη του ζωή;...

Μια μέρα ο Μάριος άνοιξε τα συρτάρια του. Ποδός να ξανα-διαβάσει τα παλιά άδωα γράμματα της Γκράτσιας. Μα το συρτάρι ήταν άνω-κάτω. Τα γράμματα σκορπισμένα. Ο Μάριος έννοιωσε βαθεία, ά-πέραντη λύπη. Και τη νύχτα αυτή δεν γύρισε σπίτι του. Τυγυρνούσε στα σοκάκια που γύριζε άλλοτε με τη Γκράτσια. Έ-κει στη βρύση της «Σάντα Μαργκερίτας» τον περι-έμενε το δειλινό ή άγνη παρθένα. Παρακάτω, σε κεί-νο εκεί το άπομακρυσμένο σπίτι, ένα σούρουτο της είχε σφύξει το χέρι... Τι γλυκιές αναμνήσεις, άλλ-θια!...

Κατά τα μεσάνυχτα, ο Μάριος σκέφτηκε να γυρί-ση σπίτι του. Μα θυμήθηκε τη μωριά του κορμιού της Μαριέττας και του ήθε άδωα. Έβαζε πάνω της, αυτή η χυδαία γυναίκα, κάτι πουδάν στους νεκρούς στον τόπο του. Σκεφτόταν ακόμα το άκατά-στατο δωμάτιο που κομόντουσαν. Τι άηδία!... Ούτε τα σεντόνια δεν ήταν ικανή να θυμηθί ν' άλλαξη!

Κι' έτσι ο Μάριος πήρε πάλι τους δρόμους, άνά-μεσα από την κομμένη Ρώμη. Πήγε κατά τον με-γάλο σταθμό, απ' όπου έφταναν τα μεγάλα έξπρες για το έξωτερικό. Άχ, και να μπορούσε να έρευνε. Ν' άφινε πίσω τη Μαριέττα, το σπίτι του και τη ζωή του, να τα πέταγε σαν κάτι βρόμικο, σαν ένα πα-ληόρουχο. Όποιος δεν έχει σκεδεδεί με μια τέτοια γυναίκα, δεν μπορεί να νιώσει το μαρτύριο του Μα-ριου Βακέλι!...

Να το έξπρεζ που πάει κατ' έυθεναν στο Βερο-λίνο, στο Παρίσι... Άχ, να μπορούσε νάφινε ο Μάριος. Μα η τρέπες του ήσαν άδειες. Τα λεπτά τα κρατούσε η γυ-ναίκα του.

Ο Μάριος κάθισε σ' έναν πάγκο και κτύπαζε αυτούς που θα πεύ-γανε. Τι εύτυχημένοι άνθρωποι! Και ξαφνικά κατάλαβε πως όλη η άσχημία της ζωής του όφειλόταν στη Μαριέττα. Αδύτη έστρεψε για όλα. Κι' ο Μάριος την είχε διαλεγμένη για σύντροφο του τη γυναίκα αυτή. Τι έυντελισμός!...

Χρόνια έχουν περάσει. Κοντά τα μεσάνυχτα, στους σταθμούς στη Ρώμη, θα βρήτε έναν άνθρωπο, έναν άνδρα άποκομμένη, που κιντήζει τα τραίνα που φεύγουν. Το παρφόρι του εινε σκουριαμένο και βρωμε-ρό. Εινε ακόμα άξυριστος ο άνθρωπος αυτός. Εινε ο Μάριος Βακέλι, που έει ακόμα με τη Μαριέττα και που σεργιάνι ακόμα ώς το σταθμό για να όνειρευθί!... Να όνειρευθί την ελευθερία, να όνειρευθί τα χί-λια-δυο πράγματα που θα μπορούσε να κάνει αν έφινε για το έξωτε-ρικό... Άχ, και τα τραίνα που φεύγουν, φεύγουν και χάνονται στο στήριγμα του δρόμου! Κι' έπειτα σπνίφεται, άσφα-άσφα, και φεύγει στο σπίτι του.

Η Μαριέττα χόντρινε πεία, έφινε σε κακό γάλα. Μιλούσε όποσό-πάλτα εκείνο το άσχημα που βάζουν στους πεθαμένους στην Κατω Σί-κελν. Κι' ούτε πεία στέφει να πη στο Μάριο, όταν γυρίζει σπίτι: «Έλ, έλ, Μάριε, άγνλη μου», με την ψεύτικη φωνή της, την πρό-στιχη και βραχνή. Ροζαλίτρε μόνοι χιλ' κομμάτι άνάσκει, κι' άσχημά το στήμα. Ο Μάριος πέφτει δίπλα της, γεμάτος τρόμο κι' άγωνία μήπως την έυντήσουν. Πλαγιάζει κι' όνειρεύεται... Όνειρεύεται ένα τραίνο που σφύριζε μακριά, πολύ μακριά, μέσα στο γλυκοχάραγμα. Άναστενάει τότε θλιβερά κι' άποκομείται!...

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΖΕΤΤΑ, 28 χρόνων. ΡΟΖΕ, 32 χρόνων, σύζυγος της. ΟΔΕΤΤΗ, 30 χρόνων, φίλη της Λιζέττας.

(Στο γραφείο του Ροζέ. Μπαίνει μέσα η Λιζέττα, κρατώντας στο χέρι της ένα κομψό πορτοφόλι).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Αύριο είναι η επέτειος των γάμων μας. Πότε πέρασαν τρία χρόνια από την ημέρα που παντρευτήκαμε με τον Ροζέ;... Μου φαίνεται πως ήταν χτες ακόμα... 'Ο Ροζέ!... Πόσο τον αγαπώ πάντα!... Μα κι αυτός δείχνεται πάντα τρυφερός και καλός μαζί μου. 'Αλλά, δεν ξέρω... Θά ήθελα να μ' αγαπάει κάπως πιο παθητικά... Πριν παντρευτώ, ήμουν μια περιζήτητη νύφη. Με είχαν ζητήσει σε γάμο κι ευγενείς τιτλούχοι. Βέβαια, όλοι αυτοί ήθελαν πολύ περισσότερο από μένα την ίδια, τη μεγάλη μου προίκα. Μα εγώ ήθελα να παντρευτώ από έρωτα. 'Αγάπησα λοιπόν τον Ροζέ μόλις τον είδα, κι' ως μ' είχε ούτε τίτλο, ούτε περιουσία. Και είπα στους γονείς μου: «'Η αυτόν θα πάρω, ή κανένα». Οι γονείς μου ποτέ δεν μου έφεραν αντίρρηση σε καμιά μου επιθυμία. Κι' έτσι παντρευτήκαμε με τον Ροζέ. Μα είναι αλήθεια ότι κι' αυτός φαινόταν τεράστια ερωτευμένος μαζί μου. Και τώρα... Πάνε

τρία χρόνια από την ημέρα των γάμων μας. Είμαι ετυχιώμενη βέβαια, μα... θά ήθελα να μ' αγαπάει κι' ο Ροζέ με την ίδια αγάπη που τότε αγαπώ κι' εγώ. Φοβάμαι... Φοβάμαι... Τον γλυκοκυντάζω τόσο ή γυναικεία... Αυτός δοκιμάζει ότι δεν αγαπάει άλλη από εμένα. 'Αλλά τί τα θέλετε... δεν είμαι ποτέ εντελώς ήσυχη. 'Ας τα ξεχάσω όμως αυτά και ας θυμηθώ ότι αύριο είναι η επέτειος των γάμων μας. 'Ο Ροζέ θα μου προσφέρει βέβαια κανένα όμοιο δώρο. 'Εγώ του αγόρασα κιόλας ένα όμοιο δερμάτινο πορτοφόλι με το μονόγραμμα του, χρυσό. Θά το βάλω στο συρτάρι του γραφείου του, για να το βρει ξαφνικά μόλις θα τ' ανοίξει αύριο. Μα τι βλέπω; 'Έχει ξεχάσει εδώ το επαναφοριό του. Καλύτερα λοιπόν να βάλω το πορτοφόλι στην τσέπη του επαναφοριού του. (Βάζει το χέρι της μέσα στην τσέπη του επαναφοριού, αλλά μ' εκπληξή το βράζει πάλι, κρατώντας ένα κουτάκι). Τί είναι αυτό; ('Ανοίγει το κουτάκι και βγάζει ένα δαχτυλίδι από πλατίνα, μ' ένα μεγάλο σμαράγδι). Τί ώραίο δαχτυλίδι!... Θά το αγόρασε βέβαια για να μου το κάνει αύριο δώρο. 'Έχει κι' ένα χαρτάκι μέσα. ('Σεδιπλώνει το χαρτάκι και διαβάσει). «Στην αληθινή μου αγάπη». (Με συγκίνησε). 'Ο καίμενος ο Ροζέ!... Μ' αγαπάει βαθιά, χωρίς ψευδίες κι' υπερβολικές διαχύσεις. Είμαι αχόριστη κι' άνοστη γ' αμφιβάλλω για την αγάπη του!... (Περνάει το δαχτυλίδι στο χέρι της). Τί ώραία μου πηγάει!... Μόνο που μου έρχεται λίγο μεγάλο. Μα δεν πειράζει. Θά το δώσω στο χρυσοκόμο να το μικρύνει. 'Ο καλός μου ο Ροζέ!... Θέλησε να μου κάνει εκπληξή, να μου το δώσει αύριο ξαφνικά το θαυμάσιο αυτό δαχτυλίδι. 'Ας το βάλω πάλι μέσα στην τσέπη του... Θά προσποιηθώ πως δεν ξέρω τίποτα. Τώρα όμως δεν πρέπει να βάλω το πορτοφόλι στην τσέπη του επαναφοριού, γιατί θα καταλάθει ότι πώς είδα το δαχτυλίδι. Είμαι ετυχιώμενη!... Είμαι εντελώς ετυχιώμενη... Με άποκαλεί: «'Αληθινή του αγάπη». Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου. (Βγάζει το δαχτυλίδι από το χέρι της, το φιλεί, το κλείνει πάλι μέσα στο κουτί και το ξαναβάζει στην τσέπη του επαναφοριού).

(Την άλλη μέρα. Στο σαλόνι της Λιζέττας. Βάζει γαμάτα λουλούδια παντού, στα τραπέζια, στις εταζέρες, στο πιάνο. 'Η Λιζέττα, όμοια με ζωντανό λουλούδι κι' αυτή, καθώς φοράει τριανταφυλλένιο μεταξωτό φόρεμα, κόβει βόλτες ανήσυχη).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν μου το έδωσε ακόμα το δαχτυλίδι, το ώραίο δαχτυλίδι με το λαμπρό σμαράγδι!... Μα πώς λοιπόν, δεν το προώριζε για μένα; Ποιά είναι τότε η γυναίκα που την άποκαλεί αληθινή του αγάπη; Κι' εγώ που χάριχα τόσο, νομίζοντας πως είμαι εγώ η αληθινή του αγάπη! Σήμερα το πρωί ο Ροζέ με φίλησε, μου εύχθηκε να ζήσω και μου χάρισε ένα χρυσό σιαλιστό βραχιόλι. Πού είναι λοιπόν το δαχτυλίδι; Τί έγινε; Μήπως μετάνιωσε και το πήγε πίσω στον κοσμηματοπώλη, για να το αντικαταστήσει με το βραχιόλι; Δεν ξέρω... Μήπως σκοπεύει να μου το δώσει το βράδυ; Κότταξα μέσα στην τσέπη του επαναφοριού του, μα δεν ήταν εκεί το κουτάκι με το δαχτυλίδι... Τί το έκανε λοιπόν, τί το έκανε; Θέλησα για μία στιγμή να τον ρωτήσω σχετικώς, μα δεν τόλμησα... 'Ας περιμένω λοιπόν ως το βράδυ. Είπε τρυφερό! Χίλιες καλές σκέψεις περνούν από το νου μου... Θεέ μου!... Πόσο υποφέρω!... 'Όχι, δεν είναι δυνατόν να είναι αληθινά αυτά που φαντάζομαι!... 'Ο Ροζέ δεν αγαπάει ποτέ την γυναίκα εκτός από μένα!... (Μπαίνει μέσα η 'Οδεττή, με φόρεμα περιπατών, και με άνη στο χέρι).

ΟΔΕΤΤΗ.—'Αγαπητή μου Λιζέττα, σου φέρνω μερικά

λουλούδια... Είναι μια τόσο ετυχιώμενη μέρα σήμερα για σένα... Πρέπει να έχεις πολλά άνθη γύρω σου.

ΛΙΖΕΤΤΑ, (παίρνοντας τα λουλούδια).—'Εχω, βλέπεις, αρκετά λουλούδια γύρω μου. 'Αλλά κι' αυτά που μου έφερες, μου είναι πολύ αγαπημένα... Είσαι η καλύτερή μου φίλη.

ΟΔΕΤΤΗ.—'Ερείς πόσο σ' αγαπώ! (Φιλεί τη Λιζέττα). Εύχομαι να είσαι ετυχιώμενη πάντα!...

ΛΙΖΕΤΤΑ, (φιλώντας κι' αυτή την 'Οδεττή).—'Ευχαριστώ. Κάθισε να τα πούμε λίγο. ('Η 'Οδεττή κάθεται, ξεκουμπώνει το επαναφοριό της και βγάζει τα γάντια της. Στο άκρο της χείρας λυμπεύει το δαχτυλίδι με το σμαράγδι. 'Η Λιζέττα που στέκεται όρθια αντίκρυ της, το βλέπει κατάπληκτη, χλωμιάζει για μία στιγμή, αλλά επιβιβάζεται στον έαυτό της και συγκρατεί την ταράχη της). Τί ώραίο δαχτυλίδι!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Σού αρέσει;

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Ω, πολύ! Είναι καινούργιο; Δεν θυμάμαι να το είδα άλλοτε στο χέρι σου...

ΟΔΕΤΤΗ.—Ναι, το αγόρασα από λίγους ημερών. ΛΙΖΕΤΤΑ.—Είναι θαυμάσιο και δείχνει πως έχεις θαυμάσιο γούστο.

(Μπαίνει μέσα ο Ροζέ).

ΡΟΖΕ.—'Α, είστε εδώ, κυρία 'Οδεττή; ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Ηταν δυνατόν να μην έρθει σήμερα η καλή μας φίλη; Για να μ' ας τιμήσει μάλιστα περισσότερο, φέρει ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, που το αγόρασε τελευταία... Με συγκίνησε, αγαπητή μου 'Οδεττή... Αυτό το δαχτυλίδι φαίνεται μεγάλης αξίας. Θά έδωσα; Δολοκλήρη περιουσία για να το αγοράζω; Κι' εσύ είσαι πάντα τόσο ανούσιος!... Μου φαίνεται παράξενο μια τέτοια σπατάλη έξοδων σου!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Δεν είναι δα και τόσο ακριβό. ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Εχω κάποια ιδέα από πολιτισμένες πέτρες. Αλλά το σμαράγδι θα κοστίζει τουλάχιστον δέκα χιλιάδες φράγκα, ενώ το βραχιόλι αυτό που μου χάρισε σήμερα ο αγαπημένος μου Ροζέ, μόλις κοστίζει δυο-δυόμισι χιλιάδες το πολύ... 'Αλλά δεν το ήξερα εγώ ότι με τα λαμπρότερα κοσμήματα. Καίμενη 'Οδεττή, σε λυπάμαι!... Είσαι τόσο χρόνια τώρα χωρισμένη και δεν έχεις έναν άντρα τόσο καλό, όπως ο Ροζέ, που να σ' αγαπάει και να σου δίνει κοσμήματα ως αποδείξεις της... αληθινής του αγάπης. Κι' έτσι αναγκάζεσαι ν' αγοράζεις μόνη σου τα κοσμήματα που σου αρέσουν. Γιατί σε πιστεύω, αγαπητή μου, ότι το αγόρασες εσύ η ίδια το δαχτυλίδι αυτό... Δεν μπορεί να φαντασθώ ότι εσύ, μια τόσο τιμία γυναίκα, έχεις φίλο...

ΡΟΖΕ.—Μα έπ' τέλους, Λιζέττα, κατατάς αδιάντροπη... ΛΙΖΕΤΤΑ.—Μά λέω την αλήθεια. 'Η 'Οδεττή είναι ύποπτος και ρετής. 'Ωστόσο, δικαιώμα της εάν δεν έχει καί φίλο!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Λιζέττα!...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... Τι έπαδες; ΛΙΖΕΤΤΑ.—Ναι... Μπορώ να πιστέψω επί τέλους ότι η 'Οδεττή έχει κάποιο πλούσιο φίλο που της προσφέρει κοσμήματα. Μα εκείνο που δεν θα παραδεχτώ ποτέ μου, είναι ότι η 'Οδεττή έχει φίλο παντρεμένο... Θά ήταν τόσο βέλους; Δεν είν' έτσι;

ΡΟΖΕ.—Δεν αλλάζουμε όμιλία, Λιζέττα; Δεν είσαι τόσο ευγενική απόψε.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Πές μου, 'Οδεττή... Δεν είν' έτσι; ΟΔΕΤΤΗ, (ταραγμένη).—Πού? ΛΙΖΕΤΤΑ.—Αυτό που έλεγα. Ουδέν είναι δυνατόν να έχεις φίλο παντρεμένο... Θά ήταν τόσο συνημένο... Θά ήταν τόσο συνημένο... ΟΔΕΤΤΗ, (μη ξέροντας τι να πει).—Βέβαια, βέβαια... ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Αν μάλιστα ο φίλος σου αυτός ήταν από συγγενείς της καίτης σου, τότε θά ήταν ακόμα χειρότερο!... Θά ή-

ρης φίλης σου, αυτό θά ήταν ακόμα χειρότερο!... Θά ή-

ταν ανανδρό!... ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... 'Η 'Οδεττή ήρθε να σου κάνει συντροφιά!...

ΛΙΖΕΤΤΑ, (ζωηρά, διακόποντάς τον).—Ναι, ήρθε να με... συγγαχή για την επέτειο των γάμων μας... ΡΟΖΕ.—'Ακριβώς... ΛΙΖΕΤΤΑ.—Μου έφερε και λουλούδια. Με φίλησε σαν πάντα τρυφερά. 'Εβαλε πρὸς τιμήν μου το σμαράγδινο δαχτυλίδι. Είναι, αλήθεια, μια ανεκτίμητη φίλη... ΟΔΕΤΤΗ.—Λιζέττα... Μου φαίνεται ότι ως τώρα σου ήμουν πιστή και άφοβη. Κα!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Κι' εγώ σ' αγαπώ με όλη μου την καρδιά... Σού έλεγα όλα μου τα μυστικά και σου έμπιστευα μ' όλη μου την ανησυχία, κάθε πόνο μου και κάθε μου χαρά. Ξέρεις εσύ, όσο ίσως ούτε ο ίδιος ο Ροζέ το ξέρει, πόσο την

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Τί ώραίο δαχτυλίδι!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
Η ΓΑΛΑΤΑΔΑΙΝΑ

(ΤΟΥ KEATS)

'Από την σπάνη πόρρεια και γοργοκατεβαίνεις, τί έχεις στο καλάθι σου, μικρούλα; Πού πηγαίνεις; 'Ό,τι έχεις θάναυ διαλεχτό και φρέσκο σαν έσένα. Λίγο καίμακι δεν πουλάς, μικρούλα, και σ' έμένα; Μ' αρέσουνε του τόπου σας τα όρη, τα λαγκάδια και των άρνων σου αγαπά το κάτασπρα κοπάδι· μα η καρδιά μου πιότερο απ' όλα θ' αγαπούσε έπάνω· στην καρδούλα σου μ' αγάπη γά χτυπούσε.

Νά κρύψω το καλάθι σου δέντρον κορυάλα θάβρω, και θά κρεμάσω στην ιτιά το σάλι σου το μαύρο. 'Ελα στα χόρτα κλίνη μας με τ' άνη προσκεφάλι να φιληθούμε, αγάπη μου, μέσ' στη θερμή μου άγκάλη.

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ

(ΤΟΥ R. L. STEVENSON)

Σε κάποιο μέρος ανοιχτό τον λάκκο μου να σκάψετε, να λάμπουν τ' άστρα πάνω μου. Και νάστε, σαν με θάψετε, χαρούμενοι και γελαστοί. Δεν θέλω να με κλάψετε, χαρούμενος έπέρασα — γελώντας θά πεθάνω.

Κι' αυτά τα λόγια γράψετε στην πλάκα μου έπάνω: Είρηκε κείνο πούθελε, τον ύπνο τον παντοειδή. Γ' όρισε του καλίδι του σαν κινήγος απ' το βουνό, σαν ναύτης στο σπιτάκι του από ταξείδι μακρινό.

Η ΕΥΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΔΑΜ

(ΤΟΥ J. MILTOIR)

Αυτό προστάζει ο Θεός: σε κάθε προσταγή σου να υπακούω πρόθυμη, χωρίς αντίλογα! νόμος σου είναι ο Θεός, και σ' είσαι ο δικός μου, κι' είναι ευτυχία κι' έπαινος μεγάλος στη γυναίκα το να μη ξεχωρίσει τίποτε περισσότερο απ' αυτό. Ξεχωρίω τον χρόνο που περνά διαν μιλώ μαζί σου· όλοι οι καιροί και των καιρών η άλλαγή μ' αρέσουν. Γλυκό τ' άρει της αυγής και η ανατολή της με των πουλιών τα κροῖνά, χαρούμενα τραγουδία· λαμπρός κι' ο ήλιος σαν σκορπάει τις πρωινές αχτίνες στη γη, που τότε δέχεται χαρούμενη, στα χόρτα, στα δέντρα και στα ζωντανά, στα φρούτα, στα λουλούδια, που λάμπουν με τη δροσιά γλυκερά κι' η εὐδωδία της μάνας γης όταν λουστει της ανοίξεις την πόρτα γλυκύτητας κι' ο έρχομός του δειλινού, που φέρνει την προσεχινή στα χείλη μας και στην ψυχή γαλήνη κι' η νύχτα η σιωπηλή, το ιερό πουλί της, το φεγγαράκι τ' άμορφο και τα κοσμήματα της —

του οὐρανού το λαμπρό πεταχάκι: τ' αστρούακι. Μα τίποτε απ' όλα αυτά, τίποτε δεν μ' ενδιαφέρει: ούτε άγνούλα με δροσιά και των πουλιών τραγούδια, ούτε το φίλου ανατολή που φέρνει τη χαρά στη γη, ούτε πορτοφά, ούτε καρποί, ούτε γλυκά λουλούδια, ούτε διαμάντια της δροσιάς, ούτε εὐδωδία μπόρας, ούτε γαλήνη δειλινή, ούτε της νύχτας σιωπή, ούτε γλυκύφωνο πουλί, ούτε ο περιπατός μας με καθαρή αστροσυγχή ή με το φεγγαράκι· τίποτε δεν είν' άμορφο χωρίς την συντροφιά σου.

Μεταφρ. εκ του 'Αγγλικού του Κ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑΙΛΕΝ)

'Εκλαψα πρὸς με πίκρα στ' όνειρό μου νεκρός· πρὸς ήμουν ελχά όνειρευτεί. Ξύπνησα και τα δάκρυά μου άκόμη στα μάγουλά μου τρέχαν, ποταμώ.

Μεταφρ. εκ του 'Αγγλικού του Κ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑΙΛΕΝ)

'Εκλαψα πρὸς με πίκρα στ' όνειρό μου πρὸς μ' άφησες τάχα ελχά όνειρευτεί. Ξύπνησα και τα δάκρυά μου άκόμη στα μάγουλά μου τρέχαν, ποταμώ.

Μεταφρ. εκ του 'Αγγλικού του Κ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑΙΛΕΝ)

'Εκλαψα πρὸς με πίκρα στ' όνειρό μου πρὸς μ' άφησες τάχα ελχά όνειρευτεί. Ξύπνησα και τα δάκρυά μου άκόμη στα μάγουλά μου τρέχαν, ποταμώ.

άγαπώ... Ξέρεις ότι δεν θά μπορούσα ν' άνθώξω άν μάθαινα ξαφνικά ή μ' άπατάει. Κι' όμως... Τά έμαθα... Και ζώ ακόμα.

ΟΔΕΤΤΗ.—Μά τί θέλεις να πής;

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... 'Η 'Οδεττή κι' εγώ δεν σε συνερίζομασ·ε. Ξέρουμε ότι κατά βάθος είσαι ένα παιδί.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Η 'Οδεττή κι' εσύ!... Χά! Χά! Μ' αγαπάτε πολύ κι' α' δύο σας. Δεν με συνερίζετε για τις άνοησίες που λέω, έ;... Χά! Χά! Είστε πολύ καλοί... 'Ευχαριστώ.

ΟΔΕΤΤΗ.—'Ας πηγαίνω. 'Η Λιζέττα έχει τα νεύρα της άπόψε. (Σηκώνεται για να φύγει).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν θά φύγεις, αγαπητή μου. Φτάνουν πειρά ή κοίμασ·ε. Τά ξέρω όλα, όλα... Ροζέ, δεν με πήρες παρά για την περιουσία μου... Ναι, δεν μ' αγαπάς ποτέ!... Μου έδωσες σήμερα αυτό το βραχιόλι, από καθήκον, γιατί έτσι έπρεπε. Και το δαχτυλίδι με το σμαράγδι το έδωσες στην 'Οδεττή, ως δώρο αληθινής αγάπης. Χά! Χά! Μην ξεχνάς όμως πως το πλήρωσες με τα χρήματα τα δικά μου!... Μα κι' αυτό ακριβώς με πήρες... Για να μη πορής να γλεντ·εις με τα δικά μου χρήματα, και να πληρώνεις τα δώρα των φιλενάδων σου...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα, σε βεβαιώνω...

ΟΔΕΤΤΗ.—'Αφήστε με να φύγω.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Θά φύγεις!... 'Αλλ' όχι μόνη. Θά φύγει μαζί σου και ο Ροζέ. Ναι, είναι αδύνατον να μείνω πιά μαζί του, ούτε στιγμή. Χά! Χά!... Μου έδωσες έμένα, Ροζέ, κάποιο δώρο σήμερα. Και για να μην παρανοηθί ή φίλη σου, της έδωσες άλλο δώρο, πολύ ακριβό. Είσαι πολύ λεπτός ως φίλος, Ροζέ. Τα συγκαταστήματά μου!...

ΡΟΖΕ.—'Ακούσε με, σε παρακαλώ, Λιζέττα!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Πηγαίνετε γρήγορα απ' εδώ, και οι δύο σας!... 'Εγώ ότι άν μ' άπατήσεις ποτέ, Ροζέ, θά πεθάνω... Μι έμαι πολύ καλά στην ύγεια μου... Θά σ' αγαπάω τόσο, ακόμα άν μ' άπατούσες με μία άλλη γυναίκα, 'Αλλά με τί φίλη μου... Θεέ μου!... Είναι άποτρόπαιο. Μου έμεινε άρδια κι' οι δύο σας. Σας συχαίνομαι σαν δυο έλεεινά έρωτά. Φύγετε λοιπόν!... Φύγετε!...

ΡΟΖΕ.—Αυτή με ξελόγισσε!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Αυτός με ξελόγισσε!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Φύγετε, σάς λέω. Πήγαίνε, Ροζέ, με την αληθινή σου αγάπη. Μόνο που τώρα δεν θά μπορείς να κινής τόσο πολύτιμα δώρα.

('Ο Ροζέ και η 'Οδεττή φεύγουν με σκουμένο κεφάλι).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα πια να πιστέψω σε τίποτε... Ούτε στον έρωτα, ούτε στη φίλια!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δεν πέθανα. Είναι παράξενο πως δεν πέθανα... Τί άλλο φοβερότερο μπορούσα να πάθω απ' αυτό που έπαθα;... Πάει, τελειώσε πειά... Δεν πέθανα, μα ή ζωή μου σταματάει ως εδώ... Δεν θά μπορούσα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΦΙΛΗΣΕ ΤΗΝ ΤΖΟΥΛΙΑ ΓΚΟΝΤΣΑΓΚΑ

μιάς μουσουλμανικής επιδρομής.

Η νύχτα της 3ης προς την 4ην Αυγούστου του 1534 στη ρωμαϊκή παραλία, από την Γκαέτα ως την Τερρατσίνια, δεν έβλεπε ψυχή ζωντανή.

Στο Φόντι, όταν όλοι ξενύχτιαν άρματωμένοι τρία ημερώνυχτα, από τη στιγμή που είδανε μακριά να καίγονται τα σπίτια της Σπερλόγκα από τους πειρατές του Μπαρμπαρόσσα, βασιλεύει τώρα ησυχία. Οι κάτοικοι μάθανε ότι η γαλέρες των βαρβάρων, φορτωμένες λάφυρα και σκλάβους, σήκωσαν τα πανιά γι' άλλα ακρογιάλια κι' όλοι εύχριστούν τον Θεό που έσωσε την πόλη από τη φρίκη μιας μουσουλμανικής επιδρομής.

Η νύχτα είχε θερμή... Ο Ξοφροδός μανδύας της σκεπάζει το τρεμύλασμα των άστρων. Ένα γλυκό λάγνεμα παραμένει τα κορμιά κι' απλώνει παντού μια βαρειά αμνησία. Το Φόντι το φιλάει μονάχα οι λιγοστοί σκοποί του πύργου των Κολόννα, μα κι' αυτοί κοιμούνται τα βλέφαρά τους να βαρύνουν κι' ένα μεγάλο πόθο να ξεπληρωθούν από τις πλάκες του διαδρόμου που περνάει ανάμεσα από τους πυργίσκους.

Κι' όμως ξαφνικούν για τη ζωή μιας πεντάμορφης γυναίκας, που γι' αυτήν χτυπούν η καρδιάς όλων των αρχόντων της Ιταλίας και που οι ποιητές της δοξάζουν και την εξυμνούν σαν να ήταν καμιά υπέρκορη θεά που κατέβηκε ανάμεσα στους ανθρώπους για να έρεθισή τον τρικυμισμένο πόθο τους με την ανέγγιχτη αγνότητά της. Η γυναίκα αυτή, η Τζούλια Γκοντσαγκα, η χήρα του Βεσπασιανού Κολόννα, που δεν είχε ακόμα ούτε τριάντα χρόνων, κοιμάται τώρα βυθισμένη σε μια νύχλη, στο άδυτο της κάμαράς της, σκεπασμένη μονάχα με άρραγχοφάντα λινά, που δείχνουν από πολύ, αντί να το κρύβουν, ένα κορμί που μοιάζει μ' ελληνικό άγαλμα. Κοιμάται η δέσποινα του Φόντι κι' αναταράσσεται λιγάκι μέσα στον ύπνο της, γιατί από το ανοιχτό παράθυρο που βλέπει προς τη θάλασσα δεν έρχεται ούτε μια ανάλαφρη πνοή ανέμου.

Έξαφνα όμως η κραυγή του κινδύνου που βγάζει ένας σκοπός σκορπίζει τη γοητεία της νύχτας. Γύρω από τον πύργο μαζεύτηκαν ξαφνικά ανασταλέντες σκιάς κι' υψώνονται κιόλας η σκάλες για να φτάσουν στις πιο χαμηλές εσάλξεις του τείχους. Ελνε οι Τούρκοι του Μπαρμπαρόσσα που ξαναγύρισαν κι' έρχονται από τα μικρά δάση της Σπερλόγκα, δηγημένοι ανάμεσα από σκοτεινά μονοπάτια από έναν προδότη, που τον άγνοσαν με άφθονο χρυσάφι.

Αυτή τη φορά ο πειρατής προτίμησε το νυχτερινό ξάφνιασμα από τη θορυβώδη επίθεση, γιατί θέλει να αιχμαλωτίσει μ' οποιαδήποτε θυσία την πεντάμορφη δέσποινα, που την προορίζει για το χαρέμι του αθένητου.

Ο Σουλεϊμάν έκανε τον παλιό Λεβαντίνο αγγειοπλάστη Βαρβαρόσσα «κατεπάντα» της αμύνης του Ισλάμ. Του στόλισε το κεφάλι με τον «μαντιγεβερέ», γύρω από το διαμαντένιο «τεσλί», του έδωσε δξατάζες χιλιάδες δονατά για να στρατολογήσει άνδρες και ν' άρματώσει καράβια κι' αυτός τώρα, ο Χαϊρ-ελ-Ντίν, που το δνομά του σημαίνει «Το καλό της θρησκείας», θα κάνει δώρο στον Σουλεϊμάν το πιο όμορφο άνθος της χριστιανισμένης. Αυτός δεν είναι ο τρόμος των θαλασμών, που οι Ιταλοί τον λένε «Χερρεντίνο» κι' οι ναυτικοί της Μεσογείου Μπαρμπαρόσσα, ο άνθρωπος που μπορεί να πραγματοποιήσει και το πιο ακατόρθωτο σχέδιο;

Αυτή τη φορά όμως η ταχτική του Μπαρμπαρόσσα ήταν έξυπνη: Χτύπησε στη Σπερλόγκα και τη ρήμαξε, για να μη μπορεί να βοηθήσει το Φόντι, προσποιήθηκε ότι φεύγει κι' έπειτα ξαναγυρίζει μέσα στη βαθεία νύχτα για να βγεί πάλι στ' ακρογιά, με μια φάλαγα παλληκαριών που τους έταξε από μια χούφτα χρυσάφι, αν πετύχαιναν το σκοπό του. Ο Χαϊρ-ελ-Ντίν έφερε καλά ότι η Τζούλια Γκοντσαγκα βρίσκεται στον πύργο και την ώρα που οι δικοί του φτάνουν κάτω από τις εσάλξεις του, δίχως να τους νοιώσει κανείς, φαντάζεται κιόλας τη στιγμή που θα παρουσιάσει στον Σουλεϊμάν την πεντάμορφη χριστιανή, που γι' αυτήν έχει έτοιμάσει τα πιο όμορφα μαργαριτάρια, κλεμμένα σ' εκατό μέσα διαγοιμίσματα και τόσο δόλωμα-πρα φορέματα, που καμιά γυναίκα, ακόμα και βασίλισσα, δεν φορούσε ποτέ.

Η επίθεση έδωσε όλα πάντα στην όρμη της. Η καμμένη χτυπούν αδιάκοπα, μα λίγοι μονάχα τρέχουν για να βοηθήσουν τους Κο-

λοντζούς. Οι άλλοι φεύγουν τρομαγμένοι και σκοπούν στον αέρα και στο βουνό του Τερί. Ο φρουράρχος του Φόντι καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί πια να αντισταθεί και τρέχει να ειδοποιήσει τη δέσποινα του. Πρέπει να φύγει, αν είναι ακόμα βολικό, από τη μεριά του δάσους και να πάει στο Καμποντιμέλε ή στη Βαλλερόσα, που υπάρχουν άρματα φρουρά από άρματαμένα παλληκάρια.

Η Τζούλια Γκοντσαγκα δεν ξυπνήσε ακόμα, γιατί η όρμη της που έρχεται από τα τείχη, θαρρεί ότι είναι ένας κακός βράχνος του ύπνου της. Όταν όμως ακούει βήματα μέσα στην κάμαρά της, τρεμάει, σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει τριγύρω της. Ποιά τολμάει να μπή εκεί μέσα; Μα τώρα πια δεν είναι ώρα για να μάλωσει τον φρουράρχο που θέλει να της σώσει τη ζωή...

—Δέσποινα, της λέει, πρέπει να φύγετε. Ξαναγύρισε ο Μπαρμπαρόσσας κι' άφραντίζει τους δικούς μας. Πρέπει να φύγετε για να μη σας πάρουν σκλάβοι οι Τούρκοι...

Υπάρχει ένα μικρό παράθυρο που βλέπει προς το δάσος κι' εκεί κεί πρέπει να φύγει προτού κινδυνεύουν τον πύργο οι Σαρακίνοι. Κι' η Τζούλια φεύγει, μισόγυμνη, μ' έναν ακλόουθο, που τη βοηθά να κατέβη μ' ένα σκοινί ως κάτω... Ο φρουράρχος γυρίζει πάλι απάνω στο τείχη να πεθάνει, για να κρατήσει τη φρουροκαταστασία των περσώνων.

Η Τζούλια Γκοντσαγκα με γυμνά πόδια αναγκάζεται να τρέχει πάνω στις πέτρες κι' ανάμεσα από τις βαλανιδιές που της καλύπτουν το λεπτό της φάρμα, ως στον πύργο, όταν αρχίζει να σκορπίζει στον ουρανό το ορόδιο φως της αλγής, φτάνει επάνω στο δρόμο που πάει στο Καμποντιμέλε, ντυμένη τώρα μονάχα με τα μαύρα της μαλλιά και με την άσχημη όμορφη της. Και δεν μπορεί πια να τρέξει, δεν μπορεί πια ούτε να περπατήσει. Θέλει μονάχα να σταθεί και να ξεκουραστεί. Ο ακλόουθος, που ως τώρα σιωπούσε, της δίνει θάρρος, την εξορκίζει κι' έπειτα της δείχνει το Φόντι, απ' όπου ο προδότης άρρας φέρνει μισόσβηστες από την απόσταση τις απαίσιες κραυγές της σφαγής. Τον ουρανό αφήνουν πια να τον σκεπάζουν καπνοί, γιατί οι Τούρκοι που ενίκησαν, βάζουν φωτιά στα σπίτια... Ξεχνούνται μάλιστα τώρα στους κάμους μ' ένα κεφάλι τον Μπαρμπαρόσσα, ο οποίος βοήθη έδωσε τη φωλιά της περσέρας και γυρνεί να τη βοηθήσει.

—Είπε ένα μοναστήρι εδώ κοντά! λέει η Τζούλια. Πήγαίνε με εκεί πέρα. Η μοναχή θα μου δώσειν ύπνο και θα σωθώ.

Μα ο ακλόουθος κοιτάει το κεφάλι του. Ήταν κι' αυτός στρατιώτης, ποίεμας επάνω στα καράβια και ξέρε καλά ότι τα μοναστήρια δεν άντεχουν στη λύσσα του Μπαρμπαρόσσα.

—Πρέπει να πάμε πιο μακριά! της αποκρίνεται. Θα ψάξουν πρώτα εκεί κάτω, όπως άλλο, για να σάς βρουν...

Κι' έχει δικιο, γιατί το ίδιο βράδυ το μοναστήρι αυτό είχε μεταβληθεί σε έρειπιο που κάπνιζε και κάτω απ' αυτό θάφτηκαν τα κορμιά των μοναχών που ντροπιάστηκαν και σφάχτηκαν από τους πειρατές.

—Κάνετε κουράγιο! της λέγει κάθε τόσο ο ακλόουθος. Το Καμποντιμέλε δεν απέχει παρά μονάχα λίγα μίλια. Ξεκουραζήσατε και περπατήστε. Τώρα πρέπει να πηγαίνουμε...

Κι' όμως η Τζούλια Γκοντσαγκα δεν μπορεί πια να περπατήσει, κλαίει και τρέμει στην κορμη. Ο ακλόουθος τότε την παίρνει στην αγκαλιά του και ξεκινάει πάλι. Περπατάει και πασχίζει να μη συλλογίζεται ότι σφίγγει ένα υπέροχο κορμί γυμνής γυναίκας που λέει ότι στέκεται και την κοιτάζει, γεμάτος λαχτάρα.

Η Τζούλια Γκοντσαγκα ανοίγει τα μάτια της και τον κοιτάζει. Έκείνος τότε γονατίζει και της ζητάει συγχώρεση. Ο ήλιος, οι Τούρκοι, η κοίρανος τον έκαναν τρελό...

Σας έσωσα, Δέσποινα. Συγχωρέστε με... της λέει.

Η Τζούλια σιωπάει και σηκώνεται σαν να βοηθούσε μια κανονική δύναμη κι' αρχίζει να περπατάει πάλι για να φτάσει στο Καμποντιμέλε. Κατά το μεσημέρι φτάνουν εκεί πέρα κι' ο ακλόουθος πηγαίνει στο κάστρο να πάρει ρούχα για τη δέσποινα του κι' ένα ζώο. Η είδηση της αφίξεώς τους μαθαίνεται γρήγορα στην πόλη κι' όλοι τρέχουν

Την παίρνει στην αγκαλιά του και ξεκινάει και πάλι...

άφρονχο. Τα χείλη της Τζούλιας Γκοντσαγκα είναι όλη, το πρόσωπο παραμορφωμένο από τον τρόμο, μα το στήθος της ανεδοκαταβλήσει οδυμικά με αγωνία. Ο ακλόουθος ξεχάει τώρα πια ποιάς είναι και δαγκώνει μ' ένα παράφορο φίλ το στόμα της δέσποινας του. Κι' έπειτα, αφού τόλμωσε να το κάνει αυτό, την αφήνει επάνω στη γη και στέκεται και την κοιτάζει, γεμάτος λαχτάρα.

Η Τζούλια Γκοντσαγκα ανοίγει τα μάτια της και τον κοιτάζει. Έκείνος τότε γονατίζει και της ζητάει συγχώρεση. Ο ήλιος, οι Τούρκοι, η κοίρανος τον έκαναν τρελό...

Σας έσωσα, Δέσποινα. Συγχωρέστε με... της λέει.

Η Τζούλια σιωπάει και σηκώνεται σαν να βοηθούσε μια κανονική δύναμη κι' αρχίζει να περπατάει πάλι για να φτάσει στο Καμποντιμέλε. Κατά το μεσημέρι φτάνουν εκεί πέρα κι' ο ακλόουθος πηγαίνει στο κάστρο να πάρει ρούχα για τη δέσποινα του κι' ένα ζώο. Η είδηση της αφίξεώς τους μαθαίνεται γρήγορα στην πόλη κι' όλοι τρέχουν

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Πάλλ—άνερωτέτο πουλί—Θά μου χτυπήση την αυλή του Μάρτη το άξεφρόδιτο άνθισμα πριν ακόμα λιώσουν τα χιόνια στα βουνά.

Πάλλ σε δειο ξεγυράωμια τ' όκνο σπουργίτη με καλεί του κάκου τιτιβίζοντας στο νωτισμένο χώμα.

Πάλλ μου γνέφει από μακριά μ' έπιμονή η φουσκοθεντριά —ή ανοίξει που δλάνιστη έχει από τρες σκαλώσει στην καρσινην άμυγδαλιά.

Το πρώτο δειλ μού γελά με τη γλυκειά του τη θωριά που έχει με χέρι ανάλαφρο τη Δούσι πορφυρώσει.

Μάταια στο τέλι το μακρόν το χελιδόνι φλαρφαί απ' άλλους που χαμιώνισαν κόμους κι' αυτό φερμένο με τα φτερά του γερανοί.

Μάταια βομβεί στην αντίγιά χαρούμενο τη χλιαρή το άργό μελίσσι έδω κι' έχει στ' άνηθ διασκορπισμένο.

Πάλλ τ' άρδον στα κλαδιά στην ήρεμότητι βραδυά έναμυονίζει τρυφερά το πρώτο το τραγούδι που σβύνει σ' απαλή στροφή.

Οι γυλλοί σεγκοντάροντας καυμένοι μέσ' στη λαγκαδιά που το χροτάρι έσέπασε σά μεταξένο χνουδί.

Πάλλ—κι' αν έρθει τί όφελει;—νά μου χτυπήση την αυλή του Μάρτη το άξεφρόδιτο άνθισμα πριν ακόμα λιώσουν τα χιόνια στα βουνά.

Στο θείο ξεφάντομα η καρδιά την πόρτα έκλεισε δειλή, μήτε χτυπά, μήτε φορεί, της ά—

(νοήξες το χώμα!...)

ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΚΤΗΣ

ΚΙ' ΟΜΩΣ

Κρυά-κρυά γυρεύω να ξεφύγω

Απ' τη γλυκειά σου, Μάρθα,

Κι' όμως διαψ... διαψ (για είνυ—

Τις ώρες που μαζί σου ξανα—

σιμίζω.

Τη δίνα μου δεν σβύνουν λίγο—

(λίγο—

Χαούγεια και λόγια... Δώρα

(θείας

Και μιάς ματιάς φωτοχυσία

Στά βάθη της καρδιάς μου που σ' άνοιγω.

Και με τραβά... μαγνήτης ή λαλιά σου

Τό φως που κλείνεις μέσα στη ματιά σου

Τό στόμα σου... των κάμπων άνεμόνα

Και τ' απαλό μεταξι... τα μαλλιά σου

Χρυσόξανθη στο μέτωπο κορόνα...

Αϊδέρια των όνειρών μου εικόνα.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

άπερτησουν τη Δέσποινα που σώθηκε σαν από θαύμα, από τα χέρια των πειρατών και που θα μείνει τώρα στο φερόντο τους, γιατί ο Μπαρμπαρόσσας λίσσαζε που δεν πέτυχε ο σκοπός του, βομβάρδισε την Γκαέτα και βρίσκεται ακόμα στην παραλία σκορπίζοντας το θάνατο και την καταστροφή.

Από το Καμποντιμέλε φεύγουν σε λίγο για τη Ρώμη καβαλλάροντες να πάνε την είδηση της επιδρομής κι' η ζωή τώρα ανθίζει πάλι όπως ξαναβγαίνει ο ήλιος ύστερ' από μια μεγάλη καταιγίδα...

Μα η Τζούλια Γκοντσαγκα έχει να κανονήσει κάποιο λογαριασμό. Υπάρχει ένας άνθρωπος που την είδε γυμνή, που φίλησε το στόμα της κι' ο άνθρωπος αυτός πρέπει να πεθάνει! Δεν μπορεί να βοηθήσει από την πάναγνη χήρα του Βεσπασιανού Κολόννα, που απαρνήθη σε βασιλικούς γάμους, για να μείνει πιστή σ' εκείνον που την παντρεύτηκε μικρό κορίτσι και την αγάπησε με τον πιο τρυφερό έρωτα που κάποιον.

Πρέπει να πεθάνει αυτός που τόλμωσε να τη φιλήσει. Και πέθανε πραγματικά, δίχως να ξέρη το γιατί, προστά από κάποιον που τον λυπόταν και μάταια ζητούσε να του χαρίσουν τη ζωή. Ο πέλεκυς του δημίον έπεσε βαρύς και το αίμα που ξεχύθηκε από το κορμί της προσβολής που έγινε στην Τζούλια Γκοντσαγκα.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΛΕΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες είναι ανώτερες των ανδρών κατά τοῦτο: Ὅτι εὐκολώτερα θυσιάζονται γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Κάριεν Σόλβα.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄγρια θηρία τὸ φοβερώτερον εἶνε ἡ γυναίκα.

Γυναικες, γυναίκες!... Εἰστε τὸ μεγάλο μυστήριον ποὺ τυραννεὶ διόκληρον τὴ Φύσιν.

Μπραμπάντ.

Ἡ γυναίκα εἶνε ἱκανὴ καὶ τὸν πιο ἔξυπνον ἄντρα νὰ τὸν μεταβάλῃ σὲ... βλάκα τῆς χειρότερης μορφῆς.

Πάτερ Σόλς.

Ἡ γυναίκες εἶνε δυνατότερες ὅταν ὀλίγνεται μὲ τὴν ἀδυναμία τῶν.

Κυρία ντὲ Ντεφάν.

Τὴ γυναίκα καλύτερα νὰ τὴν... ἐνταφίσῃς παρὰ νὰ τὴν παντρεύῃς.

Ἡ γυναίκες ἔχουν τὴν προτέρημα νὰ καταλαβαίνουν τίς φιλοφρονήσεις σ' ὁποιαδήποτε γλώσσα κι' ἂν ἐκφράζονται.

Ἡ ψυχὴ τοῦ κοριτοῦ μοιάζει μ' ἓνα μισόκλειστο τριαντάφυλλο.

Ἄν ἂν αὐτὸ βγάλῃ κανεὶς ἓνα μόνο φύλλον, ὅλα τ' ἄλλα θὰ μαρμαρύνουν καὶ θὰ φυλλορροήσουν.

Μία ὀσχημὴ γυναίκα, ποὺ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἀρέσῃ, μοιάζει μὲ φταχτό, ποὺ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸν ἐλεῶν.

Ἄν ἡ γυναίκες φροντίζουν τόσο πολὺ γιὰ τὴν καλλονὴν τοῦς, φταίνε γι' αὐτὸ οἱ ἄντρες ποὺ ζητοῦν ἀπὸ τὴν γυναίκα μονάχα σωματικὴ ὁμορφιά καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἐκεῖνο ποὺ κολακεύει ὑπερβολικὰ τὴν γυναίκα, εἶνε τὸ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἓνας ἄντρας τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν συγγενόους...πολλὲς ἄλλες γυναίκες!

Ὅταν κατηγορεῖτε ὅλες μαζίς τις γυναίκες, ἡ κάθε μιὰ ἐξεγείρεται ἐναντίον σας, κι' ὅταν κατηγορεῖτε μιὰ-μιὰ ξεχωριστά, ὅλες συμφωνοῦν μαζί σας.

Ἄν ἔλειπε ἡ γυναίκα, ὁ ἄντρας θὰ ἦταν τραχὺς, βάνασος καὶ μισάνθρωπος, μὴν ξερόντας διόλου τί θὰ πῇ χάρις κι' εὐγένεια, γιὰτὶ ἡ χάρις κι' ἡ εὐγένεια, στὴν τελειότερη μορφῇ τοῦς, γεννιοῦνται μὲ τὸ ἐρωτικὸ μεῖδισμα.

Ἡ γυναίκα καρδιά εἶν' ἓνα μυστήριον, ποὺ τὴν ἐξηγήσῃ του δὲν θὰ τὴν βοηθῇ ποτε κανεὶς. Πολλὲς φορές κωφεύει στὸν ἔρωτα, σὺνέπετε ὅμως καὶ στὴ φιλαρέσκεια.

Ὅταν οἱ ἄντρες κατακρίνουν τὴ φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν, δὲν εἶνε καθόλου εἰλικρινεῖς. Γιατὶ, ἂν ἡ γυναίκες ἔπαιναν γι' αἵνε φιλαρέσκεις, πρῶτοι οἱ ἄντρες θὰ τὶς ἐκέταναν νὰ ξαναχρίσουν τὴν ἰδίαν ἱστορίαν.

Ὅταν ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναίκα μαλώνουν καθημερινὰ, ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ συμβαίνει: ἢ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἢ λατρεύονται περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει.

Ἡ γυναίκα σὺνέπετε διαφεύσσεται ἐναντίον τοῦ φίλου τῆς, ὁ ὁποῖος ἀρέσει καὶ σὲ ἄλλες. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ διατηρῇ αὐτὴ πάντοτε τὴν προτίμησιν τῆν.

Ἡ γυναίκα συγχωρεῖ μονάχα ὅταν φταίει.

Ἡ γυναίκα ἔχει τὴν ἀκατότητα νὰ μποῇ νὰ μιλήσῃ μὲ γλυκύτητα καὶ εὐπροσχημοῖα σὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, τὴν ὁποία μισεῖ. Ἐγὼ δυὸ ἄντρες, σὲ παρόμοια περίπτωσι, θὰ ἔπαυαν ὁ ἓνας τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου.

Ἡ γυναίκα εἶνε ἱκανὴ μέσα σὲ δυὸ ὥρες νὰ σποδῇ τὸν ἄντρα στὴν αυτοκτονία καὶ σὲ διάστημα δυὸ λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὸν Παράδεισον.

Δέκα γυναίκες μποροῦν νὰ συζητοῦν, μιλώντας ὅλες μαζί, καὶ νὰ...συνεννοοῦνται θαυμάσια.

Τὸ πέθος μιᾶς γυναίκας γιὰ τὰ γεράτια τῆς εἶνε τὸ...κόκκινο φτασίδι.

Ὅλος ὁ κόσμος γιὰ τὴν γυναίκα πρέπει νὰναί τὸ σπίτι τῆς. Ἐκεῖ μέσα εἶνε τὸ χροάτις τῆς, ἐκεῖ μπορεῖ νὰ κυβερνᾷ μὲ τὴν ἀναπότρητα, τὴ γλυκύτητα καὶ τὴν τρυφερότητα.

Μονάχα ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ θυσιάζει μ' ἐνθουσιασμό γιὰτὶ εἶνε πλάσμα λεπτότερον καὶ εὐκολο συγκινοῦται γιὰ ὅτι εἶνε ἀνώτερον καὶ γενναίον. Θεωρεῖ ὅσα τῆς νὰ σφογίσῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀνέλπιστα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΟΛΦΑΓΚ ΓΚΑΙΤΕ

(Το μαρτύριο του ποιητού του «Φάουστ»)

ΕΝ χαμηλώνει ούτε κατά ένα δάχτυλο το γιγαντιώδες ανάστημα του Γκαίτε, όταν γίνεται λόγος για τις αρρώστιες του. Ο μεγάλος Γερμανός ποιητής εφάρμοξε πάντα μία μαγική δύναμη να ξαναγεννιέται, κι' όπως ύστερ' από τις μεγάλες πνευματικές αγωνίες, το πνεύμα του έφτανε σε μία ολύμπια γαλήνη, έτσι κι' ύστερ' από κάθε αρρώστια, το σώμα του ξαναγεννιόταν πιο ζωηρό και πιο άκαμα.

Δεν είχε περάσει τα εφτάχρονια χρόνια της παιδικής του ηλικίας κι' αρρώστησε από ευλογία. Ο έμβολιασμός έδειχνε την εποχή ήταν πολύ λίγο γνωστός και προκαλούσε το φόβο και τη δυσπιστία. Ο μικρός Βόλφραγκ έπασχε ολόκληρες εβδομάδες αρρώστος βαρειά και με την όραση σκοτεινιασμένη.

Έπειτα έπασχε, την μία ύστερ' από την άλλη, όλες τις αρρώστιες, που άρπάζουν συνήθως τα μικρά παιδιά. Κάθε φορά που έγινοταν καλά, οι γονείς του και οι συγγενείς του, του έλεγαν ότι είχε σταθεί πολύ τυχερός, που γλύτωσε από μία τέτοια αρρώστια κι' ότι από εδώ και πέρα μπορούσε να είνε ήσυχος για όλη του τη ζωή. Μά πριν προφτάσουν ακόμη να χαρούν, μία άλλη αρρώστια, πιο απειλητική και πιο επικίνδυνη, έρχοι να τον κρεβάτι από τον μικρό Γκαίτε.

Τη νύχτα της 20 'Ιουλίου του 1768, στο μικρό φοιτητικό δωμάτιό του, στη Δрезν, ο Γκαίτε ξύπνησε άξαφνα, νοιώθοντας έναν τρομερό πόνο κι' έκανε άμεσως αιώματα... Ο νεαρός φοιτητής μόλις βρήκε τη δύναμη να ζητήσει βοήθεια από ένα γείτονά του. Αναγκάστηκε λοιπόν να μείνει στο κρεβάτι πολλές εβδομάδες. Στην αρχή νόμιζε ότι ήταν φθισίς, έπειτα φαρυγγίτις κι' ύστερα γαστρικός πυρετός. Καμιά διάγνωση, απ' όλες που έγιναν, δεν βρήκε τι ήταν ακριβώς.

Ο Γκαίτε γύρισε τότε στο σπίτι του, χωρίς κι' άδυνατος. Η αρρώστια του δεν είχε περάσει. Σέρνονταν ακόμη άργα μέσα στις φλέβες του.

Με το λαϊκό δεμένο, ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, ο νεαρός Γκαίτε διαβάζει τώρα τα ιστοροφιλοσοφικά συγγράμματα του Πορακέλσον και του Σβέντεμποργκ. Τον Δεκέμβριο όμως περνάει μία πιο μεγάλη κρίση και φροντίζει α' αληθινά για τη ζωή του. Μία ένας γιατρός αλχημικός τον σώζει με κάτι μυστηριώδη αλάτια κι' έπειτα τότε κλείνεται σε μία σοφίτα, περνώντας τον καιρό του με αλχημικά πειράματα και προσπαθεί να ξεχάσει με το διάβασμα του εκδόρου καμπαλιστικού την ερωτική απογοήτευση που του έκανε να δοκιμάσει ή άμορφη Κατερίνττα. 'Υστερ' από έξη μήνες ή κρίση αυτή περνάει κι' έτσι με την πνευματική απολύτρωση και τον εξαγνισμό του σώματος άσφαιρουν τα πρώτα φώτα της φαιστικής αλχημείας.

Κι' όμως, μολονότι επί τριάντα ολόκληρα χρόνια δεν πέρασε πια ο Γκαίτε καμιά άλλη βαρειά αρρώστια, ή ύγεια του όστόσο δεν ήταν και τόσο ανθηρή. Τον βασανίζουν διαρκώς πονόδοντοι και πονοκέφαλοι κι' υποφέρει κάθε τόσο από φλογώσεις του λαιμού και κρυολογήματα. Μά ο Γκαίτε θέλει να νικήση την αρρώστια. Σε διάφορες περιόδους της ζωής του και ειδικώς στα πρώτα χρόνια της Βαϊμάρης προσπαθεί να δυναμώσει το σώμα του εφαρμόζοντας τις θεωρίες φυσικής ζωής: Κοιμάται στον έξωστη, κάνει λουτρά το χειμώνα, κυλιέται και χώνει το σώμα του μέσα στα χιόνια.

Τον ίδιο καιρό αρχίζει να κάνει δίαιτα, καταργεί τον καφέ, πίνει λίγο κρασί κι' εργάζεται όσο μπορεί γ' άνθεξη το πνεύμα του. Το 1779 το πρόσωπό του δεν έχει πια εκείνη τη νοσηρά πλαδαρότητα και την πυρετώδη ένταση που είχε τα προηγούμενα χρόνια. Τα χαρακτηριστικά του τώρα είνε πλατεία και γεμάτα, ή μύτη επιβλητική, το πηγούνι στρογγυλό και το πρόσωπο πιο ήρεμο και πιο τετραγωνικό. Τα μάτια του ήταν άλλοτε φλογερά και περπατού, έγιναν τώρα βαθιά και σκεπτικά, σαν να είνε χαμένα σε μία υπερόσμια μοναξιά...

Με το ταξίδι του στην 'Ιταλία ο Γκαίτε περνάει δυό χρόνια ανθηρής ύγειας. Όταν εγύρισε στη Βαϊμάρη, άρχισε να παχαίνει υπερβολικά. Στην αρχή αυτό το πάχος δεν τον άρεσε. Σε λίγο όμως το συνήθισε και δεν τον ένοιαζε πια...

Μετά τα σαράντα άρχίζει να αγαπάει το καλό φαγητό, να πίνει όσο του άρεσει και με την συντροφιά της γυναίκας του Χριστιάνας να λατρεύει τον έπαυτο.

Ο Γκαίτε

σινό και στα πενήντα του χρόνια λέει ότι πρέπει γ' αγαπώμενο το καλό κρασί και το καλό τραπέζι...

Μά τα αποτελέσματα μιας τέτοιας ζωής δεν άρχισαν να φαίνονται κατά πρόσωπο το θάνατο. Ξεσπάει άγρια ύστερ' από μερικά άσχημα συμπτώματα. Η ζωή του τώρα κινδυνεύει σοβαρά. Η καρδιά τον περιποιείται με μεγάλη αγάπη.

Έπειτα από λίγο όμως ή κρίσις περνάει, μά ή θεραπεία της αρρώστιας είνε δύσκολη. Κάθε μήνα ξαναρχίζουν ή προσβολές με πυρετούς και καρδιακές αγωνίες. Το χειμώνα του 1804 ή αρρώστια ξαναγυρίζει πιο βαρειά. Αυτή τη φορά υποφέρει από τρομερούς πόνους στα νεφρά, που κάνουν τη Χριστιάννα να χάνει τις ελπίδες της. 'Υστερ' από ένα χρόνο, τον Μάιο, πεθαίνει ο Σίλλερ. Ο Γκαίτε είναι ακόμη αρρώστος...

Γίνεται όστόσο καλά ύστερ' από μία κοπιαστική θεραπεία και με τις νοιώθει ότι εσώθηκε, ξανααίναει με πυρετό τον Φάουστ, που του είχε αφήσει μουστελιωμένο, από τα νεανικά του χρόνια...

Έξιητά χρόνια ο Γκαίτε ξαναγεννιόταν. Ο κόμης Μπαουτσίον του φει γι' αυτόν σε μία επιστολή του:

«Δεν είδα ποτέ μου πιο άμορφο εξητάση! Το μέτωπό, ή με τη, τα μάτια σου θυμίζουν τον Όλμπινο Δία. Τα μάτια, κρατούν, είνε άπεριόγραπτα κι' άσυνήρικτα. Έχουν μία βλαστήνια...»

Ο Γκαίτε μπαίνει τώρα σε μία περίοδο από τις πιο γόνιμες της ζωής του.

Περνούν ακόμη δεκατέσσερα χρόνια πριν να φανή πάλι ή πρώτη αρρώστια. Τον Φεβρουάριο του 1823 όμως τον πιάσαν ξανά οι πονοί, νατά ρίγη. Ο πυρετός ανέβαινε. Είνε μία περικαρδίτις με ρογή, και με σοβαρές διαταραχές της όράσεως. Οι γιατροί νομίζουν ότι δεν θ' άνθεξη πια. Εκείνος όμως θυμώνει, γιατί δεν θέλουν να τον δώσουν να πιη νερό του Κροντμπρούνγκεν. Ο Γκαίτε έχει μια τρυφή εμπιστοσύνη σ' αυτό. «Αν πρόκειται—τούς λέει—να πεθάνω, πια να πεθάνω με τον δικό μου τρόπο!»

Κι' ή κρίσις περνάει πάλι, όχι βέβαια με το ιαματικό εκείνο νερό, αλλά γιατί ο Γκαίτε θέλει μ' όλες του τις δυνάμεις να ζήσει και να ξαναγεννηθεί για τελευταία φορά...

Κι' ο πόθος του εκπληρώνεται. Φτάνει στα όγδοντα κι' όμως το χρώμα του προσώπου του είνε δραστήριο.

Ο Φάουστ κοιτάζει να τελειώσει... Μά έχει απομείνει τώρα μόνος, με τη νύφη του και τα έγγονά του. Η γυναίκα του, που με την τρυφερότητα της του εγγλύνει τις ημέρες του και που του έκανε τη ζωή μία τραγική νύχτα, έχει πεθάνει. Πέθανε και ή καλή κυρία Στάιν, που τόσα χρόνια του έδινε φάρμακο με μία στοργή σχεδόν μητρική. Πέθανε και ή Κατερίνττα και ή Φρειδερίκη και ή Σαρλόττα και ή Άννι, όλες ή γυναίκες που τον είχαν αγαπήσει μ' ένα μεγάλο έρωτα...

Στις 26 Νοεμβρίου 1830, δεκαπέντε ημέρες μετά την είδηση που έλαβε από τη Ρώμη για τον χαρτοπόλο θάνατο του άσώτου γιου του, ένα κύμα λύπης ξεχύνεται πάλι από το στόμα του και ή σφοδρή αυτή άμωροραγία κλονίζει άκόμα μία φορά τη ζωή του. Ξαναγεννιέται καλά, μά ο πνευμονόξ του είνε άδύνατος.

Στις 15 Μαρτίου του 1832 άρπάζει ένα κρυολόγημα ή ένα περιπάτο που έκανε με την άμαξα κι' ο πυρετός τον αναγκάζει να πέση στο κρεβάτι. 'Υστερ' από τρεις ημέρες είνε καλύτερα και σηκώνεται. Μά στις 20 του μηνός ένας δυνατός πόνος στο λαιμό τον σφίγγει πάλι κάτω...

Η τελευταίες ώρες της ζωής του είνε γνωστές. Πρώτα τον πιάνει ένας αγωνιώδης φόβος, τα μάτια του έχουν ένα βλέμμα χαμένο, το κάτω χέλιό του κρέμεται και τρέμουν διαρκώς τα χέρια του. Ο πόνος, που τον αντίκρουσε χωρίς δειλία στη μάχη με Βαλμύ, στην άγρια τρακιά της θάλασσας του Σάου, και τη νύχτα της εισβολής των Γάλλων στη Βαϊμάρη, τώρα τον τρομάζει. Σε λίγο, όστόσο, ή σφοδρή γαλήνη ξαναγυρίζει στην ψυχή του κι' ο Γκαίτε περνάει ήσυχως στην ύπνωση με το πνεύμα του έτοιμο να περάσει στην άλλη ζωή.

Πρώτη-πρώτη ξεκοιτάει απ' το παλάτι ή τελευταία του ενομιονμένη, κόμισσα Ντρί Μπαρβύ. 'Επίσης ένα μεγάλο πλήθος αλλών, που συντράφειαν το Λουδοβίκο 15ο στα γλέντια του, διατάχθηκαν να μνη ξαναπατήσουν πια το πόδι τους στο παλάτι. Όσο για το Ρισελιέ, αυτός περίμενε κι' ήταν έτοιμος να δεχθί ή 22 Αύγουστου του 1749, ή κομπάνιες χριστιανικού ρεύματος μεσημέρι.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Α' τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Ρισελιέ βλέποντας, ότι δεν είχε συντελέσει με τα ήθηλά του έργα στο μεγαλείο του βασιλείου της Γαλλίας, περιοριζόταν να διασκεδάει τον βασιλέα του, διαγοιμώς σ' αυτόν όσο το δυνατόν πιο ελεύθερες και πιο τρελλές ιστορίες.

Ήσαν κι' οι δυο πια γέροι κι' είχαν γνωρίσει στη ζωή τους όλες τις ερωτικές απολαύσεις. Ο Ρισελιέ αλάτιζε όσο μπορούσε περισσότερο τις ιστορίες του, έφτανε μέχρι του σημείου να του λέη τα πιο έξοφρενικά πράγματα, μά του κάκου.

Ο Λουδοβίκος 15ος, όχι μόνο δεν διεκοιδαζε καθόλου, αλλά από μέρα σε μέρα γινόταν περισσότερο μελαγχολικός. Ζούσε μέσα στον διαρκή φόβο του θανάτου και τον φόβο του αυτό τον μεγαλύτερο κινδυνό γύρω του. Περισσότερο τα μάτια προσηνύονταν που έβλεπε διαρκώς γύρω του. Κατά μία περιέργη σύμπτωση, όλοι όσοι περιστοιχίζον και είχαν την ίδια περίπου ηλικία μ' αυτόν, πέθαναν ό ένας μετά τον άλλο ακριβώς στα μάτια του. Ο φίλος του πρεσβευτής της Δημοκρατίας της Γένουας, πέθανε ξαφνικά, καθώς έκανε μαζί τον χαρτιά. Ο άδελφός του βασιλέως, πέθανε ξαφνικά, καθώς έκανε μαζί τον χαρτιά. Ο άδελφός του βασιλέως, πέθανε ξαφνικά, καθώς έκανε μαζί τον χαρτιά.

Πράγματι δε δεν άργησε ναρθή κι' ή δική του σειρά. Σε κάποιο περιπάτο του στα περιχώρα των Βερσαλλιών, ο βασιλέας γνώρισε μία νεαρή κορίτσι που του άρεσε. Διασκέδασε αρκετή ώρα μαζί της, χωρίς όμως ν' αντιληφθί, ότι ή νέα ήταν προσεδωγμένη από βλογιά. Την άλλη μέρα, ο Λουδοβίκος 15ος έβρεψε στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό. Τη μεθεπομένη, ή κατάστασή του χειροτέρευε κι' όσο περνούσαν ή ώρες, τόσο έδιναν ή έλπίδες για τη σωτηρία του.

Η σπαρξή του Μπες επανελήφθησαν και τώρα για τρίτη φορά. 'Απ' τη μία μεριά, οι διατελούντες υπό τη διαμένεια του βασιλέως, περίμεναν μ' άναπομονησία τον θάνατό του για να επικρατήσουν. 'Απ' την άλλη μεριά, οι ενομούμενοι του έθους μ' άγωνιότητα, γιατί ήξεραν ότι μόλις ο Λουδοβίκος 15ος θα πέθανε, θα περνούσαν στην κακή κακοή α' το παλάτι. Ο Ρισελιέ κι' ο γυός του φύλαγαν ακριβώς στην πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων, άταγορευόντας την είσοδο σ' όποιον τους έχρησους τον, από φόβο μήπως επηρεάσουν τον μελλοθάνατο και τους διώξει από κοντά του. 'Απείλησαν μάλιστα τον έφημερο των Βερσαλλιών, ότι θα τον πετούσαν απ' το παράθυρο, αν έκανε λόγο στο βασιλέα περί έξομολογήσεως.

—'Αν δεν με σκοτώσετε, πετώντας με απ' το παράθυρο, απάντησε ο βασιλέας, όπως ναίει κάποιος σύγχρονός της, ούτε ώραία, ούτε άσχημη, ούτε νέα, ούτε γρηά, ούτε έξυπνη, ούτε ήλιθία».

Και πράγματι, παρ' όλες τις απειλές του Ρισελιέ, τον έξομολόγησε στις 7 Μαΐου... Έπειτα δε από τρεις ημέρες, στις 10 Μαΐου γησε στις 7 Μαΐου... Έπειτα δε από τρεις ημέρες, στις 10 Μαΐου γησε στις 7 Μαΐου... Έπειτα δε από τρεις ημέρες, στις 10 Μαΐου γησε στις 7 Μαΐου...

Το σώμα του, που πριν ακόμη πεθάνει ήταν σάπιο, έβγαζε τόσο ορώτες αναθυμιάσεις, ώστε αναγκάστηκαν άμέσως να το κλείσουν μέσα σ' ένα έρμητικά σφραγισμένο φέρετρό. Όλος ο κόσμος χάρηκε πια το θάνατο του βασιλέως και το Παρίσι γιόρταζε. 'Η μόνος που τον έλπιαν, ήσαν ή περιγρησμένες κόρες του.

Ο θάνατος του Λουδοβίκου 15ου, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, έγινε άφορηή να πέσουν σε δυσμενεία όλοι οι εύνοιες περσιτάσεις, έγινε άφορηή να πέσουν σε δυσμενεία όλοι οι εύνοιες περσιτάσεις, έγινε άφορηή να πέσουν σε δυσμενεία όλοι οι εύνοιες περσιτάσεις, έγινε άφορηή να πέσουν σε δυσμενεία όλοι οι εύνοιες περσιτάσεις...

Τι περιέργη όμως σύμπτωση! Κι' όταν γεννήθηκε στις 22 Αύγουστου του 1749, ή κομπάνιες χριστιανικού ρεύματος μεσημέρι.

διάρκεια των οποίων, σύμφωνα με την έθιμοσύνη, παρέμεναν μακριά απ' την Αδλή όλοι οι αλλικοί που είχαν περιποιηθεί έναν βασιλέα που ήταν άρρώστος από μεταδοτική νόσο, ξαναγύρισε στις Βερσαλλίες, για να δει τι γινόταν εις βάρος του.

Μόλις έκανε εκεί την εμφάνισή του, ο νέος βασιλέας Λουδοβίκος 16ος, ούτε καταδέχτηκε καν να τον κυτάξει, ή δε Μαρία 'Αντουανέτα του γύρισε περιφρονητικά τις πλάτες. Ο βασιλέας κι' ή βασίλισσα τον κατηγορούσαν, ότι αυτός είχε παρασύρει το Λουδοβίκο 15ο σε μία ζωή έκλυτη, μά από σεβασμό προς την ηλικία του στρατάρχου, ό οποίος ήταν πια 78 χρόνων, έχωρναν το μίσος τους κάτω απ' την πιο μεγάλη ψυχρότητα.

Στο τέλος μάλιστα, χωρίς στην ευστοφία του και στη διπλωματικότητα του, ο Ρισελιέ τα κατάφερε να γίνη ανεκτός κοντά τους.

Τώρα πια, ο Ρισελιέ είχε εγκαταλείψει κάθε πρόσημα και γινόταν σαν τυφλός στις περιπέτειες.

Όστόσο, ή μεγάλες κωριές της Αδλής δεν τον εύρισκαν πια της μόδας κι' απομακρύνοντοσαν από κοντά του. Μά ο Ρισελιέ παρηγοριόταν με τις καπέλλες του λαού, τις όποιες συναντούσε στα βουλεβάρτα και τις όποιες ξάγνιαζε με τη νεανική ερωτική θέμη που έφτανε μέσα στο σαρβαλισμένο κορμί του.

Συχνά, ο Ρισελιέ ξαναβρίσκει και στα γηρατιά του το σκληρό πνεύμα της νεότητός του. Κάποτε μία κυρία, θεοκόληπτη και μοχηρή, έλεγε σ' ένα σαλόνι, ότι ό στρατάρχης, με τα χάλια που είχε τώρα, μονάχα τις εύκολες γυναίκες μπορούσε να γοητεύσει. Ο Ρισελιέ το έμαθε αυτό κι' έπειδή περπατούσε, άποράσισε να την εκδιώκηθ. Άρχισε λοιπόν να ερωτοτροπεί μαζί της, την άρπασε να έλπει ότι θα την παντρευόταν και την έκανε στο τέλος να πέση στην αγκαλιά του, άναστενάζοντας:

—Βλέπετε πόσο σάς αγαπώ! Χάνομαι για σας!..

—Κι' εγώ... φεύγω!... απάντησε ό στρατάρχης, βάζοντάς το στα πόδια κι' άφινοντάς την στα κρύα του λουτρού!..

Έξαρνα μία μέρα, ο Ρισελιέ έπεσε άρρώστος κι' όλοι νόμισαν πως το τέλος του είχε φτάσει. Ένας άγγελιοφόρος ξεκίνησε βιαστικά για να ειδοποιήση το γυό του, ό οποίος βρισκόταν από κνήνη. Ο δούξ ντε Φρονσάκ διέκοψε το κνήνη του και ξαναγύρισε στο Παρίσι, καλλάζοντας κι' έλπίζοντας ότι θα κληρονομούσε επί τέλους τον πατέρα του. Οι φίλοι του μάλιστα είχαν άρχισα να τον συγχαίρουν. 'Η ελπίδα του έφτασε στο καταστροφικό, όταν είδε τον πατέρα του σχεδόν άναίσθητο στο κρεβάτι του να παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα της στερνής άγωνίας. Μά ξαφνικά, ο Ρισελιέ άνοιξε τα μάτια του, είδε όλον αυτό τον κόσμο γύρω του που περίμενε άναυδώς το θάνατό του και φώναξε σαρκαστικά στο γυό του:

—Δεν έπεθανα ακόμη! Δεν θα με κληρονομήσεις ούτε αυτή τη φορά!

Την άλλη μέρα δε σηκωνόταν απ' το κρεβάτι του κι' έκανε έπισκέψεις στο Παρίσι.

Κουρασμένος απ' τη μοναξιά του σπιτιού του, ο Ρισελιέ θέλησε έπειτα από μερικά χρόνια να παντρευθί για τρίτη φορά. Και γι' αυτό να γινή καιρό, παντρεύτηκε μία κλουσία χήρα, την κ. ντε Λαβύ, γνησίκα, όπως ναίει κάποιος σύγχρονός της, ούτε ώραία, ούτε άσχημη, ούτε νέα, ούτε γρηά, ούτε έξυπνη, ούτε ήλιθία».

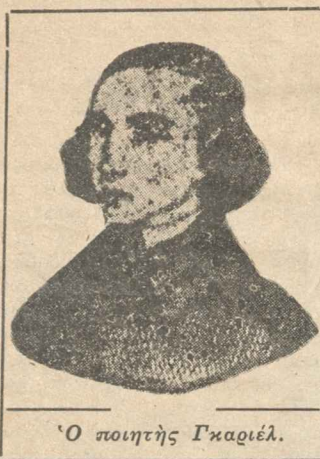
Η νέα σύζυγος του στρατάρχου, ό οποίος ήταν πια 84 χρόνων, τον περιποιόταν τόσο, ώστε έφτανε μέχρι του σημείου να διώχνει τις μίγες που τον ένοχλούσαν.

Παρ' όλη την ηλικία του, ο Ρισελιέ έκτελούσε με μεγάλη εδουνηρία τα καθήκοντά του στην Αδλή κι' όλοι τον έβλεπαν με καταιψία να κυνηγεί άκόμα τις γυναίκες, βίως και πρώτα. Κάποτε που ό γυός του είχε άρρωστήσει από άρρώστια, πήγε να τον έπισκεφθί. Ξαφνιασμένος απ' την άδυνατίά του, που είνε ότι, αν είχε άσθενήσει στο ένα πόδι, αυτό δεν τον έμπούζε να σταθί όρθιος με το άλλο και συνδυάζοντας την κοιλία του με το παράδειγμα, στάθηκε επί άρεκή ώρα όρθιος στο ένα του πόδι.

Μά σιγά-σιγά προχωρούσε κι' αυτός προς τον τάφο. Ήταν πια γυρός κι' ή φλόγα που τον σπινθηρούσε, έδινε όλοένα.

Τέλος, ένα χρόνο από της ελπίσεως της Γαλλικής Επανάστασης, πέθανε από παράλυση, σε ηλικία 89 ετών.

ΤΕΛΟΣ

Ο ποιητής Γκαριέλ.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Το Παρίσι στον καιρό του ρωμαντισμού. Το άγνωστο της Μαλβίνας Βερμό, κέντρο των νέων διανοουμένων. Ο ποιητής Γκαριέλ με το λαμπρό μέλλον. Η αγάπη του προς τη Μαλβίνα. Όπου η όρκα διευδύντρια του άγνωστου περιφρονεί. Μια δραματική στιγμή. Ο εύτυχισμένος αντίπαλος του ποιητή. Στο πεδίο της τιμής. Τα σχέδια των εφημερίδων.

Θα σάς μεταφέρουμε σήμερα, στο φιλολογικό Παρίσι του 1830, την εποχή δηλαδή που ο ρωμαντισμός άρχισε να κατακτά το πνεύμα των ανθρώπων, απασχολώντας τον κόσμο περισσότερο απ' όλα τα μεγάλα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα.

Τον καιρό εκείνο λοιπόν, μικροί και μεγάλοι, διάβαζαν με μανία. Και έπειδή τα βιβλία ήταν τότε πανάκριβα, οι φιλανανθρώποι κατέφευγαν στα λαϊκά αναγνωστήρια — μεγάλες αίθουσες όπου μπορούσαν να διαβάσουν, πληρώνοντας μια ασημένια μηνιαία συνδρομή, όλες τις εφημερίδες, τα περιοδικά και τα βιβλία. Έννοείται ότι την τακτική του πελατεία των λαϊκών αναγνωστηρίων αποτελούσαν οι νεαροί διανοούμενοι, οι λογοποιοί εμπόρου της εποχής εκείνης...

Απ' όλα τα λαϊκά αναγνωστήρια των Παρισίων, το πιο ξακουστό ήταν τότε της Μαλβίνας Βερμό, μιάς νεαρής γυναίκας, η οποία είχε καταστήσει θύλος στην πόλη των γραμμάτων για την ομορφιά και τη μόρφωσή της. Η φήμη της γυναίκας αυτής μεγάλωσε περισσότερο από τον καιρό που στάθηκε άφορη μιάς δραματικής μονομαχίας... Μά, προτιμότερο εινε να σάς αφηγηθούμε τη θλιβερή αυτή ιστορία από την αρχή...

Πυκνός πέλος μυστηρίου σκέπαζε την καταγωγή και το παρελθόν της Μαλβίνας. Εκείνη έλεγε πως ήταν κόρη ενός πλούσιου νομάρχου, ο οποίος εξορίστηκε από τους Βουρβόνους. Άφησε, με μερικά μυστημένα λόγια, να υπονοηθεί ότι είχε παντρευτεί άλλοτε μ' ένα πλούσιο ευγενή κι ότι ζούσε τώρα χωρισμένη από τον άντρα της, επειδή δεν μπορούσε να υποφέρει τον χαρακτήρα του. Και η αλήθεια ήταν ότι με τη χάρι και με την εξυπνάδα της είχε επιβληθεί στον νεαρό λογοτέχνη, που έμεναν εξ' άλλων ενδοιασμένων με την πλατειά μόρφωσή της, με τις επιτυχημένες κρίσεις της πάνω στα έργα του Ουόλτερ Σκωτ, του Βίκτωρος Ουγκώ — νεαρού τότε, άλλ' ενδόξου ήδη ποιητού — και άλλων κορυφών της ρωμαντικής λογοτεχνίας...

Κάθε μέρα, από τις 11 το πρωί, η Μαλβίνα Βερμό καθόταν στο ψηλό γραφείο της, που βρισκόταν σε μια γωνία της μεγάλης αίθουσής της, διαβάσαν καθισμένοι γύρω από ένα μακρύ τραπέζι, ή ξαπλωμένοι σε αναπαυτικές πολυθρόνες...

Τα μεγάλα ρεμβώδη μάτια της Μαλβίνας — των οποίων η έκφραση μαρτυρούσε πως η γυναίκα αυτή ζούσε σε άλλους κόσμους, πλασμένους με την εξημενική φαντασία της, μακριά απ' την πεζή πραγματικότητα — είχαν ξετρελλάνει, όπως ήταν ελπίσιμο, όλους τους συνδρομητές του αναγνωστηρίου της.

Απ' όλους όμως πιο πολύ έρωτευμένος ήταν ένας νεαρός ποιητής, ηλικίας 21 μόλις ετών, ο Ζάν Γκαριέλ. Ο ποιητής αυτός, φίλος προσωπικός του Ουγκώ, είχε κλέψει τυττώσει δυο συλλογές που έκαναν κρότο. Όλοι τον θεωρούσαν τον μόνο επικίνδυνο αντίπαλο του Ουγκώ και του προσιδώνιζαν ένα λαμπρό φιλολογικό μέλλον...

Αυτός, λοιπόν, ο ποιητής, ο οποίος ήταν συγχρόνως και ώριμωτος νέος, είχε αγατήσει τρελλά τη Μαλβίνα. Και της έξεδίδε την αγάπη του με τρόπο διακριτικό, άλλ' αρκετά έμφανη.

Το αίσθημα αυτό θα κολάκευε τη διευδύντρια του αναγνωστηρίου σε κάθε άλλη περίπτωση. Μά η Μαλβίνα ήταν ήδη έρωτευμένη με ένα ευγενή, έναν αξιωματικό της βασιλικής φρουράς, και αδιαφορούσε τελείως για τον φτωχό Ζάν.

Ο αξιωματικός αυτός πήγαινε κάθε μέρα στο αναγνωστήριό της, και αντί να διαδάζει, καθόταν σε μια άκρη και απήγγελλε χαμόγελα και τρυφερά βλέμματα με την επιμελήτριά. Ο Ζάν το πρόσεχε αυτό και τα φειδία της ζήλειας άρχισαν να του κεντρούουν την καρδιά. Προσπάθησε πολλές φορές να ζητήσει εξηγήσεις από τη Μαλβίνα. Εκείνη όμως

Η Μαλβίνα Βερμό.

πάντοτε τον σταματούσε με μια ζωνή χειρονομία, σαν να του έλεγε πως δεν ήθελε ν' ακούσει περισσότερα...

Και ο απεισιμάνος ποιητής έλεγε συχνά στους φίλους του, που παρακολουθούσαν στο αναγνωστήριο την τραγωδία του:

— Θα γυθί αμα! Κατάρα σ' αυτόν τον άνθρωπο! Είναι μακριά και καταραμένος!

Τέλος, την Παρασκευή 5 Φεβρουαρίου 1830, ο Γκαριέλ άποφασί να ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Κάθησε κοντά στην είσοδο του αναγνωστηρίου και περιμένα αντιπρόσωπο την άφιξη του αξιωματικού. Όταν, τέλος, εκείνος έφτασε, ο Γκαριέλ έστρεψε άμέσως στο γραφείο της Μαλβίνας και της έδωσε ένα άνοιχτο φακέλλο.

Ο αξιωματικός όμως, τρέχοντας κι' αυτός πίσω του, άρπασε τον φακέλλο από τα χέρια της Μαλβίνας, τον άνοιξε, έβγαλε από μέσα ένα φύλλο χαρτί, στο οποίο ήταν γραμμένο ένα ποίημα. Το διάβασε άναστήτως περιφρονητικά τους όμους του και έβρεξε με άκρα μιλία στον Γκαριέλ... Ο ποιητής τον άγριοκτύπησε κι' αυτός κι' έφυγε, χωρίς να πη λέξη...

Την άλλη μέρα, ο Γκαριέλ παρουσιάστηκε στο αναγνωστήριο, άσπρης και άτάραχος, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Κάθησε στο τραπέζι κι' άρχισε να διαδάζει τις εφημερίδες και τα περιοδικά. Μά η φαινομενική γαλήνη του δεν μπορούσε να ξεγελάσει τους φίλους του και αυτήν ακόμα τη Μαλβίνα, που παρακολουθούσαν το νέο μ' άνησυχία.

Στο τραπέζι βρισκόταν, μεταξύ άλλων έντύπων, και ένα σατιρικό περιοδικό, η «Σιλουέττα», που δημοσίευε μια δικτική γελοιογραφία του βασιλέως Καρόλου Ι'. Ο Γκαριέλ άκούον πήρε το περιοδικό και άρχισε να το φυλλομετρεί. Τότε άκριβώς μπήκε μέσα και ο αξιωματικός, ο οποίος πλησίασε τον ποιητή, έσκυψε από πάνω του και, όπτι ελδε τι διαβάσει, έλεγε δυνατά για να τον άκούσουν όλοι οι παρόντες:

— Αίτιμος δεν εινε μονάχα εκείνος που έκανε αυτή τη γελοιογραφία, μά και κείνος που μπορεί και την κυττάει!

Ο Γκαριέλ έγινε άμέσως κάτωγρος από το θυμό του. Σπρώχνοντας όρθιος και χτύπησε με το γάντι του το πρόσωπο του αξιωματικού. Οι δυο άντράτοι δεν έπαιαν λέξη. Η σκηνή ήταν σιωπηλή — και γι' αυτό πιο τρομακτική. Σε λίγο, ο αξιωματικός έφυγε. Ο Γκαριέλ, αίσχιστος τότε δυο φίλους του και τους έλεγε:

— Η ιστορία αυτή θα τελειώσει με μονομαχία.

Πράγματι, το ίδιο βράδυ ο Ζάν Γκαριέλ δέχτηκε στο σπίτι του τους άμφοτερούς του αξιωματικούς. Και την επομένη το πρωί, οι δυο θαυμαστές της όρκας Μαλβίνας συναντήθηκαν έξω από το σπίτι. Η μονομαχία έγινε με πιστόλι. Δεν εινε δύσκολο να μαντεύετε το τέλος της, όταν λάβετε υπ' όψη σας ότι ο αξιωματικός ήταν εξοικειωμένος με τη πιστολιά και ότι ο ποιητής δεν είχε ποτέ πει τό όπλο στο χέρι του...

Με τον πρώτο πυροβολισμό που έφρε ο αξιωματικός, ο Ζάν Γκαριέλ σωπαίστηκε καταγής, χτυπημένος στην καρδιά. Ήταν είκοσιενός μονάχα χρόνων και είχε γράψει κίβλα τραγούδια που μαγαρούσαν ότι, άργότερα, θα έπαυε με από τις πρώτες θέσεις στο γαλλικό Παρνασσό...

Η είδηση του θανάτου του έφρε σε βαθεία λύπη τους λογοτεχνικούς κύκλους των Παρισίων, στους οποίους ο Γκαριέλ ήταν άγαπητός και σεβάστος, γιατί η νεαρή ηλικία του...

Και η Μαλβίνα Βερμό, η ήρωή του δράματος; Τι έκανε η Μαλβίνα όταν άμαθε τον τραγικό θάνατο του άγνωστου παλληκαριού; Στην αρχή, έκλεισε το αναγνωστήριό της για δυο μέρες. Κατόν, έβαλε στη θέση της την υπηρεσία της, μά είσταξη Νορμανδή, ήλικίας πενήντα ετών, με μύτη κατακόκκινη και μόνιμους σοβαρούς διαστύλους.

Όταν, τέλος, ξαναάρηκε κι' η ίδια στο γραφείο της επιμελήτριάς του αναγνωστηρίου, το πρόσωπό της εινε παρηκλινώς γαλήνη του. Κατά βάθος, η Μαλβίνα δεν έμεινε καθόλου άνοση

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΙΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

από το θύμα του, κι' ένα γραμματάκι, στο όποιο του έγραφε: — «Μια ταπεινή θαυμάστριά στον μεγάλο Τάουμπερ, με εύχαριστιές γιατί της έδωσε την ευκαιρία να υποφέρει εξ' ατίας του!». — Φυσικά, ο Τάουμπερ έμεινε κατάτληκτος. Γιατί ποτέ και ποτέ δεν φανταζόταν τέτοιον παθολογικό θαυμασμό.

— Η Γκερέτα Γκάρμπο δεν κατορθώνει να μείνει ούτε μιά στιγμή ήσυχη.

— Από την ημέρα — κλείνουν πια δυο μήνες από τότε — που άπεκαλύφθη ότι εινε χήρα του Γερμανού σκηνοθέτου Μωρίς Στύλλερ, όλοι οι δημοσιογράφοι του κόσμου την καταδιώκουν για να μάθουν πληροφορίες για τους μυστικούς γάμους της.

— Και η Γκερέτα, που εινε η λιγότερο φιλώρη από όλες τις βεντέτες του κινηματογράφου, άναγκάστηκε να δραστηριοποιηθεί από τη Σουηδία, για ν' άποφύγη τους ενοχλητικούς ρεπόρτερ.

— Δεν γλύτωσε όμως απ' αυτούς παρά για λίγες μέρες. Γιατί, άπλοστα, οι Άγγλοι δημοσιογράφοι την ανακάλυψαν στο Λονδίνο και της... σήχθηκαν άγρίως με τα καρνέ στο χέρι.

— Η Γκερέτα εγκατέλειψε άμέσως τότε το Λονδίνο, αλλά μετά τρεις μέρες την ανακάλυψαν πάλι οι Γάλλοι δημοσιογράφοι στο Παρίσι.

— Η άτυχής Γκάρμπο έφυγε προτροπάδην κι' από το Παρίσι. Και τώρα εινε χαμένα τα ίχνη της. Δεν υπάρχει όμως άμφιβολία ότι οι δημοσιογράφοι θα τ' ανακαλύψουν.

— Οι άστέρες του κινηματογράφου βάλθηκαν να άποδείξουν κάτι που σε κάθε άνθρωπο φαίνεται άπίθανο, άν όχι άδύνατο:

— Ότι μπορεί δηλαδή να ζήση εύτυχισμένο ένα άντρώγιο, κι' όταν ακόμα η σύζυγος ξεπερνά αρκετά στα χρόνια τον σύζυγό της.

— Έχουμε σχετικώς τρία παραδείγματα: Τον Γουσταβό Φράντλ και τη Γκίτα «Άλπαρ, το ζευγάρι δηλαδή των άστέρων που πέρασε τελευταία από την Άθήνα. Η Γκίτα εινε τουλάχιστον έξη χρόνια μεγαλύτερη από τον Γουσταβό.

— Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ντούγκλας Φάιρμπαρντ, υιό, και τη Τζέιν Κράουφορντ, τον Ζωρζ Σαρλιέ και τη Ζίνα Μανές.

— Και στα δυο αυτά ζευγάρια, η γυναίκες εινε μεγαλύτερες απ' τους άντρες κατά έξη ή οκτώ χρόνια.

— Και όμως, και τα τρία αυτά άντρώγιοα εινε από τα πιο εύτυχισμένα στον κόσμο του κινηματογράφου.

— Ο περίφημος κομικός Χάρολντ Λούι, που θεωρείται ο πλουσιότερος καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ, έκαταφέρει να κερδίσει άπειράκις έπαιρους από διάφορους κοσμοπολίτες, που τον ζήτησαν να μην άπαυάγουν τα παιδιά του.

— Πράγματι, ο Χάρολντ Λούι έχει τρία χαριτωμένα παιδιά, τα όποια βρισκόνται, έξι μήνες τώρα, υπό την άγρυπνη άστυνομική έπαιτησή, για να μην άπαυάγουν.

— Και ο σκηνοθέτης κομικός, που κινεί εκατομμύρια ανθρώπων να γελούν με την καρδιά τους, περνά στιγμές τρώμου και άγωνίας...

— Ποιος εινε σήμερα ο ήθοσιος του κινηματογράφου που άντικατέστησε τον Ροδόλφο Βαλεντίνο;

— Να ένα ερώτημα που έχουμε τελευταία στις άναγνώσεις του ένα μεγάλο γεωμανικό κινηματογραφικό περιοδικό.

— Και το γενικό συμπέρασμα απ' τις άπαντήσεις που έλαβε, εινε ότι άντίκως διάδοχος του Βαλεντίνο δεν υπάρχει σήμερα.

— Υπάρχουν μόνον εδόν Ζονάνα της όδρας, των όποιων όμως η βασιλεία εινε έφημερη.

— Τέτοιον έπηρεαν για ένα διάστημα στο Χόλλυγουντ ο Ράιντ Νόβερ, ο Τζον Τζ. Μπέρνι, ο Ροζέ Μοχίκα, ο Ρικάρδος Μπάουελμας, κλπ.

Μια χαριτωμένη γελοιογραφία της διασημης βεντέτας Λίτας Γκουντάλ, για την όποια λέγεται ότι εινε κόρη της Μάτα-Χάρι. (Σκίτσος του Μίλλερ).

αίτησής, έχει γίνει από τότε η μεγάλη έχνη του γαλλικού πολεμικού ναυτικού.

— Οι Γάλλοι αξιωματικοί, καταγανακτισμένοι εναντίον της γιατί εινε ατία να σκοτωθεί ένας από τους καλύτερους συνάδελφους των, έκατάγγισαν την Κοσεά να παίζει στο θέατρο ή σε κινηματογράφο.

— Κι' έτσι η διάσημη καλλιτέχνης εινε άρρηστοςμένη να εγκαταλείψη τη Γαλλία και να πάη στη Γερμανία, όπου δεν φτάνει ως τις έξι κινηματογραφικές και θεατρικές επιτηρήσεις ή έμπορος των αξιωματικών του γαλλικού πολεμικού ναυτικού.

— Η Ρέρι, η μικρή ίθαγενής ενός νησιού της Πολινησίας, που είχε καταπλήξει τον κόσμο ως πρωταγωνίστρια του έξωτικού φιλμ «Πατού», θα έμφανισθη έκ νέου στην δόνη, με σαρνιότη τον Ροδόλφο Μουρναού, άδελφό του άποθανόντος μεγάλου σκηνοθέτου, που την είχε ανακαλύψει.

— Άς γνωστόν, ο Μουρναού ήθελε να γυρίσει το «Γαλατριά», που είχε καταπλήξει τον κόσμο ως πρωταγωνίστρια του έξωτικού φιλμ «Πατού», θα έμφανισθη έκ νέου στην δόνη, με σαρνιότη τον Ροδόλφο Μουρναού, άδελφό του άποθανόντος μεγάλου σκηνοθέτου, που την είχε ανακαλύψει.

— Άς γνωστόν, ο Μουρναού ήθελε να γυρίσει το «Γαλατριά», που είχε καταπλήξει τον κόσμο ως πρωταγωνίστρια του έξωτικού φιλμ «Πατού», θα έμφανισθη έκ νέου στην δόνη, με σαρνιότη τον Ροδόλφο Μουρναού, άδελφό του άποθανόντος μεγάλου σκηνοθέτου, που την είχε ανακαλύψει.

— Το άφωτο εινε ότι η Ρέρι έχει 17 άδελφούς και άδελφές και τώρα, χωρίς στον κινηματογράφο, θα κατορθώσει να τους εξασφαλίση μιά άνετη ζωή.

— Εινε άπίστευτο το ως που μπορεί να φτάση κάποτε η δημοτικότητα των άστέρων του κινηματογράφου και η λατρεία και ο θαυμασμός προς αυτούς.

— Ίδου και το σχετικό περιστατικό:

— Ο Ρυζάρδος Τάουμπερ, ο περίφημος Γερμανός τεχνός—ήθοσιος, πέρασε από ήμερών στο Βερολίνο με το αυτοκίνητό του κι' έτραβήκατο έλαφρά μιά Βερολινέζα κυρία.

— Κατόν αυτού, έπεριμένε τη σχετική μήνισι και αίτησι άποζημιώσεως εναντίον του, όταν, άντ' αυτών, έλαβε μιά... άνθοδέσμη.

— Ένα από την περιπέτεια αυτή, που στοίχισε τη ζωή ενός νέου. Την κάλυψε το γεγονός ότι εινε μιά μονομαχία για το χατίρι της και ότι ένας ποιητής σκοτώθηκε για τα γλυκά της τα μάτια...

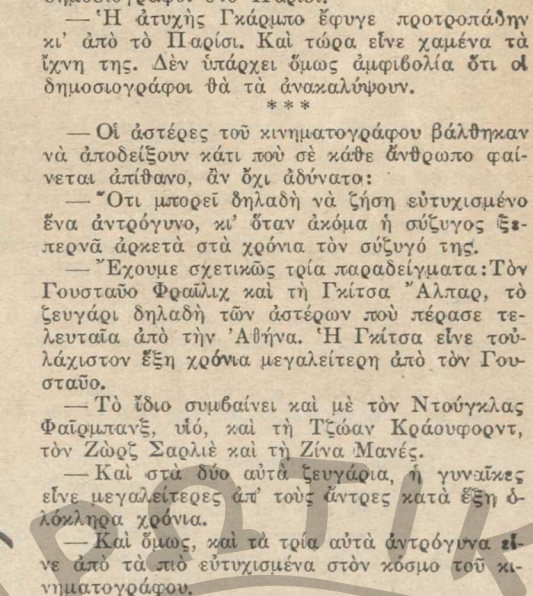
— Ποιος έφρε! Ίσως να φαντάστηκε ότι το όνομά της θα δημοκρατούσαν σ' όλες τις εφημερίδες, ότι θα γινόταν ξαφνικά διάσημη και ότι θα βρισκόταν ξνας πολυεκατομμυριούχος Άγγλος να τη ζητήσει σε γάμο...

— Μά η Μαλβίνα δεν δοκίμασε ποτέ αυτή τη χαρά. Την επομένη της μονομαχίας, η εφημερίδες δημοσίευσαν άπλως την παρακάτω λαγόλη είδηση:

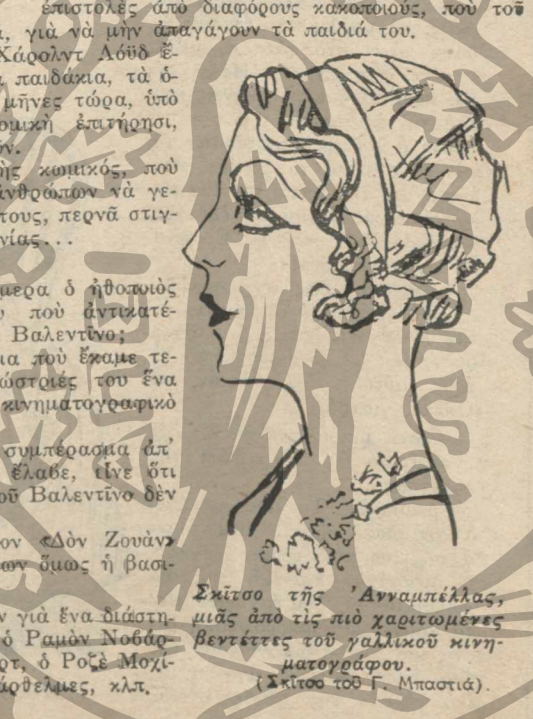
«Ένας νεαρός ποιητής, ήλικίας είκοσιενός ετών, ο Ζάν Γκαριέλ, που άκούον τα πρώτα ποιήματα διεκρίνοντο διά την χάριν και το αίσθημα των και ο οποίος έφάνητο ότι θα είχε λαμπρόν μέλλον, άναγκάστηκε, κατόν σφοδράς πολιτικής συζητήσεως, μεθ' ενός αξιωματικού της βασιλικής φρουράς, του άποκόρητος Ρ... ντε Β... Ο Γκαριέλ, πληγείς θανάσιμος, έξέπνευσε μετ' όλιγον, πριν προφύγει ν' άθροισή λέξιν».

Η Ζίνα Μανές, η όποια θεωρείται ως η μεγαλύτερη βεντέτα του γαλλικού κινηματογράφου και μιά από τις μεγαλύτερες του κόσμου. (Σκίτσος του Σπάτ).

Η Ζίνα Μανές, η όποια θεωρείται ως η μεγαλύτερη βεντέτα του γαλλικού κινηματογράφου και μιά από τις μεγαλύτερες του κόσμου. (Σκίτσος του Σπάτ).

Σκίτσος της Άνναμπίλλας, μιάς από τις πιο χαριτωμένες βεντέτες του γαλλικού κινηματογράφου. (Σκίτσος του Γ. Μπαστιά).

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΥΛ

(Τὸ πῶς ἐνδιαφέρον ἀστυνομικὸ ἀνάγνωμα)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἐνα πρῶτ', σὲ μιά συνοικία τοῦ Λονδίνου, κοντὰ στὸν Τάμεσι, βρίσκεται ἕνας ἀνθρώπος σκεδὸν γυμνός, πού θὰ τοὺς δείχνουν πὺς εἶναι τρελλός. Μιλᾷει ἀσυνάρτητα κι' ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς τὴ λέξι: «Τσιμπάει!... Τσιμπάει!...». Μεταξὺ τῶν περιέργων πού ἔρχονται συγκεντρωθεὶ γύρω του, βρίσκεται μεταμφιεσμένος σὲ ναυτικό καὶ ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικός Σέρλοκ Χόλμς, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ γροθοκοπίεττα μ' ἕναν ἀποφύλακα, γιὰ κακομεταχείριστῃ τὸν τρελλό, ἀποκαλύπτει τὴν αὐτοκτονία τοῦ καὶ διατάσσει τὴ μεταφορά τοῦ ἀτυχοῦς παρὰφρονος σὲ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα. Ἐκεῖ πηγαίνει σὲ λίγο κι' ὁ Χόλμς καὶ φωνάζοντας μαζί με τὸν ἀστυνομικὸ Γκρόντον σὲ ἀναφορὰς τῶν ἀσφυλάκων, ἀνακαλύπτει ὅτι κι' ἄλλοι ἔντεκα τρελλοὶ βρέθηκαν ἐκεῖ, σκεδὸν γυμνοί, τὶς τελευταῖες ἡμέρες, σὲ συνοικίες τοῦ Λονδίνου, κοντὰ στὸν Τάμεσι. Κατόπιν ὁ Χόλμς ἀετάζει τὸν τρελλό, μπροστὰ στὸ γυαλὸ τῆς Ἀστυνομίας Οὐάρεντ, μὰ δὲν κατορθώνει νὰ τοῦ ἀποσπᾷ λέξι, ἐκτός ἀπ' τὸ αἰνιό του: «Τσιμπάει!... Τσιμπάει!...».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Καλὰ τὸ εἶχα προμαντεύσει! φώναξε ἔξαφνα ὁ Χόλμς. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βρισκόταν μέσ' στὸ νερό. Κυττάχτε, Γκρόντον, τὸ παντελόνι του, εἶναι ὑγρὸ ἀκόμα. Θὰ στοιχημάτιζα ὅτι πρὸ 4—5 ὥρων βρισκόταν στὸ νερό...

—Στὸν Τάμεσι;

—Πιθανότατα, ἀπάντησε ὁ Χόλμς.

Καί, συνεχίζοντας τὴν ἐξέτασί του, πρόσθεσε:

—Ἡ τρέπες τοῦ παντελονίου του εἶναι, φυσικά, ἄδειες... Τὸ βραχιόλι του εἶναι σὰν αὐτὸ πού φοροῦν ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ Λονδίνου. Καὶ τώρα μιά μικρὴ δοκιμὴ! Καθίστε τον ἐπάνω στὸ κάθισμα...

Οἱ ἀσφυλάκες μὲ μεγάλη δυσκολία ἀνάγκασαν τὸν τρελλὸ νὰ καθίσῃ σὲ μιά καρέκλα. Τότε ὁ Χόλμς τὸν χτύπησε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου του ἐπάνω στὸ πρόσωπο, μὰ ἐκεῖνος δὲν κινήθηκε καθόλου! Ἐπειτα τὸν χτύπησε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο στὴν καρδιά. Μὰ τοῦ κόκκινε. Ὁ τρελλὸς δὲν κινήθηκε καθόλου! Κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς τὸν χτύπησε δυνατὰ μὲ τὴν παλάμη του ἐπάνω στοὺς ὤμους, στὰ μπάτρασα, στὴ φάκι καὶ στὰ πόδια. Μὰ τίποτε...

Τότε ὁ Χόλμς τὸν χτύπησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Ἀμέσως ὅμως ὁ τρελλὸς πετάχτηκε ἀπάνω καὶ φώναξε δυνατὰ, σκεδὸν οὐρλιάζοντας:

—Τσιμπάει!... Τσιμπάει!... Ὡ!... κρὸν... κρὸν!...

—Ὁ Χόλμς, μὲ δυσκολία κρῖνοντας τὴν ἱκανοποίησί του, εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου Γκρόντον, θὰ μοῦ κάνει τὴν χάρι νὰ μοῦ προμηθεύσεις ἕνα καλὸ ψαλίδι κι' ἕνα ξυράφι... Θέλω νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπ' τὰ μαλλιά του, τὰ ὁποῖα δὲν χρειάζεται καθόλου.

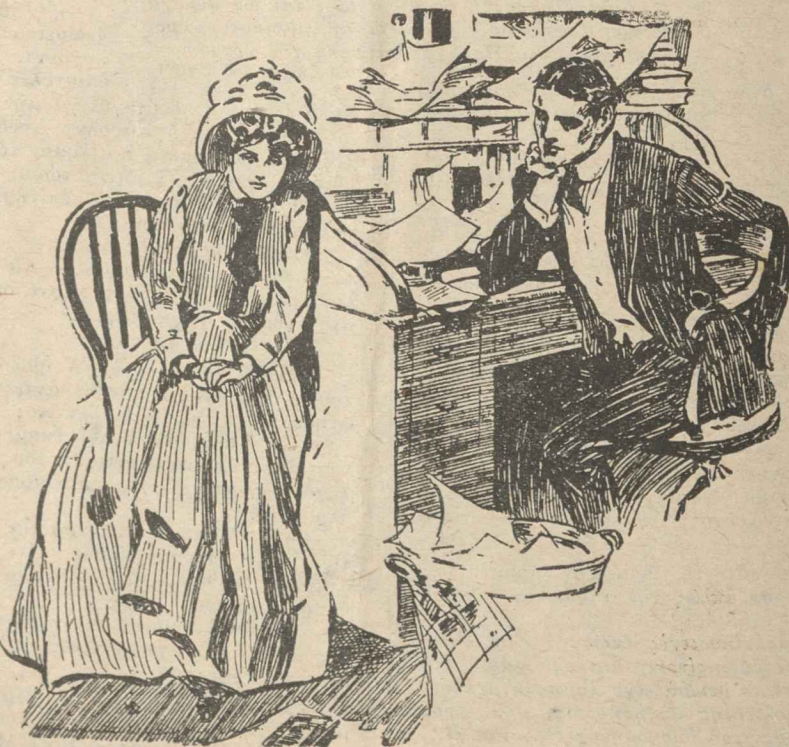
Σὲ λίγο, ὁ Χόλμς σὰν τέλειος κομμωτὴς ἄρχισε νὰ κόβει τὰ μαλλιά τοῦ τρελλοῦ, ἐνῶ δύο ἀσφυλάκες τὸν κρατοῦσαν ἀκίνητο. Τὸ παρκαμικρὸ ἄγγιγμα στὸ κεφάλι του προκαλοῦσε τρομεροὺς πόνους... Ἀλλὰ, κάτ' ἀπ' τὰ εὐκρινὰ χέρια τοῦ Χόλμς, τὰ μαλλιά του ἔπεσαν ἀθόνα κάτω στὸ πάτωμα, μέσα σὲ πέντ' ἔξη λεπτά. Ἦταν εὐχολογεῖν νὰ διακρίνῃ κανεὶς καθαρά τὴν ἐπιδερμίδα του.

Τότε ὁ Χόλμς, παρατώντας τὸ ψαλίδι του καὶ τὸ ξυράφι του, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικροσκοπικὸ κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζει τὸ κρανίον τοῦ τρελλοῦ. Ἐξαφνα φώναξε χαρούμενος:

—Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶχα σκεφθεῖ κι' ἐγώ, Δόκτωρ Οὐάρεντ, ἐλάτε λοιπὸν νὰ δῆτε... Κυττάχτε προσεκτικὰ μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τὸ μέρος αὐτό... Ἐ, λοιπὸν, τί βλέπετε, γιατί;

—Ἐνα μικρὸ κοκκινάδι, ὅχι μεγαλειότερο ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς κορφοτσίας...

—Λαμπρά... Τὸ εἶδα κι' ἐγώ τὸ σημάδι αὐτό... Καὶ τώρα θὰ σὰς πῶ πὺς τρομερὸ ἐγκλημα διεπράχθη ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Τοῦ ἔμπηξαν μέσ' στὸ κρανίον μιά μικροσκοπικὴ βελόνα καὶ τὴν στοιφογύρισαν κατόπιν ἔτσι, ὥστε ν' ἀγγίξῃ μερικὰ νήματα τῆς φαιδρῆς οὐσίας

Μιά νέα κυρία περίμενε μαζί με τὸν βοηθὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ.

τοῦ ἐγκεφάλου. Μ' αὐτὸ δὲ τὸν τρόπο τὸν ἐτρέλλαν...

—Ναί! ἔκανε ὁ δόκτωρ Οὐάρεντ μὲ φρίκη. Εἶναι πιθανὸν αὐτὸ πὺς λέτε...

—Ὁχι πιθανόν, ἀλλὰ ἀπολύτως βέβαιο! εἶπε μὲ τὸν κατηχηματικὸ ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸς τὸ μόνον θῆμα, ἀλλὰ κι' ἄλλα δέκα πρόσωπα, πὺς βρέθηκαν ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθήκες στὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου.

—Μὰ εἶναι τρομερὸ τὸ ἐγκλημα αὐτό, κύριε Χόλμς! Πὺς μπορεῖ νὰ διέπραξε αὐτὴ τὴ φρικαλεότητα σὲ τόσοὺς ἀνθρώπους;

—Ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, κάποιος πὺς δὲν θέλει νὰ καλύβῃ τὰ ἔξοδα συντηρήσεως τῶν θυμάτων του, κάποιος πὺς ἰσχυρὸς ποὺς ἀραιεῖ τὴν ἱκανότητα νὰ τὸν ἀποκαλύψουν καὶ νὰ τὸν καταγγείλουν, τοὺς ἐγκαταλείπει κατόπιν στὴν τύχη τοῦ ἀναισθητοῦ ἔτσι στὴν ἀστυνομία νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ πεπρωτά.

—Ἀ! καταλαβαίνω, κύριε Χόλμς! εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Γκρόντον. Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ τρελλοὶ ἔπεσαν στὰ χέρια κάποιου κακοῦργου, ὁ ὁποῖος ἀρᾷ τοὺς ἐλπίσει κάποι ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, τοὺς ἐστέρησε κατόπιν τὸ λογικὸ τους καὶ τοὺς ἐκάλυψε στοὺς δρόμους, ἀνέκτους ν' ἀρθρώσουν λέξι, ἀνέκτους νὰ ποῖν τὸ παρκαμικρὸ γιὰ τὴ φρικτὴ τραγωδία τους.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, κ. Γκρόντον! εἶπε ὁ Χόλμς. Τὰ πεπρωτά σου εἶναι δροσιστικά, εἶμαι σύμφωνος μαζί σου. Ναὺ μάλιστα πὺς ἔξω τοὺς κακοῦργους...

—Ὡ! Ὡ! φώναξαν ὁ Γκρόντον κι' ὁ γιατρός. Καὶ ποῖ αὐτὸς Τότε ὁ Χόλμς, σκεδόντας πρὸς αὐτοὺς, τοὺς εἶπε ἀγὰ κι' ἐπιστενικά:

—Ὅ! αὐτὰ τὰ πρόσωπα πὺς βρέθηκαν τρελλοὶ στοὺς δρόμους, εἶναι θύματα τῆς τρομερῆς ἐκείνης συμμορίας, τὴν ὁποία ὁ ἀστυνομικὸς καταδιώκει ἀπὸ καιρὸ, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Εἶναι τὰ θύματα τῶν Πειρατῶν τοῦ Ταμέσεως.

Γ'.

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Ἀ! Καλὰ πὺς ἤρθατε, κύριε Χόλμς! φώναξε ἡ ἀγαθὴ καὶ Μπουννέ, ἡ οἰκονόμος του, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ δάσκαλος ἀστυνομικὸς ἔξαγαγρῖζε στὸ σπίτι του, στὴ Βικτωρία—Σαφί. Εἶναι μιά ὥρα τώρα πὺς κάποιον κυρία σὰς περιμένει ἐπάνω. Ὁ βοηθὸς σου ὁ Χάρρυ τῆς κρατᾷ συντροφιά.

—Εὐχαριστῶ, κυρία Μπουννέ. Πέστε στὴν κυρία αὐτή, ὅτι ἔ-

φτασα. Καὶ ὁ Χόλμς, ἀφίπνεσε τὸν οἰκονόμο του, διευκρίνισε στὴν μάτιό του. Ἐκεῖ ἔβγαλε τὸ παρκαμικρὸ τοῦ κοστοῦμου του, φόρεσε μὲ μαύρη τουαλέτα κι' ἔπειτα ἐπὶ πέντε λεπτά βρισκόταν σὲ γυμνασίου.

Μιά νέα κυρία, ὡς ἔβλεπε τὸν νεαρό βοηθὸ τοῦ Χάρρυ Μπουννέ, τὸν εἶδε νὰ μπαίνει μέσα σὲ κώδικε ἐπάνω. Συγχρόνως ὁ Χόλμς θέλησε νὰ πῇ στὸ δίδυμο του, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ τὸν ἐπε-

μεινε ἀπὸ ὥρα. Μὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔκανε μιά κίνησι μὲ τὸ χέρι του καὶ εἶπε:

—Ἐξω... Ἐξω γιατί ἤρθετε κυρία μου, ἐδῶ... Μιλήστε ἐκεῖ μὲς στὸν ἄνθρωπο... Εἶναι βοηθὸς μου.

Τότε ἡ ἀγνωστὴ κυρία, ἡ ὁποία φαινόταν πὺς παρκαμικρὸ ἐξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ ἔλαμψε κι' εἶπε τραυλιόσπαστα:

—Ἦρθα σὲ σὰς, κύριε Χόλμς, γιατί μοῦ εἶπαν πὺς εἶστε ὁ μόνος ἄνθρωπος πὺς μπορεῖτε νὰ με βοηθήσετε στὴν ἀπελπισία μου.

Πρὸ δεικνύοντος τοῦ Χόλμς, ἡ ἀγνωστὴ κυρία, ἡ ὁποία φαινόταν πὺς παρκαμικρὸ ἐξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ ἔλαμψε κι' εἶπε τραυλιόσπαστα:

—Ἦρθα σὲ σὰς, κύριε Χόλμς, γιατί μοῦ εἶπαν πὺς εἶστε ὁ μόνος ἄνθρωπος πὺς μπορεῖτε νὰ με βοηθήσετε στὴν ἀπελπισία μου.

μὲν ὁ σύζυγός μου ἔξαφανίστηκε, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ παρκαμικρὸ τῆς.

—Πρὸ παντὸς, πὺς ὀνομάζεστε, κυρία;

—Ἐβελίνα Μπλουντ. Εἶμαι μοναχοκόρη ἑνὸς μεγαλειόπουλου τῆς Μερσερ, κι' ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε ἀκριβὰ μεγάλη προίκα, δέκα πρὸ δύο χρόνων παντρεύτηκα τὸ Νόρμπερτ Μπλουντ, περιοδεύοντα ἐπὶ ἄλλο τοῦ μεγάλου οἴκου «Σηφίλντ καὶ Σια». Λοιπὸν πρὸ 15 ἡμερῶν ὁ σύζυγός μου ἔξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ ἔξω τί ἀπόγινε.

—Πιανόν! ἔκανε ὁ Χόλμς, κυττάζοντας τὰ σύννεφα τοῦ κα-
ποῦ πὺς ἔβγαζε ἡ πύλα του. Πέστε μου ὅμως τί συνέβη τὴν παρα-
μονὴ τῆς ἔξαφανίσεως τοῦ συζύγου σας... Πὺς πέρασε τὴν ἡμέρα
ἐκείνη;

—Ὁ σύζυγός μου εἶχε ἐπιστρέψει τὴν παραμονὴ τῆς ἔξαφανί-
σεως του ἀπὸ μιά περιοδεία του στὴ Σκωτία. Εἶχε κάνει ἐκεῖ διάφο-
ρὰς ἐισπράξεις, τῶν ὁποίων τὸ ποσὸν ἦταν ἀκριβὰ σεβαστὸ. Ἦτοὺς
παρκαμικρὸ πὺς χιλιάς λίρες.

—Καὶ πότε παραδέχθηκε τῆς εἰσπράξεως αὐτῆς στοὺς προϊσταμένους
σου;

—Ἀλλομῶνα, κύριε Χόλμς, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα στεναίνον-
τας δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὴς παραδώσῃ. Μόλις ἐπέστρεψε ἀπ' τὴν πε-
ριοδεία του μοῦ εἶπε: «Πρέπει ἀπὸψε, ἀγαπητὴ μου, νὰ παραδώσω
τῆς εἰσπράξεως μου. Ἦτοὺς μάλιστα ἀρᾷ νὰ γυρίσω, γιατί θὰ κα-
λύψω μὲ τοὺς προϊσταμένους μου ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τῆς πε-
ριοδείας μου. Λοιπὸν, ἂν δὲν ἐπιστρέψω τὸ ἀ-
πόγευμα, μὴν ἀνησυχίσετε...».

—Ὡστε ὁ σύζυγός σας, φεύγοντας ἀπ' τὸ
σπίτι σας, εἶχε πάρει καὶ τὰ χρήματα;

—Μάλιστα. Ἀλλοστε μοῦ τὸ εἶπε. Ἀπὸ
πότε δὲν τὸν ξαναεἶδα πιά.

—Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἐ-
ξαφάνισί του;

—Ναί, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε ν' ἀνακάλυψῃ
οὔτε τὸ παρκαμικρὸ ἔγχος του.

—Οἱ προϊσταμένοι του τὸν κατήγγειλαν
στὴν εἰσαγγελία... Ἀκριβὲς θὰ μπορούσαν νὰ
ἀποκαταστήν, δι' ἔργου σὲ ἐξωτερικῶ.

—Καταλαβαίνω, κ. Χόλμς. Θέλετε νὰ πῆ-
τε, ὅτι πιθανόν ὁ σύζυγός μου νὰ κατεχρόσθη
τὰ χρήματα. Σὰς δοκιμάσω ὅμως πὺς ἦταν ὁ
παισιότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Οἱ προϊστά-
μεοί του κ. κ. Σηφίλντ καὶ Σια τὸν ἔξωσαν
καὶ καλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔβλεπον κανένα δι-
κασιπὸ ἐνέργεια ἐναντίον του. Ἐν τούτοις,
ἐγὼ ἀπὸ μένα καὶ τὸν πατέρα μου τὴν πλη-
ρωμὴ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Ἀ! εὐχαρίστους θὰ ἔ-
βην, δι' ἔχω, φτάνει ὁ Νόρμπερτ μου νὰ μὴ
εἶχε πάει τίποτε...

Καὶ βιάζοντας ἀπ' τὴν τσάντα τῆς μιά φω-
τογραφία, ἐπρόσθεσε:

—Κυττάχτε, κύριε Χόλμς. Κυττάχτε τὸν!
Εἶναι τόσο νέος, τόσο ὀρατός, τόσο καλὸς!...

Πὰς μποροῦ νὰ μὴ τὸν κλαίω...

Ὁ Χόλμς πῆρε τὴν φωτογραφία στὰ χέρια
του. Μόλις ὅμως ἔβλεψε μιά ματιά σ' αὐτή, φώναξε:

—Ἀγαπητὴ μου κυρία, σφίχτε τὴν καρδιά σας, γιατί ἡ συμ-
φορά σας εἶναι ἀνεπαρκέστη. Δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε, δι' ἃ ξα-
ναῖστε τὸ σύζυγό σας...

—Τὸ λέτε σὲς αὐτό, κύριε Χόλμς; εἶπε ἡ νέα γυναῖκα, σφι-
γνίζοντας τὰ χέρια τῆς μ' ἀπελπισία. Σὲς, στὸν ὁποῖο εἶχα στη-
θεῖ ὅλες μου τὶς ἐλπίδες; Σὲς πὺς θὰ μπορούσατε νὰ ξαναβροῖτε
τὸν σύζυγό μου;

—Τὸν βρήκα κίολας! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ βαθεῖα φωνή.
Ἡ Ἐβελίνα κλονίστηκε κι' ἔβγαλε μιά σπαραχτικὴ κραυγὴ.

—Τὸν βρήκατε! φώναξε. Μεγάλε Θεέ, τί σημαίνει αὐτό; Ἀ-
πὸ δὲν τὸν γνωρίζατε, πὺς τὸν βρήκατε;

—Ὁχι! Ὁχι! μὴδὲν ὁ Χόλμς μονολογώντας. Ἡ φωτογρα-
φία αὐτὴ εἶναι δική του... Εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ δυστυχισμένου
ἀνθρώπου πὺς βρήκα σήμερα στὴν ὁδὸν Οὐάστ—Φέρου.

—Τότε λοιπὸν ζεῖ; ρώτησε ἡ Ἐβελίνα, τρέμοντας ἀπ' τὴ συ-
γκίνησιν.

—Ζεῖ, ἀγαπητὴ μου κυρία, ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Ἀλλὰ φανήτε
γενναία. Εἶναι τρελλός... ἔχει χάσει τὸ λογικὸ του...

Ἡ Ἐβελίνα Μπλουντ δὲν λιποθύμησε, ὅπως φοβόταν ὁ Χόλμς.
Ἐκτός τοῦ ὅτι ἦταν γενναία, εἶχε συνήθειαι δεκατέντε ἡμέρες το-
ρα στὴ συμφορά.

Ὁ Χόλμς τῆς διηγήθηκε τότε τὶς συνθήκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε
βρεῖ τὸν σύζυγό της πρὸ δύο ὥρων, ἀπέφυγε ὅμως νὰ τῆς πῇ μὲ

ποῦ τὸ πρόσωπο τὸν τρέλλαναν οἱ κα-
κοῦργοι. Τῆς εἶπε μόνον, ὅτι πι-
θανόν νὰ τὸν χτύπησαν κατακέφα-
λα μὲ κανένα βαρὺ ἐργαλεῖο, κά-
νοντάς του ἔτσι νὰ χάσῃ τὰ λογι-
κά του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

Ὁ δάσκαλος Ἀγγλὸς μυθιοτοιογράφος
Τζῶν Γκαλγορντ, στὸν ὁποῖον ἀπε-
μῆθη τὸ ἐφετεριὸν βρεθεί Νόμπελ.

—Ὅποσδήποτε, κυρία Ἐβελίνα, ἐπρόσθεσε, θὰ κάνω ὅτι μπο-
ρῶ γιὰ νὰ ἐκδιηθῶ τὸ σύζυγό σας. Τὸν ἐλήστευαν οἱ κακοῦργοι
καὶ δὲν τοῦ ἀρᾷσαν νὰ τὰ ρούχα του. Ἀλήθεια, πέστε μου, κυρία,
τί ρούχα φοροῦσε ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι σας;

—Φοροῦσε κομρὸ μαρὸν κοστοῦμο, μαύρη μαλακὴ ρεμπουτίλκα
καὶ μεταξωτὴ ριγωτὴ κόκκινη γραβάτα.

—Καὶ τώρα, μιά ἐρώτησι ἀκόμα, κυρία Μπλουντ. Ὁ σύζυγός
σας ἀγαποῦσε τὸ ναυτικὸ ἀθλητισμὸ;

—Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε Χόλμς;

—Θέλω νὰ πῶ ἂν εἶχε τὴ μαγία νὰ κάνῃ περιπάτους ἢ ἐκδρο-
μὲς μὲ βάρκα στὸν Τάμεσι.

—Δὲν ἔξω ἂν εἶχε αὐτὴ τὴ μαγία, ἔξω μόνον, δι' ὅτι συχνὰ κά-
νουμε ἐκδρομὲς μαζί με τὴ βάρκα. Ἀλλὰ γιατί με ρωτᾷτε, κύριε
Χόλμς;

—Γιατὶ ἀπλῶς θέλω νὰ μάθω τὶς συνήθειες τοῦ συζύγου σας.

—Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς πῶ καὶ κάτι ἄλλο, εἶπε ἡ Ἐβελί-
να, κοκκινίζοντας λίγο. Ἀκούστε, ἂν κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω καθό-
λου αὐτὸ πὺς θὰ σὰς πῶ καὶ τὸ ἀποδίδω μόνον στὴ μοχθηρία τῶν
ἀνθρώπων. Λοιπὸν, τὴν ἡμέρα τῆς ἔξαφανίσεως τοῦ συζύγου μου,

ἦθε ὁ ἐξάδελφός μου Κάρλος καὶ μοῦ εἶπε: «Ξέρεις, Ἐβελίνα,
ὅτι ἐγὼ ἤμουν πάντα ἐναντίος στὸ γάμο σου με τὸν Νόρμπερτ...».

Πράγματι, κύριε Χόλμς, ὁ ἐξάδελφός μου ἦταν πάντα ἐναντίος σ' αὐ-
τὸ γάμο μας, γιατί, ἀπολύτως, ἤθελε νὰ με παντρευτῇ ἐκεῖνος. Ἀλ-
λὰ σ' ἐμένα, μολοντὶ ἐξάδελφός μου, δὲν μὴ ἐνέντε καμμὶ ἐμ-

πιστοσύνη...

—Λοιπὸν, τί σὰς εἶπε ὁ ἐξάδελφός σας,
κυρία; ρώτησε ὁ Χόλμς ἀντιπόνονα.

—Μοῦ εἶπε, δι' τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τῆς
ἔξαφανίσεως τοῦ συζύγου μου τὸν εἶδε νὰ
συνδεθῇ μὲ μιά κυρία μὲ μαύρα μαλλιά, πολὺ
ὁμορφη. Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω καθόλου αὐ-
τό, μολοντὶ ὁ ἐξάδελφός μου μ' ἐβεβαίωσε,

ὅτι τοὺς εἶδε νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕν' ἀμάξι
κοντὰ στὸ νησί τῶν Ἀποθνήδων. Μοῦ εἶ-
πε μάλιστα καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀμαξιοῦ, 2730!

—Ἀκούσε, Χάρρυ; εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς
στὸ βοηθὸ του. Ἀριθμὸς 2730!

Ὁ Χάρρυ σημείωσε ἀμέσως τὸν ἀριθμὸ
αὐτὸν σὲ μανικέτι του.

—Δὲν ἐπείσθη, ὅπως σὰς εἶπα, στὰ λό-
για τοῦ ἐξάδελφου μου, ἐξακολούθησε ἡ Ἐ-
βελίνα. Ὡστόσο, ὅταν εἶδα πὺς ὁ σύζυγός
μου εἶχε ἔξαφανιστεῖ, νοιώθοντας ἕνα κρυφὸ
ἀσθημα ἐπιλοπιδίας, θέλησα νὰ μάθω μὴτὸς
ὁ ἐξάδελφός μου εἶχε διαρκὴ καὶ προσπαθῇ
νὰ ξαναβροῖ τὸν ἀριθμὸν 2730 ἀμάξι.

—Καὶ ἐμᾶς, κυρία μου, δι' ὅτι δὲν ὑπά-
χει ἀμάξι μ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ στὸ Λονδίνο,
γιὰ τὸν ἀπολύτως λόγῳ, δι' οἱ ἀριθμοὶ τῶν
ἀμαξίων, τῶν ὁποίων ἔξαφανίζονται οἱ ἴδιοι
κτίται, δὲν ἀνατείνονται...

—Μάλιστα, κύριε Χόλμς, αὐτὸ ἔμαθα κι'
ἐγώ. Ἀλλὰ σὲς τὰ ἔχετε διακρί-
νει...

—Τώρα, κυρία μου, εἶπε ὁ Χόλμς, πο-
τεῖ νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας. Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ ἐπιδιώξετε
νὰ συναντήσετε τὸν σύζυγό σας στὴν κατάστασιν πὺς βρίσκεται. Τὸν
ἔχουν μεταφέρει σὲ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Πώς έσωσε τον Γάλλο αυτοκράτορα ένα άλογο ιπποδρόμου)

ΗΝ 3 Ιουνίου 1807, τρεις καθυλάρηδες βιαστικοί έμπαιναν, κατά τα μεσάνυχτα, στο μεγάλο πάρκο του πύργου Νικελμπουργκ, από μια στενή κι' άπομνη πορτίτσα...

Ο πρώτος με την ψηλή, γερή και τετράγωνη κορμοστασιά του, ο οποίος φορούσε χράνος στολισμένο με φτερά πετεινού, ήταν ο στρατάρχης πρίγκιπ Μυρά. Ο δεύτερος, κοντός, λιγρός και με μάτια άστραφτερά, ο οποίος φορούσε μια γκριζα ρεδιγκότα, ήταν ο αυτοκράτορας Ναπολέων. Κι' ο τρίτος, μαντρόκυλο σωστό, ο οποίος φορούσε στο μαντομάχαινο κεφάλι του ένα κατάλευκο άρπαζο τουρκιάνι, ήταν ο πισίνοφιος πιστός ακόλουθος του Ναπολέοντος, ο μαμेलούκος Ρουστάν...

Τι ήθελαν τέτοια ώρα και σε τέτοιο μέρος απίτες ή τρεις προσώπων;

Μετά την αιματηρή μάχη του Έϊλώ, ο Ναπολέων είχε εγκαταστήσει το Γενικό Στρατηγείο του, στο Φινκενστάιν της Πολωνίας, και στο κέντρο άκριβώς μιας μεγάλης, άκαλλέργητης πεδιάδος. Ένα τέταρτο της ώρας μωρινά απ' τις σπηγές του επιτελείου του, ή όποιες τριγυρίζαν τη δική του σπηγή, βοισκόταν ένα ξεροπόταμο, ο Νίκα, το οποίο όμως τώρα, με το ήπιμο λυώσιμο των χιονών, είχε μεταβληθεί σε όρημικό και θυροδοδέστατο ποτάμι. Και μια ώρα πέρα απ' την άπαικινή δχθη του ποταμού αυτού βοισκόταν ο πύργος Νικελμπουργκ—Σάντες, τριγυρισμένος από ένα καταπράσινο κι' άστράντο πάρκο...

Ο Ναπολέων ήταν ξετρελαμένος με την ξανθή καλλονή της κυροδοσποίνης κομίσσης Πανίνα. Κατά διαβολική όμως σύμπτωση, κι' ο πρίγκιπ Μυρά ήταν έλλο τόσο σχεδόν ξετρελαμένος, με την έπίσης ξανθή καλλονή μιας νεαρής εξαδέλφης της Πολωνίδος αυτής κομίσσης...

Κι' έτσι, κάθε βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, οι δυο θεριμάμοι κι' έπίσημοι έρωτευμένοι, παίρνοντας μαζί τους και τον πιστό κι' εχέμυθο μαμेलούκο, ξέφηναν απ' το κοιμισμένο πειά στρατόπεδο και τριτάνων κρυφά στον όλοσκότεινο πύργο, άνυπόμονοι να χαρούν την θεμιά άγκαλιά των άγατημένων τους, ή όποιες τους καρτερούσαν άγρυπνες και με χτυποκάρδι...

Τη βραδείά όμως εκείνη, της 3 Ιουνίου 1807, τα πράγματα ήταν γροφτό κι' πάροιν μια άναπάντεχα δυσάρεστη τροπή. Και τούτο γιατί οι λίγοι πύ πέρα στρατοπεδευμένοι Ρώσοι, έστειλαν άξαφνα μια πολυάριθμη περίστολο Κοζάκων, να κινή μια αλμυδιαστική έρευνα στον πύργο της Πολωνίδος κομίσσης...

Γιατί το έβριαν αυτό οι Ρώσοι; Γιατί έβριαν στα φιλόποτα αυτιά τους ή έξηξ άδύνατη πληροφορία: ότι μερικοί άνώτεροι άξιωματικοί του γαλλικού στρατού έμπαιναν κάθε βράδυ στον πύργο αυτόν, για έρωτικούς σκοπούς, ίσως όμως και για να κατασκοπεύουν καλύτερα, απ' το θαυμαίο αυτό παρατηρητήριο, τις κινήσεις και τις θέσεις του ρωσικού στρατού...

Κι' έτσι, την ώρα που ο Ναπολέων κρατούσε σφιχταγκαλισμένη τη ρομαντική κι' άμορφη κομίσση και φιλιούσε άνυπότα μαζί της, τινάχτηκε άξαφνα όλόφθο, απ' την άποτίση κι' άδύνατη είσοδο του Μυρά στο κομινό σαλόνι της ώρας του.

—Σεγαλειώτατε, ψιθύρισε ο Μυρά λαχανιασμένος, αυτή τη στιγμή με έδοποίησε ο Ρουστάν ότι άκούγονται εδώ γύρω καθαρά τα ποδοβολητά πολλών άλόγων... Έρχονται απ' το μέρος του ρωσικού στρατοπέδου... Σκεφθήτε τι θα συμβή, αν αλμυλάτσουν εδώ τη Μεγαλειότητά σας, τόσο άδοξα κι' άνέλπιστα...

Ο Ναπολέων τινάχτηκε άμέσως

Ο Μέγας Ναπολέων έπάνω στον «Γιαγκού» κατά τη μάχη του Έϊλώ.

όρθιος.

—Πες στον Ρουστάν να φέρη τάλογα άμέσως, διάταξε. Κι' έπρός, δρόμο για τον καταυλισμό μας, πριν να μας προλάβουν έδώ οι Ρώσοι.

Η φωνή του Ναπολέοντος ήταν ξερή κι' έπαυστική, καθώς έστόμωσε αυτά τα λόγια. Και, παρατώντας δίχως μια λέξη άπομνησίου την κατάχλωμη άγατημένη του, κατέβηκε βιαστικός τα σκαλάκια και πήδησε άνάλαφρα στη ράχι του άλόγου του, το οποίο κρατούσε απ' τα χάλινάρια ο Ρουβιέρ, ο έμπιστος ίππότης της κομίσσης...

Το ίδιο έκαναν εύθις κι' ο Μυρά με τον Ρουστάν. Μά μωρίς απροήνταν κι' οι τρεις τα άλογά τους, φρενιασμένοι και νεύονα απ' την άγωνία, ένα δυσάρεστο έπεισόδιο τους άνάγκασε άμέσως να συμπατήσουν τον καπασμό τους: Το άλογο του Ναπολέοντος, καθώς έσκαζε το διάστημα με την όρημική τρεχάλα του, σάνταξε σ' ένα κορτερό κοτρών κι' έπεσε με το κεφάλι κάτω, τσιμίζοντας το άρστερό μπροστινό πόδι του...

Ο Ναπολέων τινάχτηκε απ' τη σέλλα δυο βήματα πύ πέρα, έλιώστηκε λιγάκι, κι' απρόσθετα άμέσως όρθιος, δίχως να πάη πίσω πύ σωσρό. Το χαμένο δυο ατό τον απάλλισε άρπαστα, κι' άρχισε να βλαστημάει σάν τρελίος.

Η κατάσταση ήταν κρίσιμη και δεν όδορθωνόταν με λόγια. Γι' αυτό κι' ο πιστός Ρουβιέρ πετάχτηκε άπρόσκλητος εκείνη τη στιγμή κι' έλπε στην κομίσση Πανίνα, ή όποια, άμλητη και έξυλη απ' τη λαχτάρα της, παρακαλούσε απ' τον έξόση του πύργου την άγνοια αυτή σπηγή:

—Έξωγατά, να σέλλωσω άμέσως τον Γιαγκού... Είλε ένα πύνο κι' έξωπο άλόγικα, στο όποιο στήριζω δίλες μου τις έλιπές αυτή τη στιγμή... Καλύτερο δεν θάδρη ή Μεγαλειότης του... Είλε βέβαιος κι' αυτό...

Και δίχως να περιμένη άπάντησά ο Ρουβιέρ, έτρεξε σάν άστρο πύ στον σταύλο κι' έφερε τον Γιαγκού. Ο Ναπολέων, μιν μωρήτας να κανι, και διαφορετικά, πήδησε βιαστικά στη σέλλα και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Σανιμένοι πάνω στα γογγύρα άλογά τους, ο Μυρά κι' ο Ρουστάν, τον ακολουθήσαν έσπασο...

Ήταν καυρός πειά...

Γιατί εκείνη τη στιγμή, ή ρωσική περίστολος είχε διαβεί το πάρκο του πύργου και βοισκόταν στην αλή. Ο περιτολότης άξιωματικός των κοζάκων, δεν έχασε τον καρό του σε άπομνη άναγνώρις.

Αρπάζοντας ένα γανόκι απ' τα χέρια ενός τρομαγμένου Ισπανού της κομίσσης, το πλησίασε στο κατάστο άλογο του Ναπολέοντος, το οποίο βογγούσε λυπητά απ' τους πόνους. Είδε τότε στη σέλλα του το αυτοκρατορικό έμβλημα...

Κατάλαβε άμέσως τι έίδους απ' μάλωτος του ξέφυγε μέσ' απ' τα χέρια του, και όρχτηκε σάν λυπημένο εις καταβόων τον Ναπολέοντος.

Ένα κινήρι μανασμένο άδρασε τότε. Τα πλείον των άλόγων—και των φηγάδων και των Ρώσων—έσταξαν αίμα απ' τα ριχτά σπρονιόνισμα των καθυλάρηδων, κι' ο άφρός, άρπυθος και ροδισμένος κι' αυτός απ' το αίμα τους, πλημύριζε τα χείλη τους κι' ανέβαινε ως τα όρθάνυχτα ρουθόνια τους.

Μά ο Ναπολέων με τη συνείδησή του ήταν ψήχαινος. Είχε κερδίσει δρόμο άρκετό, ενώ ο Κοζάκας ρωσισμένος λίγες στιγμές στον πύργο. Ύπληχε έλλας να ξεφύγει, θι γλίτωναν...

Άξαφνα το αίμα τους πάγωσε τους ήρθε σποτοδίνη. Άντίκρουσαν μπροστά τους τη γρομιασμένη απ' την άπόμνη κι' όρημική πλημύρα, γέφυρα του ποταμού Νίκα.

Έκαναν τότε άπεγνωσμένες προσπάθειες κι' οι τρεις τους να διαδούν με τ' άλογά τους το θαλάκι και βαθύ νερό του ποταμού, να το σπενού μολαταύτα. Έβριαν κι' μάτια φιλογερά και με άγριο χτυποκάρδι, ναδρουν κανένα πύνο, πύ

αίμα ή πύ πάνω απ' τη χαλασμένη γέφυρα, μα ή όρημική του ποταμού ήταν τόσο βίαιη, ώστε τους χαλούσε όλα τα άπελυσμένα σγέβη τους...

Κι' άκούγονταν διαρκώς και πύ καθαρά το χρεμέτισμα των άλόγων της ρωσικής περιτολής!...

Ο Ναπολέων, στη σέλλα αυτή, φώναζε απ' τη λίσσα του. Δεν πύριε πύρι να όρχητ στα ποτάμι και να πνιγή, γλυτώνοντας έτσι απ' τον τρομερό έξευτελισμό, ο όποιος τον περιέμενε.

Άξαφνα, μια σάλπιγγα άντήχησε απ' το άπαικινό και μωρινό άίμα, με τόσο σόγγο και ποθητό στρατόπεδο των Γάλλων: Σήμανε άλλαγή φρουράς της τελευταίας νυχτερινής βάρδιας...

Στο άκουσμα του μεταλλικού εκείνου ήχου της σάλπιγγος, το άλογο του Ναπολέοντος, ο φτεροπόδρος αυτός Γιαγκού, χρεμέτισε χαρούμενα και στήλωσε τα αυτιά του. Έπειτα, παίρνοντας μια φόρα καταπληκτική και τρέχοντας σάν άστραφή, πάτησε με δύναμη τα μπροστινά του πόδια στην όρημική του ποταμού, και μ' ένα πύδημα πύρτα, μεθιστικό, πήδημα πύ σούφρενε ζάλη να το βλέπεις, έσπασε τον άέρα έπάνω απ' το ποτάμι, και βοέθηκε άμέσως στην άνταρή δχθη, όρθιο και σταθερό στα πόδια του, ενώ ο Ύψηλός του άνάστησε καρπιάς μ' όλη τη δύναμή του απ' τη γαλή κι' απ' τη σέλλα, μωσολισμένος!...

Σφύριξε του, Μυρά... Σφύριξε του... Είλε άλογό από τούρα και έξέρι από τέτοια... Σφύριξε του άπαικινό και πύδησε να σέ πάρη... Δεν άκούσε της Ρώσους... φώναζε άναγαλλισμένος από άπαικινή κι' άπερίγραστη χαρά ο Ναπολέων, ενώ πύριε σόγγο κι' άσφαλης τα μωδιασμένα πόδια του στο χόμα κι' άντίκρουσε με λαχτάρα τους άγατημένους του συντόφους, να βοισκωνται άκόρη ητταμένοι στα μωτερά νύχια του Κινδύνου...

Ο Μυρά δεν θέλησε πολλά λόγια για να καταλάβει πύρι πύος έπρόκειτο. Σφύριξε άμέσως στο έξωπο και γρηνασμένο εκείνο άλογο, με τον ίδιατερο ήχο των άξιωματικών του Ισπανού της έποχής βάρδιας.

Στι έπαινημένα σφύριγματα του Μυρά, το άλογο γύρισε πύς το μέρος του. Κι' άφου έφερε μερικές άήγητες και διαστατικές βόλτες, έσαναθήρε πύ φόρα, και με το ίδιο λυγινώδες πύδημα, βοέθηκε άμέσως πύς στον Μυρά, ο όποιος, δίχως να γρηνασθή, πήδησε στη ράχι του και γαντζώθηκε καλά στη σέλλα...

Η σειρά τώρα του Ναπολέοντος να σφύριξη. Κι' ο Γιαγκού, έναυρόσκοντας πύς τις πύλές του όδός, τον καρό πύ πηρόσε θιαμινετικά τα διάφορα βιαδία στα ίπποδρόμια των πόλεων της Εύρώπης, πέπερε κι' ένα υπέροχο πύδημά του τον καυόνο καθυλάρη του πύς στον κατενθουασμένο Ναπολέοντα...

Με τον ίδιο τρόπο πέρασε σε λίγο το ποτάμι κι' ο Ρουστάν, ενώ συγχρόνως φρανόντουσαν κι' οι άφρισμένοι, απ' τη λίσσα της άκυχιας τους Κοζάκοι, στο βάθος του άπαικινού μωκαπασού...

Μά ρόδιζε τότε ή αλή, κι' ήταν έπαικινό να μείνουν τόσο κοντά στο γαλλικό στρατόπεδο. Κι' έτσι, άφου βλαστημήσαν άγρια, άφρεσαν να χάλινάρια των άλόγων τους και γύρισαν στον καταυλισμό τους...

Το μόνι, το όποιο μωρούμε να σάς βεβαιώσουμε τώρα, είλε ότι άπερίσπετοι έρωτευμένοι δεν έσαντόλμησαν πειά τέτοιου είδους πύριτες έκδρομές, ότι ή κομίσση κι' ή εξαδέλφη της βρήκαν γοήτρε παρηγοριά απ' το μέρος του ρωσικού στρατοπέδου, ότι ο Γιαγκού έγνε, έπειτα απ' το κατόρθωμά του αυτό, ένα από τα πύ εύνομια άλογα του Ναπολέοντος, κι' ότι σποτώθηκε στη μάχη του Έϊλώ...

Περσσότερα δεν ξέρουμε...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΓΑΤ'ΑΟΥΡΟΚΕΦΑΛΑ

Ένας χωρικός, πύ για πρώτη φορά κατέβηκε στην πρωτεύουσα, πήρε μέσα σ' ένα μεγάλο κατάστημα και ρώτησε:

—Δεν μού λές, σε παρακαλώ, όταν τι καλά πράγματα πούλεις έδώ πέρα;

Ο υπάλληλος κατάλαβε πύς ήταν χωριάτης και, για να τον ελκωνεύη, του άπάντησε:

—Έδώ; Γιατδουροκέφαλα πούλαμε, μπάριμπα, καυτοκέφαλα!...

Ο έμπιστος χωρικός όμως δεν τάχασε.

—Φαίνεται ότι θα κάνης καλή ζόδεση, είλε στον υπάλληλο. Γιατί βλέπω ότι ένα γατδουροκέφαλο σου ήνα άπαικίνο άδωμα. Αυτό πύ φράξες έσύ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μιά άνθρωπινή τρέχα μωρεί να κρατήση βάρος 65 δραμίων. —Στη Γερμανία και στην Άγγλία, ύπολογίζεται ότι στις Τράπεζες άντιστοιχούν δυο θηλυκοί υπάλληλοι σ' έναν άρσενικό.

—Ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου, για να τρέψη τους θαλασσίους λέοντάς του, ξοδεύει 24,000 φρ. την ήμερα σε ψάρια.

—Η τελευταία νουβωτέ πύ λανσάρισε ή φρεινή μύδα, είλε ή γυναικείες όμπρέλλες, τις όποιες, όταν τις κλείνει κανείς, φαίνονται σάν μπουκέτα από μεταξωτά λουλούδια.

—Κάθε χρόνο ξοδεύονται στην όρημλο ραδιόφωνα άξίας ενός δικαστομινούριού δολλαρίων. Έπίσης, για τις ραδιοφωνικές συναυλίες ξοδεύονται 150,000,000 δολάρια.

—Η Γερμανία έχει είκοσιπέντε έφημερίδες είδικές για το ραδιόφωνο, ή όποιες πούλουν όστόσο 2,500,000 φύλλα την ήμερα.

—Στην Αυστραλία καπνίζονται κάθε χρόνο 5,680,000,000 πύρα και τσιγάρα, δηλαδή κάθε κάτοικος καπνίζει 875.

—Σ' ένα παρθεναγωγείο της Ουάλλιας, για να έξασκουν τις μαθήτριες στα μητρικά καθήκοντα πύ τις περιμένουν άργότερα, παίρνουν μωρά φτωχών γυναικών και τις βάζουν να τα πλένουν, να τα ντύνουν και να τα τρέφουν με το μπιμπερό.

—Από τ' αυγά των φαλιάνων, των σκαλφαρων και όλων των μεγάλων ψαριών, μόνο ένα στα χίλια έπωάζεται. Διαφορετικά, ή γή θα είχε πλημμυρίσει από φάλανες και καρπαρίες.

—Με είδικα μηχανήματα έχει μετρηθεί ότι ένας καλός παίκτης του γκόλφ ή του φουτ-μπαλ, την ώρα πύ τρέχει με όλα τα δυνατό του πάνω στο καυχίδι, άναπτύσσει ταχύτητα 125 μιλίων την ώρα, έννοια πως όμως ότι αυτό γίνεται σε δέκα-δεκατέντε μέτρα. Άν τρέξει περισσότερο, ο παίκτης θα σκισθ.

—Σε μια γεωμική κομπίλα ένα σκαλί έπεσε τελευταία μέσα σε μια φουλά τυροπόντικων κι' έμεινε εκεί έξη μέρες. Όταν το έβγαλαν από εκεί, το τριχωμά του είχε γίνει κάτασπρο, ενώ πύριν ήταν μαύρο.

—Σύμφωνα με μια στατιστική, τα τελευταία τέσσερα χρόνια ή κατανάλωση των αυτοκινήτων έχει αύξηθει κατά είκοσιπέντε τοις εκατό, ενώ ή κατανάλωση των μοτοσυκλετών έχει αύξηθει κατά δέκαοχτώ μόνο τοις εκατό.

—Η άρχαιότερη έπαχίση της Εύρώπης είλε μια σπηλαική έταιρεία, ή όποια λειτουργεί συνεχώς από το 1225 μέχρι σήμερα.

—Τα άρχεία της σόζονται ως σήμερα και θεωρούνται ως πολύτιμα κειμήλια, μολονότι δε διάφορα μωσεια και διάφοροι σπύλκται άρχείων και χειρογράφων έχουν προσφέρει κολοσσία πύρα για να τ' άγοράσουν, οι διευθυντά της έταιρείας άρνούνται να τα πούλουν.

—Τα κτίρια των Έδων—το νέο μέγαρο της Κοινωνίας των Έθνών—πύ γίνεται στη Γενεύη, θα έχη πύσση μήκος 600 μέτρων.

—Στην αλβουσα των σινεδριάσαν θα χωρούν δυο χιλιάδες άτομα και ή αλβουσα του τύπου θα έχη γοαρεία ένα έξακόσιος όπισσογοράς.

—Έναν κεντρικό δρόμο του Λονδίνου, την όδον Πάτομουθ, είς διάστημα μιας έβδομάδος, πέρασαν 66,219 μοτοσυκλεττές και 7,219 άλλα όχηματα.

—Το καλύτερο φάρμακο για τα έγκαύματα από ζεματιστό λάδι, είλε το κρύο τρέσι.

—Στην Αμερική άρχισαν να χύζουν τελευταίως σπύρια από κρύσταλλο, το όποιο έχει την ιδιότητα να μη σπάζει.

—Όσοι κάτοικοι δέ στα σπύρια αυτά, δεν άπορέουν ούτε από τη σκνή, ούτε απ' το κρύο, ούτε απ' τη ζέση, ούτε από τους θορύβους του δρόμου.

—Στη Ραλλία άνατογεί ένας γιατρός σε κάθε 1596 κατοίκους, στην Αμερική ένας γιατρός σε 1326, στην Άγγλία ένας σε 1049 κατοίκους, στη Γερμανία ένας σε 1011 και στην Αυστρία ένας σε 837.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Χορταμένη κεφαλή, στο στήθος μας σάν κλίτη γνωρίζω πόσον εύμορφα, πόσο γλυκά βαρύνει.

Α. Παράσχος.

Μιά χορτάτη ψυχή, δεν την μέλλει ποιος πεινά, ποιος πονεί, ποιος πεθαίνει.

Φ. Λούσης.

Έν μόνον βλέμμα, έπειρον έγκλείει ορητοειαν και έν βωδών μειδίαμα άνέκρυστα έκφράζει.

Τ. Αμπελάς.

Είλε δεινή, πύ δεινή ή νόσος της καρδιάς όταν τα άνθη θάλλωσι και μελωδεί ο αήλιος.

Σ.Κ. Λάμπρος.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αμοιβή υπερτίμησής των παρά των υποπρακτορείων απαγορεύεται.
Παρακαλούμε δέξτε τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δασκίς υπέσχει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, να μās τō αναφέρουν άμέσως. (Έκ της Διευθύνσεως).

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Πολλοί αναγνώστες μας μās γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τās εκδόσεις μας και να έγγραφον συνδρομητά του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τούς διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τō αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οιασδήποτε τιμής.

Γεώργ. Καρατζόγλου, Θεσ/νίκην. Μās γράφετε στην έπιστολή σας:

«Αξιότιμε κ. Διευθυντά,
Μεταξύ των ωραίων ελληνικών έργων, τὰ όποια ή καλαισθησία σας επιζητεί και προτιμά κατ' αρχήν διά την πνευματικήν φιλολογίαν του σεβαστού σας περιοδικού «Μπουκέτου». Τούτο με ένθαρρύνει να έλλισω ότι θα παραχωρήσετε όλίγον χώρον φιλόξενον διά τō κάτωθι διήγημά μου. Είνε τόσον άδρόν και περιπαθές, αλλά δέν αποδίδει ίσως όλην την χάριν και τās λεπτότητας του προτύπου. Καί τō κάτωθι ποιήμα μου:»

Δυστυχώς, αγαπητέ φίλε, ούτε τō διήγημά σας, ούτε τo ποιήμα σας είνε κατάλληλα προς δημοσίευσιν. Έρχεται βέβαια πιο στροτά τō διήγημα, αλλά είνε παρά σχολική έκθεσις. Τō ποιήμα είνε έντελώς ανεπιτυχές. Ίσως τō α' τετράστιχο:

«Ήτανε της άγνης ή φωλιά που δλόγυρα λές και τō χαϊδεύει τō ερημικών λευκών σπιτακι έν' άνθροο περίδολακι.

Θά είχαμε συνεπώς να σας δώσουμε την έξης συμβουλή: 'Ασπότε έντελώς τούς στίχους και γράφετε πεςά. Γράφετε όμως και σίχτετε. Έτσι μόνο θά έπιτύχετε κάτι. Χωρίς βιασύνες, απ' τις όποιες ουδέν καλόν προκύπτει. Γ. Θ. Χάρθς. 'Απ' τὰ ποιήματά σας κρατήσαμε για την οικεία στήλη τō με τον τίτλο «Ο όπουργός». Ήταν τō μάλλον άγνοον. Ε. Τουρπώλη, Θεσ/νίκην. 'Οχι χρήσιμα. Εύχαριστούμεν Δ. Περούρη. Πειραιά. Καλή και στοργική ή εμπνεύσις σας, αλλά για να γραφή ένα καλό διήγημα, απαιτούνται πολλά προσόντα. Μόρφωσις, φυσικά, πρώτα-πρώτα. Κι' έπειτα όχι «έπιμείλει ο», αλλά τάλαντο. Δυστυχώς δέν άρκει μόνον ή έπιμείλεια και ή καλή θέλησις στην Έχνη. Γι' αυτό, ακούστε τη φιλική μας συμβουλή: Μην τυπώσετε τō διήγημά σας, θά κώσετε, χωρίς λόγο, ένα σωρό έξοδα, σήμερα που χαρτί, μελάνια, τυπογραφικά κτλ. κτλ. στοιχίζουν πάρα πολύ. Καύρον να τō διαβάσουμε δέν έχουμε δυστυχώς. 'Αλλά είμαστε σε θέσι να μαντεύουμε τι έχετε γράψει. Καλύτερο λοιπόν και πιο φρόνιμο θά ήταν άν διαβέβαιε τὰ έξοδα της έκτυπώσεως για ένα μνημόσυον υπέρ άναπαύσεως της ψυχής του άειμνήστου άδελφού σας, ή για κάτι άλλο, σχετικόν και άναλόγον. Γ. Θ. Ρόδον. Τō ποιήμα σας όχι καλό. Μά για δέστε και σεις.

ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΟΥ

Από μικράν άρχισα να ζω χωρίς φροντίδα δέν έκαμα ό ταλαιπωρος καί τō σόβαρο, γιατί όταν μεγάλωσα τόν έαυτό μου είδα, πως ήταν άπεράσιπτος στόν βίο τόν σκληρό. Κι' ως ήμουνα ό δυστυχής δρόμο κακόν έπήρα μά οι συγγενείς μου έλεγαν όλίσω να στεφώ.

Και γω τούς έδεβαίνα πως ή (κακή μου μοίρα

με έσπρωχνε στόν κίνδυνο για να (καταστραφώ.

Ένα πρωί σηκώθηκα άχ, δέν θά (τό ξεχάσω

είδα τὰ πόδια μου σφιχτά δεμένα (μ' άλυσίδες,

και τότε απ' την λύσσα μου μού (ήλθε για να σπάσω

τὰ δέματα απ' τὰ πόδια μου άλ' ά- (δικες έλπίδες.

Όταν τō μάθαν οι φίλοι μου και (οι συγγενείς μου έπίσης

στην τύχη μου τō ρίξανε τō πε- (ριστατικό

γιατί στην θέσιν που ήτασα δέν (χώραγε άλλη λύσις

κι' άλλες αιτίες νάβρισκαν θά να- (ταν πιο κακό...

Για να γραφή ένα καλό ποιήμα, δέν άρκει τō να έξρη κανείς να γραφή στοι-

χειωδός. Απαιτούνται και πολλά άλλα πράγματα. Παραπολά, μάστα, Α. Περίσμενον, Χημάς (Τήνου). Τō ποιήμα σας, παρ' όλη του την τραγικότητα, δέν είνε καλό. Ίσως, τέλος πάντων, και ή απόδειξις:

Θέλο να μαγαπήσης σαν πρώτα Σκληρή δέν έχης άνθρώπου σου (νού

Τριών έτών άγάπη άφρηνς Καί την δίνης σκληρή άλνοου.

Θέλο να μαγαπήσης σαν πρώτα Πρην τō σώμα μου στο χώμα

(ταφή

Θέλο να μαγαπήσης σαν πρώτα Πρην γράφον στην πλάκα τού (τάφου γραφή.

Είν κρήμα ή άγάπη έκείνη Δολοφόντα σκληρή γαλανή

Τρία χρόνια μία τέτια άγάπη είν (κρήμα

Είν κρήμα να μήνη όφρανή. Είν κρήμα ή άγάπη ένα χρόνο

Αχ! την πλάκα τού τάφου κρατή Αχ! τās έλπίδας στο χώρο θα (δόση

Και τώρα θέλετε τη συμβουλή μας: Να μη σφετέτε σφαίρα στο μασά σας. Φυτέψτε... ραπάνια! Είνε πιο λογικό απ' τō να σκοπώτε κανείς για μ άπιστον. Ε. Νουμφάσιον. Μās γράφετε στην έπιστολή σας:

«Μικρός και άγνωστος τραγουδιστάκος, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς όνειρα για να γινώ μεγάλος ποιητής, έτσι για να κάνω τō χε- τήρι της καρδιάς μου, που πολλές φορές πλημμυρίζει από μεγάλη ένθουσιασμό, που ό,τι αισθάνεται τō θέλει ιδανικό, τō θέλει πατρι- κικό, γράφω στίχους. Στίχους χωρίς για να σκεφθώ, χωρίς να κινώ, παρά γράφοντας έκείνο ακριβώς που μου λείπει ή καρ- δια μου...»

Δέν έχετε καθόλου δίκην ως προς τὰ τελευταία τολμάχισον. Η κίνησ απαιτεί κόπος, πάρα πολλούς μελάνια. Είνε μια δύσκολη εργασία, παρ' όστερο λεπτή, περισσότερο μεθυστική, θά μπορούσε να ή κανείς, απ' ό ποιητήποτε άλλη. Έπειδή δέ τō ποιήμα σας δέν έχει ούτε ήχος της έρμης αυτής, γι' αυτό και δέν είνε καθόλου καλό. Β έταυ Π. Τō ποιήμα σας καί καί θά δημοσιευθ ή προσέχως. Αποφεύγετε άλποτε αυτό τō μέτρο, τō ποίη- μα πολύ κατάχρησις τόν τελευταίο καιρό, από τούς νέους. Γ. Κολέτ, Έχνη. Αγοστάλιον. Φαίνεται ότι καί έχετε από τυπογραφία, άρα μίς ή ποεικνύμετε με τί είδους στοιχεία θέλετε να δημοσιεύσουμε τō ποιήμα σας (παχέα των 24 ό τίτλος, και «έρμους» των 8 τō κείμενο), μά δυστυχώς ποιήμα σας δέν θά δημοσιευθ, γιατί είνε άπλοστοτα διάφορα καί άπλοσ παραποιημένα, υπερβεμένα, σαλατοποιημένα. Προς Θεού! Άλποτε γράψτε μετάνη και μη λησάτε τō χαρτί. Γ. Σ α ρ ρ η ν. Τὰ ποιήματά σας, τὰ οποία τούς άποσώσετε καλά. Μά μερικά λείπεις τους, έδο κι' εκεί, τo να ταστρέφουν την άρμονία τους και τη μετρική τους, μάς κάνουν να ύποπτοι, μαστε ότι δέν είνε δικά σας. Έχουμε τάχα άδικοι... Γ. Αρσέν, ταύθα. Τō πεζογραφία σας γραμμένο άκατάστατα. Τō τέλος του μέλου βιαστικώτατο. Α. Σ α λ τ α ρ η ν. Κούλουρη. Τὰ σημερινά σας ποιήματα και τόσο καλά. Οι στίχοι τους, οι περισσότεροι τολμάχισον, πλάσσει και άρκετες χαλαριδίες. Έπίσης ή έννοιας κοινές. Αμα βάσει τίλο «Σπιν» α' ένα ποιήμα, αυτός που θά τō διαβάσει, περιμένει να δ ή καί τō άσπασ- και όχι πράγματα κοινά, όπως:

«Αχ, ή καρδιά μου δέ χενάει, δέν τρεμουλιάζει έρωτικά

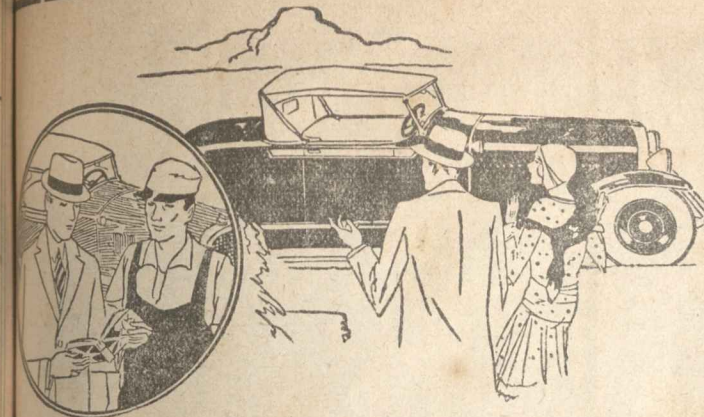
ήτανε καί κι' έφυγε πάει κ' ή πίκρα μένει στα σωθικά.

Ό κόσμος τώρα τō καλοαίρι είνε ή άγάπη και ή χαρά

και στην καρδιά μου ποίος να φέρη λίγη δροσιά που λαχταρά;

Επίσης μη χρησιμοποιείτε στο έξο- ποκαριστικά σαν τō «εφεύρα», «εφεύ- κιν». Είνε αντίποιητικά, όπως άκούει ποιητικές είνε ή υπερβολή, «καί ποίη- ποίη» χρησιμοποιείτε «καί ποίη» υπερβολών, ή όποιες γινόντουσαν έλλο- μέσα στην έντασι του άγώνος της έρ- τικής και της καθαρευούσης. Ένα η- δημοτική έπεδλήθη πεία στη λογοτεχνία και ή υπερβολή την άσπασται. Τά Δ ρ ο υ σ τ α ρ η ν. Αδούρα (Έσπρη). Τά

να μην κρίνουμε ως τώρα τō πεζογραφία σας, αυτό σημαίνει ότι δέν τō κρίνουμε σήμερα μάς τō κρίνουμε καί σ' αυτά τὰ πράγματα δέν γινόνται κρίσις: Είνε, άπλοστοτα, μερικά φράσεις καλογραμμένες και σπαστά, ποσώποτε, χωρίς τίποτε τō έξαιρετικό. Έχουμε πεί άλλωστε τόσους φορές τὰ πράγματα για τὰ πεζογράφηματά

ΑΝΤΟΧΗ-ΔΙΑΡΚΕΙΑ-ΩΜΟΡΦΙΑ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΤΟ DUCO ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

DU PONT DE NEMOURS & CO

Γενική Αντιπροσωπεία διά την Ελλάδα: ΝΕΟΛΑΕ Α. Ε. Σταδ Μετοχικού Ταμείου 17

Η άνωτέρα οδοντοκρέμα

ΒΕΒΑΙΩΣΗΤΕ ΑΠΟ ΟΣΟΥΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΜΑ

καλλιστοί καλλιστοί καί κάθε άσπασται την δροσερότητα του καθαρίζει τō δέρμα. Έξαιρεί τās κακοκά μεταβολάς. Προφυλάσσει τō πρό- σποσώτος πληροφορίας, άπο- τας τō φαρμακείον κ. Νικητα Όμόνοια.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

της Έκδόσεως Θεσσαλονίκης έλα- βον αι οικιακής χρήσεως Γερμανι- και Βαρζά ύφασμάτων

ARTI

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματελός—Όδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων—Αθηνών
41έλου 40 (εξέδως Βασιλικής 7)
Αθήναι

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ

ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλούνται εις τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατες, χοντρές, μοντέρνες, έκαστον ζεύγος δρ. 5, διαφό- ρων καρατιών με τās εξής τιμές:

Καράτις	Δρ. 11	Δρ. 12	Δρ. 13	Δρ. 14	Δρ. 15	Δρ. 16	Δρ. 17	Δρ. 18	Δρ. 19	Δρ. 20	Δρ. 21	Δρ. 22	Δρ. 23	Δρ. 24	Δρ. 25	Δρ. 26	Δρ. 27	Δρ. 28	Δρ. 29	Δρ. 30
18	850																			
19	700																			
20	650																			
21	600																			
22	550																			
23	500																			
24	450																			
25	400																			
26	350																			
27	300																			
28	250																			
29	200																			
30	150																			

Αγοράζετε κοσμήματα με τās καλύτερες τιμές όλων των άλλων καταστημάτων.

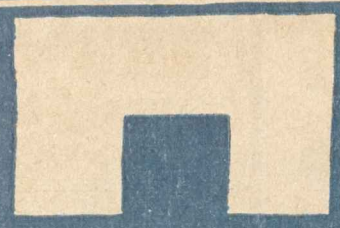
ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ
ΙΩΣ. ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘ. ΖΕΡΒΑ
ΑΠΕΛΛΟΥ

ΤΟΝΓΟ Β

Καταποσία διά τās γυναίκας. Τωνώνει τόν όργα- σμόν, μανονι- ζει την άνωμαλίου- της έμμήνου- ροής.

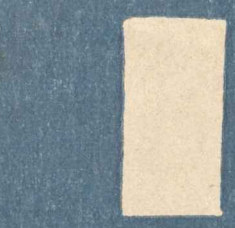
Συνιστάμεν την άπλωματεύ- χον Μεδίσταν Γυναικείων Φερ- μάτων

Διότα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλής 37α.

ΦΙΝΤΕΞ

E

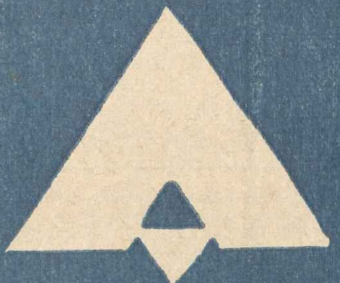

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΥΛΙΚΑ

N

ΡΑΠΤΩΝ

Παρελήφθησαν

P

ΠΑΛΤΑ

DRAPS SEDAN

δια Κυρίας

79·ΑΙΟΛ·79

